Ett försök att blicka in i lidandets hemlighet

av

Lars Larsen

Stockholm 2023

Till Emil Gustafson och David Petander, som dog vid samma ålder som jag är nu, och var mycket bekanta med och härdade i lidande.

Innehåll

Förord

Lidandet har varit det svåraste i mitt liv. Det svåraste att förstå sig på. Denna bok är en kristen version av min bok ”Ateistisk brottning av lidandets problem” (2018), och vill belysa lidandet utifrån kristendomen. Jag ägnar mig så mycket åt lidandet, just p.g.a. frågans svårighet, och för att jag vill ha klarhet i mina tankar kring detta ämne, och för att jag vill trösta.

Boken består av blogginlägg från de tre bloggarna ”I väntan på Jesus” (www.skogslars.bloggg.se), ”Forest Man” (www.larslars.blogg.se), och ”För naturens skull” (www.universalist.blogg.se). Jag har satt de färskaste längst fram, så om ni vill läsa boken i kronologisk ordning, måste ni börja bakifrån.

Jag hoppas jag kan hjälpa er att få klarhet i detta ämne.

Lars Larsen, Stockholm, 6.8.2023

Gud lever. Ett mirakel skedde i mitt liv igår: "citronmiraklet".

Publicerad 2023-08-04

Jag har varit med om så många mirakel. Senast igår hände ett. Hör på det här:

Jag hade klagat över mina ibland återkommande magsmärtor till Sylvia, och hon kände genast igen det som gallsten. Hon sade att jag borde dricka ett glas citronvatten varje morgon, med citron som jag själv pressade och vars saft jag skulle sätta i ett glas vatten, det skulle rena kroppen och driva ut gallstenen. Citron är renande, sa hon (hon är kanske i sjuttioårsåldern, och har erfarit mycket).

Jag funderade sedan på om jag skulle kunna skaffa mig så många citroner som krävdes. Jag tänkte att jag hade egentligen inte råd (mina pengar går till andra saker), och jag gillar inte köpa något alls från butiken (jag lever på rester och sopor). Jag kom fram till att det skulle bli svårt för mig att köpa så mycket citroner som jag skulle behöva, en per dag i oöverskådlig framtid.

Sedan gick det ett par, tre timmar. Klockan var nästan elva på kvällen. Då gick jag genom gången till tunnelbanestationen vid T-Centralen. Där, strax efter platsen där gamle Lars-Olov brukar sitta och sälja Situation Stockholm, träffade jag gamle Erland (en ljuvlig man) och en annan äldre vän, en muslim. De hade varit och bett i en moské. Muslimen kånkade på en stor kärra, och han strålade som en sol, och frågade om jag ville ha en påse citroner. Kärran var full av citroner. Jo, det ville jag, och så berättade jag förtjust om vad som hade hänt några timmar innan, med Sylvia. Det var en stor påse citroner som jag fick, de flesta helt fina. Jag jublade.

Om ni nu kommer och påstår att detta med den muslimska "citronmannens" citrongåva var en slump, då kan ni gå och lägga er, ja då bör ni

rentav sova ruset av er. **Jag vet att detta var ett gudomligt mirakel**, att citronmannen på något sätt hade fått veta av Gud vad jag behövde, just vid den tiden jag klagade för Sylvia, och sedan tagit med sig en massa citroner på sin färd. Saken var, **att jag aldrig har fått en påse citroner förr, gratis, av någon, i hela mitt liv.**

Nej. Gud lever och är mycket verksam. Tack gode Gud för detta!

Något om lidandet, att växa i Sahara och om att dö av sorg

Publicerad 2023-08-03

När vi bevittnar svårt lidande, t.ex. hos äldre eller hos mentalpatienter, och vi då undrar var Gud finns, så vet vi egentligen inget om hur Gud ger var och en **kraft att bära sitt lidande**, även ateister, vi vet ingenting om hur Gud verkar i det fördolda, oftast namnlös, hjälper även ateister utan att de vet om det, och vi bör därför inte vara snara att anklaga Gud eller betvivla Hens existens.

Mitt i Sahara växer det mystiska växter (som dessa), påminnande i härdighet om kameler, och i näringsfattiga asfaltsprickor kan det växa maskrosor, och vi kan ha svårt att förstå hur dessa kan växa och trivas där, hur de alls kan vilja växa där, men vi bör inte betvivla att de vill det, och att de får sin del av livets krafter (utan vilka vi vissnar och slutar leva, dör av sorg och brist på livslust), så att de orkar växa, och inte vissnar. Så ock med de lidande. Det är som i min dikt "Husspindelns visa", där husspindeln säger om sitt fattiga liv: "*Men vem vet vad Gud har för mig där?*". Hur kan husspindeln vilja leva i en så fattig och farlig miljö som en lägenhet?

Jag hörde en gång berättas om en hund som dog av kärlekssorg efter att dess husse dog. Den bara slutade äta. För den hunden tog regnet över Saharaväxten helt slut. När det tar slut, söker vi oss till högre sfärer, där klimatet är mycket bättre, men så länge det kommer lite regn i Sahara, om än aldrig så lite, är det något i oss som vill stanna kvar här i lidandets värld, och detta något kan inte förklaras, detta något är något som är tillräckligt för oss, för att vi ska stanna. Vi stannar för att Gud i oss vill det. Och när det är dags, då flyttar vi till ett bättre klimat, både själsligen och kroppsligen, nämligen den himmelska världen.

Sångaren och skådisen Thore Skogman dog av sorg efter sin fru Britt. Läs om det här.

Ingen måste stanna i denna lidandets värld, som jag kallar "det enda helvetet som finns". Tycker vi att vi "får för lite regn", ja, då säger vi det till Gud, och Gud hör våra böner, och flyttar oss till en bättre värld, om inte här på jorden, så över till andevärlden. Det måste vi lita på. Finns andevärlden verkligen, ja då går det till på det här sättet.

Something on hellish near-death experiences

Publicerad 2023-07-29

One of the most disturbing facts of life for me are hellish near-death experiences and my own nightmares that I am eternally lost, without hope forever, my most common nightmare (it tells me how big trauma the traditional hell dogma is for me, as I was raised to believe in it, and scared to obedience with it in my childhood. It also tells me how unmerciful to their enemies those are who believe in it).

I have tried to understand these facts. My hell-nightmares **are in fact teaching me something about myself and my innermost fears**. In that way I am thankful for them, because they help me understand myself

and my history, maybe more than anything else. Understand how horrible my mother congregation Smith's Friends really was, where the traditional hell dogma was central. Or isn't it central when their whole scheme of salvation is dependent upon it, and would fall like a house of cards without it? And truly, when I abandoned this dogma, I got a completely different spirituality than that in Smith's Friends. I could go on, free to think for myself, free to make mistakes and learn from my mistakes, not longer scared into a lifelong spiritual stagnation and mental slavery and captivity and submission to a horrible cult because of the hell dogma (the leaders of this cult has really profited from the hell dogma, have enrichened themselves on it, receiving their salary in this life, like Jesus said about the pharisees). And this has made me develop as a human being to something much more beautiful than being a cult victim and a slave and a captive under a cult; I have been adopted by the animals and by Nature itself, becoming an ecotheologian. Something like that is unheard of in Smith's Friends, it's **unthinkable** among them, so narrow a spirituality they have, suspicious of all spirituality that is not as their own, typical for cults. They simply cannot grow spiritually, not in the sense of becoming inspired to completely new thoughts and ideas, they speak the same things during their whole life, scared of the hell dogma into submission to the cult. Horrible. But they profit from this submission, albeit not spiritually, more like materially. They could never think of abandoning everything and follow in the footsteps of Christ into utter poverty and homelessness. This isn't even on their radar. They are utterly materialistic, building their small earthly empires thanks to their submission to their cult, with a lot of children, big houses and splendid cars. They have received their salary. But they miss out on the spiritual treasures, those that we build in heaven.

But now back to the first theme:

Could the hellish near-death experiences also exist to teach us something? Like nightmares do? **Could they in fact be nightmares, albeit lucid nightmares** (see what a lucid dream is, here)? The existence of astral experiences like Mary Baxter's 30 visits to hell (see also a debunking of her experience by a conservative Christian, here*), where Jesus was

horrible, like a sadistic antichrist (very much like the Jesus that the Christian fundamentalists are worshiping as God), could indicate this. Baxter's experience is so crazily crazy, that it could serve as the archetype of a lucid nightmare, full of the crazyness that normal nightmares in sleep contains.

If these hell fantasies of fundamentalist Christian astral travelers and near-death experiencers (these aspects of their experiences is why I refrain from studying fundamentalist Christian near-death experiences. So horrible they often are) have served to awake Christians to the crazyness of their hell dogma, then they have in fact served their purpose, **then it was worth it**, then they have been a part of God's plan. Then it is true what Saint Paul says, that "*we have known that to those loving God all things do work together for good, to those who are called according to purpose;"* (Rom. 8:28, Young's literal version)

Remember then that all are called by God. This will be fervently denied by Christian fundamentalists, so full of hate to the ungodly most of them are.

Then we have nothing to fear, or, as a near-death experience researcher said, we have nothing to fear except fear itself, except our hellish imaginations and stupid illusions, of things that doesn't exist. Those illusions who dissipate like fog before the sun's rays on a warm day in June. Those who can be easily dispelled, just by the love of a dog or cat, which are earthing us and helping us to see clearly, with a peasant commonsense.

This idea of mine, that hellish near-death experiences are in fact nightmares, is proposed by others as well. See for example the following essay on Reddit:

"Problems In Near Death Experience's. There is No Hell.

I wanted to talk about NDE's and how some people have bad experience's in them. Some people say that they witness hell or see other variations of what they think us hell. Like complete blackness, people suffering and other strange things, but after some thought I've come to an idea that may give some in sight in those bad experience's. This is an idea that I came to realize back in 2016. I think that those experience's are spiritual hallucination's. I believe what is happening is that the physical body maybe causing these problems. The physical body is still alive. In the living world we spend time worrying and struggling with life issues. As we live these problems become deeper in grained in us. Almost as if developing our personality and beliefs. Dictating our actions and emotions. A dream to me is like a safe mini NDE. When we a sleep we have dreams about our anxieties, fears, and desires that we have when we are awake. The reason why we have dreams at all is because the spirit and body are interwoven as we live our lives on earth. As we sleep the spirit receives those living thoughts and is almost forced to live out those concepts and ideas in the dreams which is our living obligations and so on. This is what is happening in a bad near death experience. Since the body just died there is still faint neurological and physical energy flowing inside. This is the only way a NDE can work. Because the spirit and body are still quantumly connected. This causes the spirit to be stuck between two worlds experiencing the living and the dead. So the message that the after life wants to give you is being disrupted with the physical mind and body. Its almost like two different people arguing. In a NDE you temporally separate into two parts. One is the real you (spirit) and the other is the old you. This old you (body dying on the ground) is still in that mode of struggling, worrying and fearing. It send's these old anxieties and fears to the spirit as it try's to receive the message from the after life. So the massage becomes mixed and distorted. If you believed in hell and the clichés of the bible then you will have these subconsciously inserted in you NDE. Its like a bad dream, but its occurring during the process of dying. When you fully die. Meaning the body completely dies. These bad experiences will dissipate into nothing. Because the spirit is released from old obligations (living body..life). Only in real death can you full see the reality of the after life. With no boundaries from the living world. So it's the body and the physical mind causing these bad experiences in

NDE's. Your old self giving you a bad dream.. even while dying! ;) So there is nothing to fear. I believe there's no hell as I explained. There maybe a bad experience that we may have to go through before we fully die, but its all caused by the dying body, but will not last long and before we know it we will be in a nice hammock relaxing with our deceased relatives. So to speak ;)
P. S - I think that the spirits in the after life know this and used this NDE to give us messages to improve our lives. So when we return to life we can make changes and help others."
(from this article on Reddit in 2018)

It can be added that hellish NDE:s are not at all strange, thinking about how much pain the body of the NDE:er endures during the experience. Yet the hellish NDE:s are a tiny minority among all NDE:s (1), which speaks even more for the suggestion that they are nightmares, because nightmares are also only a tiny minority of our dream life at night. If they would be real experiences of a real world, then they would be more common, one would think, because so many bad people are out there in the world today, destroying nature and plaguing animals. But not even an American Vietnam warrior got a hellish near-death experience, and now I speak about the legendary Dannion Brinkley. Shouldn't he have been cast into hell, if hell existed? He who had tortured vietnamese men with gun bullets? No, he wasn't cast into hell, he met God's love and heavenly angels instead, and was completely changed by the experience.

* in this article, Paul Cohen says:

" “Are not five sparrows sold for two copper coins? And not one of them is forgotten before God. But the very hairs of your head have all been numbered. Do not fear therefore; you are of more value than many sparrows” (Luke 12:6-7 EMTV).
If God doesn’t forget the sparrows, but takes care of them, how much less does He cast off mankind, who is made in His image? God doesn’t consider mankind valuable because He looks forward to torturing the

majority in an endless fiery hell. He Who knows you down to the smallest detail looks forward to the end He has in mind, a good and not the evil one liars and sinners have insisted on in their bitterness, trying to control others for their own gain.
Mary Baxter and company, you preach another Jesus, and another Gospel, and have received another spirit, other than the Jesus Christ and the Gospel Paul the apostle and all true messengers of God preach.
"For if, indeed, the one coming proclaims another Jesus, whom we have not proclaimed, or if you receive another spirit, which you did not receive, or another gospel, which you never accepted, you might well endure these" (2 Corinthians 11:4 MKJV).
Orthodox Christianity, you are foul! You are the mother of harlots, the dwelling place of demons, a prison of every unclean spirit, and a cage of every unclean bird. You have been drunk with the blood of all the prophets and martyrs of Jesus slain from the beginning of the world. At last, after so long a time, your time is finished.
"Rejoice over her, heaven, and you holy apostles and prophets; for God has avenged you on her" (Revelation 18:20 KJV).
Paul Cohen"

(1) "*Near-death experiences (NDEs) with hellish content have been reported, although they are rare. The overwhelming majority of NDEs are not hellish. I would estimate that less than 2% of all NDEs shared with NDERF are hellish"*, this article says. It is posted at NDERF:s homepage, and this organization, NDERF, is the largest Near-Death Experience (NDE) website in the world. They have over 5000 Experiences from all over the world. So they know what they're talking about.

Det blir bättre (aforism)

Publicerad 2023-07-20

När du levat länge nog i Sahara, börjar du känna till oaserna och de för-dolda källsprången under sanden. Så ock i själens och andens värld.

En otroligt ljuvlig och andlig dröm inatt: Om den kenotiske Jesus

Publicerad 2023-07-17

(kenosis betyder utblottelse, som i sin tur betyder utarmning, förnedring, ödmjukhet, andlig och fysisk fattigdom och ringhet)

Jag drömde en otroligt ljuvlig och andlig dröm natten till idag, 17.7. Jag vaknade av att jag smågrät i drömmen, grät över Jesus och hans kenosis (utblottelse) under sitt jordeliv, som jag fick se en glimt av i drömmen. En stor debatt rasade i drömmen, en ursinnig strid, en debatt i den lärda världen idag, som också folk på botten av samhället deltog i, som hand-lade om vilka slags gudstjänster Jesus firade med sina lärjungar under sitt liv. Var det som våra gudstjänster i kyrkorna, dvs. som i judarnas sy-nagogor på Jesu tid, med liturgi osv., eller vare det som spontana "hus-möten" utan liturgi, i grottor och i naturen överlag, där man bara samta-lade fritt, dvs. ett slags samtalsmöten. Jag fick en uppenbarelse i dröm-men om att Jesu gudstjänster var av det senare slaget, och att han således inte grundade någon kyrka eller församling eller religion under sin livs-tid (Paulus anses av många exegeter ha grundat den kristna religionen), ej heller ansågs allmänt som någon rabbi (judisk lärare) av eliten, utan var djupt föraktad och försmådd av dem under sin livstid, dessa som, lik-som de lärda idag, var besatta av jantelagen och av sin egen upphöjdhet. Jag fick se i en vision hur Jesus var som ett föraktat djur, som en hemlös

gatuhund eller ett smutsigt gatubarn i Indien, med smutsiga händer, och att han bokstavligen tvättade folks fötter gång på gång (en slavsyssla på den tiden*) under sin livstid, inte bara under sista måltiden. Ja, jag fick se, och detta fick mig att smågråta i slutet av drömmen, **att han gjorde det ofta**, och att han **rentav tvättade sina ständigt smutsiga händer genom att ofta tvätta allas fötter**, genom hela sitt liv, ställande sig således på de lägsta slavarnas nivå. **Han var alltså ofta smutsig**, vilket får honom att mera likna Diogenes av Sinope och kynikerna än fariséerna och de skriftlärde (som var typiska rabbiner). Och att han inte liknade Hollywoods tillrättalagda Jesus, nej, han var milslångt från Hollywoods Jesus. Den riktige Jesus var så på botten av samhället att man kunde gråta över honom, lite som man kan gråta över vår tids "bottenslask" eller "bottenslam", de "schizofrena" som går på tunga gifter som de ofta tvingas ta, "slödder" som få vill veta av, vår tids andligen spätelska (jag har själv fått känna på detta). Ja, jag såg i drömmen att Jesus var på deras nivå, statusmässigt i samhället, var som en sjukling, **en spätelsk**, en som de flesta hade mist hoppet om, och **som därför lätt kunde justitiemördas utan att man blev fast för det, lite som ingen blir fast idag för att driva en schizofren till självmord, detta som händer så ofta.**

Drömmens handling utspelades i vår tid, och gick ut på att en ursinnig debatt rasade om vissa verser i Nya Testamentet, som skulle bevisa "min Jesus", "kenosis-Jesusen", och striden blev mycket våldsam (detaljerna i den minns jag bara vagt, jag kämpade själv i den på botten av samhället, inte med de lärda). De rika och lärda hade så mycket att förlora på om jag hade rätt, ty det skulle vara som en dom över deras präktiga livsstilar. Jag ville i drömmen följa i kenosis-Jesusens fotspår, och kallade till samtalsmöte om saken i en grotta, och dit kom flera människor, bl.a. några bibelforskare och bildat folk, lite som Nikodemus till Jesus i skydd av nattens mörker. Jag fick faktiskt stöd av dessa lärda för min tes om kenosis-Jesus. Det var i slutet av drömmen jag såg i en vision av Jesu kenosis, grät och vaknade.

En annan sak jag såg i min dröm och kommer ihåg, var att en ganska känd poet som jag känner (jag kan inte säga namnet), beundrar mig, inte för den jag i verkligheten, innerst inne är, utan för min berömmelse. Det

kom som ett bittert avslöjande. Det var som att mitt sanna jag är för djupt i kenosis för att hon ska beundra det (hon har världsliga värderingar), hon ser det inte, ser bara berömmelsens gloria. Jag tror detta är vanligt bland mina vänner, särskilt bland de bildade bland dem.

Tack Jesus för denna uppenbarelse till dröm, en av de sannaste och andligaste drömmar jag drömt.

** "Washing feet in the ancient culture was as common and necessary as brushing teeth is today. But washing someone else's feet was a task reserved* ***only for the lowest slave****. Feet-washing slaves had hit bottom in the socio-economic scale. In fact "in a household without servants," Richard Bauckham writes, "everyone washed their own feet" (The Testimony, 192)."*

(från artikeln "Washing feet" av Tony Reinke, 13.6.2011 på hans blogg. Fetstil tillagd av mig)

On "shared death experiences". And something on distressing near-death experiences.

Publicerad 2023-07-03

In this youtubeinterview that Alex Ferrari (he must have a spiritual Ferrari) had with Dr. Scott Taylor, "Studied NDEs for 30 Years and What I Discovered Gave Me GOOSEBUMPS! | Dr. Scott Taylor", Taylor speaks about his shared death experience, which means that he, as an alive person, **experienced and followed closely the transition of a dead person to the afterlife**, in the hour of his terminal death, after which Taylor, the living person, goes back to his body, which has been

fully aware of its earthly surrroundings, experiencing bilocation, being conscious in two consciousnesses at the same time.

This kind of information is what you encounter when you have studied the near-death experience for a while. It is no easy to come by. And it blows your mind.

This youtubevideo is one of the best and most serious videos about the near-death experience I have ever seen.

What touched me most in it, is that Scott Taylor says that the pretty unknown science of shared death experiences has never found an unpleasant real transition to the afterlife, or unpleasant endpoint for the terminal transition of a dead person to the afterlife, **which indicates that everyone goes to the light after the real death, end up in the realm of light, saved at last.** And he also says that the unpleasant near-death experiences should be explained in the light of this fact, and that these strange experiences probably happen in the border zone between the afterlife and the body, and happen to teach us something, for example learn us to ask for help (to God and other beings) when life feels hellish. He also mentions and recommends Nancy Evans Bush, who have written four books (see them here on Amazon) full of compassion, love and understanding on the topic of distressing near-death experiences, and about whom I have written before on my blogs. Bush have said (or was it Barbara Rommer) that the most usual pattern is that a distressing near-death experience is transformed into a positive one* (see this article about a book by Bush, and this text on the backcover of a book by Bush) and is a positive wake-up call for the experiencer (but not always, though). She has studied distressing near-death experiences for 30 years.

I have had hellish "psychoses", and I can think that distressing near-death experiences could be something of that nature. I thought, because of an overdose of cannabis oil in 2011, that I was eternally condemned, but it was not true, I resurrected soon from that hell mentally, and saw that it was an illusion. My psyche acted out a childhood trauma of being scared to obedience with the tacit threat of eternal hell. I think something

similar is what takes place in distressing near-death experiences, a whole culture of hell traumas is acting out in our psyche, in order to be able to heal, a little like the function nightmares have in our life, they make our traumas visible and understandable.

* This article writes, under the subtitle "**Hellish NDEs May Be The Most Transformative Of All**" the following:

" "Changes in NDErs lives following typical NDEs are generally substantial and quite positively life-changing. These changes following NDEs have been called aftereffects. Consistent with the aftereffects of pleasant NDEs, Rommer found that frightening NDEs often result in substantial positive life changes, including a greatly reduced fear of death. Some individuals experiencing a frightening NDE even came to view it as a gift and perhaps the most important experience of their life. As with pleasant NDEs, changes following frightening NDEs may require many years to fully manifest. My review of scores of frightening NDEs leads me to be in substantial agreement with Rommer's conclusions regarding the aftereffects of frightening NDEs… It is my feeling that this type of NDE may be among the most transformative of all, since it allows a person to see and feel the worst evil and the best good."
— Jeffrey Long, God and the Afterlife: The Groundbreaking New Evidence for God and Near-Death Experience"

* * *
This article writes the following:

"Contrary to what we might expect, distressing NDEs often have a positive effect: "Someone who had a lifelong pattern of using emotional isolation to avoid being rejected by others, may have a distressing NDE of the eternal void, in which he realized that profound, endless isolation is not what he really wants." (International Association for Near Death Studies, Inc.) Some people reconnect with their religion or spirituality or improve their health choices as a result."

* * *

On her homepage, in this article, Bush writes: "*7. NDEs are not always static but may switch from unpleasant to pleasant or, less commonly, pleasant to distressing in the same NDE. People with multiple NDEs may report having a beautiful experience one time, a distressing experience the next time.*"

* * *

This article says: "*Other documented cases have been distressing in the initial phase but turned into a pleasant experience, or vice versa.*"

Thus it is not like you come to the traditional religious hell and is stuck there, like a real condemned being, condemned forever. No, the experience can often shift to a heavenly one, like what happens to people who take LSD. **This is one of the most important points to learn about the hellish NDEs.**

Prästen som avvek (prosadikt)

Publicerad 2023-07-02

Kyrkornas präster lever i fångenskap och andligt slaveri. De får inte tänka själv, de är tvungna att tänka som deras chefer vill, eller så som deras medlemmar vill, för att inte förlora jobbet. De kan inte göra en helt egen andlig resa och bedöma allt utifrån eget tänkande, självständigt. De lever som livegna, för makt och status. Kan de förneka treenighetsläran utan att förlora jobbet? Många kan inte.

Men det var en präst som avvek. Jag vet inte om han för en stund anföllsav demens och senilitet, eller om han fick ett "psykotiskt" anfall. det var en groda som kom ut ur hans mun i en predikan. I en predikan om att

värna om de svaga och förföljda, sa han mitt i allt: "*Det vore trevligt om det fanns lite råttor här också"*.

Han anmäldes till domkapitlet. Han ansågs ha gått över gränsen för det anständiga. Hela sin historia har nämligen kyrkorna krigat mot råttor och möss, som vill bo i deras hus.

(Lars Larsen, 2.7.2023)

Andevärldens och Jesu uppståndelses genomträngande verklighet (dikt)

Publicerad 2023-07-02

Jag skulle vilja känna dess verklighet.
Jag skulle villa känna det i märg och ben,
som jag känner min tunga kropp och hjärtats bultande,
tills dess att det blir en omistlig del av mig själv;
andevärldens och Jesu uppståndelses verklighet.
Jag skulle vilja bli så genomträngd
av deras verklighet,
att jag blev beredd att lida och dö för dem,
offra allt för dem, bli ett avskrap för deras skull,
jag skulle vilja sjunga lovsånger till Jesus
på pinobänken, i spännbälte,
fullt viss om att det är Han som har den sanna makten,
och att jordiska plågoandar är
maskar och kryp för Honom,
som Han kan stoppa hur lätt som helst.
Jag skulle vilja bli så fylld av andevärldens och Jesu verklighet
att jag kan, som indiska mystikern Sadhu Sundar Singh,
känna himlen i mig liggande i en ruttnande likbrunn, full av ruttnande kött (1),
liggandes där med brutna armar i väntan på döden (se denna artikel).

Viss om att det bästa ska hända mig,
att himlen och Jesus också är här,
lika mycket som i paradiset i andevärlden,
och att Gud skall bana en stig också ut ur detta,
tacksam för att få ett tillfälle att träna mitt tålamod.

(1) *"The most wonderful experience the Sadhu has ever had of this peace was on that occasion when he was thrown into a well which was full of dead bodies. "The physical suffering was great, but in spirit I was happy. I began to pray to God, and His joy flowed into my heart to such an extent that I forgot the gruesome place I was in. A wonderful peace filled my heart, so lovely that I cannot describe it." "Never have I experienced greater blessed-ness in the peace of Jesus, received through prayer, than during those very days. Christ's peace turned that deep well into the Gate of Heaven." "How was it possible to have the peace of Cod in the pitch-dark night, in the midst of corpses and dead men's bones? Joy like this, peace like this, comes from. nothing in this world. God alone can give it. While I was sitting therein the well I reflected that I never felt this kind of happiness while I lived in the house of my parents in comfort and luxury. Whence, then came this overflowing joy in that terrible den? I saw then more clearly than ever, that Jesus is alive, and that it was He who was filling my heart with peace and joy."* " (from this article)

Förståelse lindrar lidande

Publicerad 2023-06-30

Det är lättare att leva som äldre, för man förstår mer, och förståelse leder till tillit och lindrar rädsla. Det är lite som att du är inte så rädd för att åka med Finlandsbåten om du förstår dig på båten, dess kapten och besättning, sjösäkerhetsanordningarna och på vädret, väderrapporten (att du har studerat väderrapporten innan du åkte) och så vidare. Ju mer du vet, desto mer litar du.

Så är det också med livet. Det är särskilt kunskapen om den högre världen, andevärlden och dess besättning, som ger tillit. Ty den världen är vår världs kapten, besättning och det är den världen som har livräddningsanordningarna, den är "sista instansen", "sista utposten".

På grund av detta är det av största vikt att du bekantar dig med den högre världen, om du inte gjort det. Och tar dig en titt på de skäl som anges för dess verklighet. Både filosofiskt och vetenskapligt.

Martyrernas blod vattnar jorden. En text av Hjalmar Ekström med min kommentar.

Publicerad 2023-06-22

(Det följande är hämtat från brevsamlingen "Den fördolda verkstaden" av Hjalmar Ekström [1885-1962], s. 91-92, min upplaga är från 2012:)

"Den som blir införd i helgedomen, blir införd dit som botgörare, förebedjare och bärare för människorna. Såsom sådan får människan i Kristi efterföljd bära människors sjukdomar, brister, nöd och elände såväl som

sina egna. Är hon indragen i Kristus, så är hon i Honom i det verk Han nu osynligen har före bland människors barn. Av detta kommer att hon i sin kropp får upptaga och lida allt det hon möter av människors nöd och lidanden. Och genom att göra detta lider hon ut dem ur sin kropp, så långt det blir henne givet, och därmed ur världen. När hon står som en sådan *ut-lidare*, så står hon ock såsom en förmedlare av andliga krafter till människorna. Hon tager emot och bär deras nöd och elände och blir likasom en kanal, som tillförer dem kraft och hjälp i det inre, i stället för den nöd de burit. I den mån kraften från ovan tillflyter henne, får hon också utgiva kraft till andra. Kraften i hennes kärl får ständigt flyta över i andra kärl. Hon är sålunda ständigt utgivande och därför också ständigt utblottad, varför hon stundom dignar djupt under allt som kan angripa hennes kropp. Men därför får hon också kunskap om en inre medicin, en medicin som dock icke går längre än till att hålla kroppshyddan vid makt *på bräcklighetens och brutenhetens smala bro*, vilket har med sig himmelsk kraft i ett kroppslghetens ständiga svävande mellan liv och död. Detta har sin bestämda mening, ty utan kroppslighetens svävande mellan liv och död, droges hon snart tillbaka från den äkta mystiken till den världsliga andligheten. Därför kan Paulus berömma sig av sin svaghet, tala om pålen i sitt kött o.s.v. Och så har det varit med alla de äkta mystikerna. Utan detta skulle de icke förblivit i stoftet, där Guds kraft förvandlar öknen till paradis och osynligen meddelar sig åt världen."

Min kommentar: Denna text påminner mig om ett annat ställe i Ekströms brev (detta är ett av hans centrala teman, en del av hans kenosisteologi, hans teologi om **utblottelse**, som ju var hans viktigaste tema), som jag inte har tillgång till, men där det står ungefär att Kristi efterföljare tar del av Kristi ställföreträdande lidande, så djupt att de lider det andra borde lida, tar lidandet på sig, lider i världens och syndarnas ställe, som en syndabock, och lider ut det de ogudaktiga borde lida. Och alla föraktar den som gör så, ty eländig är hen, men alla äter och dricker denna människa. I hemlighet. I hemlighet närs världen av martyrerna, inte officiellt. Det är lite som Pär Lagerkvists aforism (jag ger den min helt egen form, diktar om den) om att alla föraktar kyrkan, men i hemlighet, om natten, som Nikodemus, smyger man sig till den och äter och

dricker av dess skatter. Men man är så stolt att man bara gör det i hemlighet.

Kristi väg är martyrernas väg, alla dessa som, genom sitt offer, har gjort vär värld så mycket bättre. Det må vara sekulära martyrer, vetenskapens och skönlitteraturens martyrer, eller kristendomens martyrer. Så enligt Ekström, och så enligt alla äkta mystiker i alla religioner.

Och vad är martyrernas väg? **Det är att vattna sina fienders åkrar med sitt eget blod.**

Det är när man förstår Jesu blod som martyrblodet, och inte bara Jesu martyrblod, utan alla martyrers genom historien, och att vi skall, inte bara skyla vår synd med det blodet framför Guds domstol, utan **ta del av detta blod, bli ett med det,** så att vi själv utgiver sådant blod, det är då alla pusselbitar faller på plats, vi förstår plötsligt Kristi betydelse, som den Guds utvalde lidare som har offrat mest, och vi förstår helgelsen, och vi förstår de yttersta tiderna, hur blott Lammet är värdigt att öppna Uppenbarelsebokens sigill (Upp. 5), att det blir **Jesu** återkomst, inte någon annan guds återkomst. Och Jesu blod blir oss oändligt värdefullt, och Jesu kors blir "universums medelpunkt", som helgelseförkunnaren Lyder Enghs (1905-1990) bok hette: "Korset - universums medelpunkt" (boken publicerades ursprungligen på 40-talet i Norge). För mig var det inte något sammanträffande att **just en från helgelserörelsen** skulle ha denna titel på sin bok. Ty det är först när vi själva blir delaktiga av Kristi blod, blir ett med det, som martyrer, som det blir verkligt värdefullt för oss, blir vårt centrum.

Jag har skrivit en sång om Jesu blod, min "martyrsång", på norska. Här kommer den (jag diktade den efter en mycket svår tid i mitt liv, mina "40 dagar i skogen" efterlyst av polisen:

Livets flod (salme)

(skrevet 19.6.2019)
(egen melodi inspirert av en polsk julesang)

Livets Flod risler stille,
hvor den kommer spirer livet,
og den Floden, Floden stille,
det er martyrenes hellige blod.

Dette blod, blodet milde,
er så dyrbart og et bilde
på det blodet, blodet milde
det er vår Jesu hellige blod.

Ikke ene led vår frelser,
hver martyr har del i blodets
ophav milde, frelsens kilde
for evig lyser dets hellige glans.

Jag har översatt den till svenska. Här kommer den:

Min martyrsång på svenska

Publicerad 2020-07-25

Livets flod porlar stilla,
vart den kommer spirar livet,
:/: och den floden, floden milda,
det är martyrernas heliga blod.:/:

Detta blod, blodet milda,
är så dyrbart, och en bild av,
:/: detta blod, blodet milda,
det är vår Jesu heliga blod.:/:

Inte ensam led vår Jesus,
var martyr har del i blodet.
:/: Blodet milda, frälsningens källa,

för evigt lyser dess heliga glans. :/:

Mystikern Hjalmar Ekström om det fördolda livet

Publicerad 2023-06-18

"Guds verkstad är i det fördolda. Skola vi bliva verktyg i Hans hand, måste vi in i den fördolda verkstaden, måste varje vårt steg bliva främlingssteg en förbigåendes steg. Den av det verkligt andliga gripna strävar inte efter annat än att försvinna från det synligas skådebana. Han älskar att bliva osynlig, okänd och som det rena vattnet färglös, endast sedd och känd av Gud - och av andra ensamma, som Gud giver honom inre förbindelse med. Han går städse in i det fördolda till en allt djupare fördoldhet. Men just då blir han ett verktyg i Guds hand.

I denna fördoldhet födes den gudomliga synen i människan. Hon ser det icke andra se. För denna blick som fötts i henne, strålar Guds hjärta fram genom de minsta ting i världen, förhärligande, försonande, förklarande. Det ger liv och ord åt allt, öppnar oändliga vidder av Gudshärlighet i allt som är och sker och gör till och med denna världens stock och sten och bråte genomskinliga som kristall, så att alla höljen öppna sig och avslöja tingens innersta väsen. Detta är Kristus-blicken och den blicken giver liv åt allt varpå den faller. Här är alla unders källa. Här är också det verk som Gud vill utföra genom var och en som gått in i det fördolda livet: att återföra allt till Gud och till dess rätta hem, som är den översinnliga världen."

(från brevsamlingen "Den fördolda verkstaden" av Hjalmar Ekström [1885-1962], s.85-86, min upplaga är från 2012)

Min kommentar: Vad var det egentligen som Hjalmar Ekström såg och upplevde, i sin mystik, i sitt inre liv? Det övergår min fattningsförmåga. Jag äger ej den gåvan. Jag har upplevt många besök av det övernaturliga,

men inte på det sätt som Ekström beskriver det. Jag kan lite grann gissa vad det är, ty i djupaste utblottelse ("kenosis") har jag upplevt paradiset. I djupaste förnedring, som psykpatient, i fängelse i Serbien, blottad på allt, efterlyst av polisen, i strängaste fasta, i isoleringscell, som hemlös på Warsawas gator mitt i vintern, på luffen nere i Europa med bara mina kläder med, inget annat, inte ens ryggsäck, filt, id-kort eller pass eller plånbok. I sådana sammanhang har jag upplevt och sett paradiset, med min inre varelse, och det jag har sett och upplevt går bortom alla ord, jag kan bara beskriva det som en glimt av den Himmelska Naturen, himmelsk naturlighet. Det finns skenbart ingen logik i detta, att man skulle kunna uppleva paradiset i sådan fattigdom och utblottelse, men det inre livet står fritt från det yttre, ganska långt, och **lever sitt eget liv**, och verkar strömma mest då det yttre livet är i djupaste fattigdom. Det är lite som att maten smakar bäst efter en lång fasta, då kan mat vara himmelsk, medan om du får allt på ett silverfat varje dag och äter mycket, ständigt, då smakar inte maten så gott. Då är du van vid maten. Detta kan förklara det, och det är ett underligt fenomen.

Men psykiatrin har varit det svåraste för mig att stå ut med, för den verkar gå, med sina mediciner, in i mig och släcka det där som ska få det inre livet att flöda, släcker anden och själen, och förbjuder och förföljer och ska släcka ner alla övernaturliga fenomen, så känns det (de kallas alla "psykos", "mani" och "vanföreställningar"). Psykiatrin har jag lyckats "besegra" blott mycket, mycket långsamt, under många, många år, genom långsam tillvänjning till dess fängelser och gifter. Psykiatrins behandling **är för mig den djupaste utblottelse en människa kan genomgå**, och den svåraste för paradiset att besegra. **Men det går.** Jag går på tunga mediciner (enligt vissa de värsta "mediciner" som finns), men ändå flödar min penna, ändå kan jag skriva så mycket som jag gör, jag känner en källa med levande vatten i mitt inre. Den har inte 13-14 mg Zyprexa per dag, lyckats släcka. Men det var inte alltid så. I början lyckades bara 10 mg Zyprexa per dag, släcka mitt inre liv, plåga mig namnlöst, bortom ord.

Den barmhärtige satanisten (liknelse)

Publicerad 2023-06-16

En hemlös man kom i fruktansvärd penganöd. Om han inte fick tag i hundra kronor nu, skulle han råka riktigt illa ut, ja kanske bli nedslagen eller få en fiende på halsen.

Desperat gick han in i St.Clara kyrka nära T-Centralen i Stockholm, och sökte någon han kunde tigga pengar av. Den förste han träffade, var kyrkoherden, och den hemlöse mannen klagade sin nöd för kyrkoherden.

"Du måste gå till diakonen om du vill ha pengar", sade kyrkoherden. "Hon kan ge dig pengar om hon anser det viktigt nog. Diakonen står till tjänst först i morgon".

"Men jag måste ha dom där pengarna idag", sade den hemlöse. "Annars råkar jag riktigt illa ut. Har inte du en hundring att ge mig?"

"Nej, det går inte. Du måste prata med diakonen."

"Har du inga egna pengar?"

"Jo, men det går inte. Du måste prata med diakonen."

Förkrossad gick den hemlöse mannen ut ur kyrkan, och kunde inte förstå sig på sådan girighetens byråkrati.

När han kom ut ur kyrkan, stod en punkare klädd i svart och taggar och rökte i ett hörn av parken. Något fruktansvärt stod på hennes tröja. Hon var fet, kanske i trettioårsåldern.

Den hemlöse mannen gick bort till henne och frågade "Är du satanist?"

"Ja, vad skulle man annars vara?", sa tjejen, och skrattade lätt.

"Kan du ge mig en hundring ändå?", frågade den hemlöse.

Tjejen skrattade, och tog fram plånboken, och räckte mannen en två-hundrakronors sedel.

"Jag är dig evigt tacksam", sade den hemlöse, och gav tjejen en släng-kyss.

"Åh, ingen orsak".

Den hemlöse gick till T-centralen, överlycklig, ansiktet riktigt lyste.

Kyrkoherden gick också hem, som en stor syndare. Inget av vad han trodde eller sade hjälpte honom i denna stund. Inte ens Kristi blod, som han tog skydd av. Han var rutten i Guds ögon. Kyrkoherden utsöndrade en andlig stank av Satan och girigbocken.

Satanisten gick hem, lycklig och rättfärdig i Guds ögon, oavsett vad hon tänkte eller trodde i sin skalle.

För det viktiga är inte vad vi tänker, tror eller säger (förutom när det handlar om psykiskt våld och verbalt missbruk). **Det viktiga är vad vi gör**, nu och i all evighet. Att vi faktiskt lindrar lidande i verkligheten, i praktiken, i anda och sanning. **Att vi har ett mjukt, barmhärtigt hjärta i verkligheten, i praktiken.**

Ett inlägg i debatten om cannabis och droger överlag

Publicerad 2023-06-14

Mitt livs med råge värsta upplevelse kom av cannabis, sommaren 2011. Jag lurades av några hippies i Åbo att ta cannabisolja, och de hällde en överdos av den i mitt te. Denna upplevelse var så hemsk (en helvetespsykos, en upplevelse av att vara evigt fördömd i helvetet) och ledde till så hemska saker, långt utdragna helveten, att jag nog, om jag hade vetat vad cannabis kan leda till, **mer än gärna hade varit utan mitt livs bästa upplevelse, om jag då hade kunnat slippa mitt livs värsta upplevelse**. Jag är inte hedonist. Jag vill inte ha njutning kosta vad det kosta vill. Jag vill inte ha himmel och helvete i mitt liv, jag vill ha ett balanserat, lugnt liv med en stilla glädje - med vardagens poesi. De hippien i Åbo som gjorde detta mot mig, gjorde det största brott någon någonsin har gjort mot mig i mitt liv. Jag har ingen kontakt med dem mer, jag vill det inte. Så farligt är det att leka med droger, att leka med andras psyken. Att man riskerar att göra mot dem det värsta de varit med om någonsin.

Ni som vill tillåta cannabis, ni vill också, följaktligen, att människor skall hamna i himmel-och-helvete-tillvaron, vilket är ohållbart i längden, vilket ofta leder till självmord av överdos på tyngre droger, och dödsskjutningar. Cannabis- och droghandeln överlag, är **en dödens industri**, och däri liknar den psykiatrin (se denna video, den finns också på youtube), vår lagliga knarklangarindustri, inte ett dugg bättre än den illegala droghandeln, kanske värre (här **driver man folk till självmord** med droger). Mitt livs nästvärsta upplevelse kom av psykiatrins droger, en straffmedicinering i mars 2020 på Nacka sjukhus i Stockholm (som gav mig ohyggligt och **namnlöst** lidande, finns inget namn för det, inga ord som gör det rättvisa. Kanske det är därför de kommer undan med det), med en av psykiatrins vidriga tortyrdroger (tänk att sånt är lagligt, **tänk att tortyr är lagligt i Sverige**). Eftersom jag har så mycket er-

farenhet av psykiatrins droger, har jag blivit emot alla droger, också alkohol. Droger och alkohol ska bara användas **som smärtlindring i yttersta nöd.**

Ett märkligt helande genom pingstpionjären Smith Wigglesworth. + Min kommentar.

Publicerad 2023-06-11

(följande berättelse är tagen ur Roberts Liardons bok "Guds generaler. Varför de lyckades eller misslyckades" första uppl. på engelska utgiven 1996, svenska uppl. utgiven 2000, sidan 192-193:)

"(Det) var en ung pojke som var svårt sjuk. Familjen hade sänt efter Smith, men när Smith kom dit mötte modern honom i dörren och sade: "Du kommer för sent. Det går inte att göra något för honom." Smith svarade: "Gud har aldrig sänt mig för sent någonstans." Pojkens tillstånd var så dåligt, att om han hade flyttats skulle hans hjärta stannat, och han skulle ha dött. Det behöver knappast sägas att familjen saknade tro och att pojken var alltför sjuk för att kunna tro själv. Innan Smith kunde be för pojken var han tvungen att gå därifrån för att uträtta ett ärende vid ett kapell på orten. Men innan han lämnade deras hem sade han till dem att han skulle komma tillbaka. Sedan instruerade han dem att lägga fram pojkens kläder, eftersom Herren skulle resa upp honom. När Smith återkom hade familjen inte gjort det han bad dem om, men när de såg hans tro blev de förlägna och tog omedelbart fram pojkens kläder. Smith sade att de bara skulle sätta på honom sockorna. Sedan stängde Smith dörren om sig och pojken, och sade till den livlöse pojken att något skulle hända, som var annorlunda än något han tidigare hade upplevt: "När jag lägger mina händer på dig ska Herrens härlighet uppfylla platsen tills jag inte kan stå upprätt. Jag kommer att ligga hjälplös på golvet." I samma

ögonblick som Smith rörde vid pojken fyllde Guds kraft rummet, och den blev så stark att Smith föll till golvet. Plötsligt började pojken skrika: "Detta sker till din ära, Herre!" Smith befann sig fortfarande på golvet när pojken steg upp och klädde sig. Han öppnade dörren och ropade: "Pappa, Gud har botat mig! Jag är frisk!"

En sådan härlighet uppfyllde huset att mor och far också föll till golvet. Pojkens syster, som skrivits ut från ett mentalsjukhus, blev omedelbart helad i sitt psyke. Hela byn påverkades, och väckelse började över hela staden."

Min kommentar: Smith Wigglesworth (1859-1947) är ett exempel på att **Jesus verkar i alla sammanhang.** Han var en av föregångarna till den babyloniska "helandeväckelsen" på 50-talet, då avfallet började i pingströrelsen (jag har skrivit om det här). Wigglesworth hade samma fokus som denna väckelse, fokus på "tecken och under" istället för på helgelse och att bli lik Jesus, skilja sig från "världen", från "Babylon" (såsom pingströrelsens föregångare "Helgelserörelsen" hade).

"Trosrörelsen", som det svenska "Livets Ord" tillhör, har funnit en själsfrände i Wigglesworth, vilket inte är ett gott tecken. Han läses mycket i den rörelsen.

Såsom hos Trosrörelsen, fanns det något besvärjande i Wigglesworths andlighet, som får den att komma skrämmande nära magi och trolldom.

Jag varnar för att fördjupa sig ytterligare i Wigglesworth. Han har för mycket av den etablerade pingstbabyloniska horeandligheten*. T.ex. lärde han att man kunde få tungotalsgåvan (glossolalia) genom att bara börja tala i tungor på kommando fast man ännu inte hade gåvan, bara "ta emot i tro" och börja babbla. En babylonisk villolära som gränsar till magin och besvärjelsen.

Wikipedia skriver också i denna artikel om Wigglesworth om hans machostil som helbrägdagörare följande: *"His methods often involved*

hitting, slapping, or punching the afflicted part of the body. On a number of occasions his approach to persons suffering from stomach complaints was to punch them in the stomach, sometimes with such force that it propelled them across the room. When challenged on this, his response was "I don't hit them, I hit the devil" "

Men som sagt, Jesus verkar i alla sammanhang, också i de etablerade horekyrkorna, och även om man blev helad av en trollkarl eller ett spiritistiskt medium, kan man vara tacksam för det och se Guds finger i det hela, fast det inte gick rätt till, och Satan var inblandad. Men ibland går Satan Guds ärenden, ofrivilligt.

* t.ex. trodde Wigglesworth högst antagligen på läran om de eviga straffen, en babylonisk horelära av värsta sort, som man på den tiden och även delvis idag måste hora med för att kunna avancera i graderna i pingströrelsen och alla karismatiska sammanhang. Man kunde helt enkelt inte bli särskilt stor och känd om man trodde på universalismen, så den gången och så idag. Om hur kyrkotukten kunde gå till i början av pingströrelsen, se vad Wikipedia skriver i den danske artikeln om pingstpionjären Anna Larsen-Björner:

"Et fortiet faktum indenfor den danske pinsebevægelse er at Anna og hendes mand var universalister en tid. Geir Lie skriver i artikkelen "Den apostolske kirke" i Teologisk Forum nr. 1, 2000, følgende: *"Ukjent for flere er det, kanskje, at både Folkertsen og ekteparet Bjørner på denne tid bifalt universalismen, dvs. læren om alles endelige frelse. Under et pinsestevne, hvor både Barratt og den svenske pinselederen Lewi Pethrus deltok, ble den heterodokse læren konfrontert og et overveiende flertall (heri inklusiv ekteparet Bjørner) bøyde seg for Barratt og Pethrus forståelse av "frelse eller fortapelse." Et fåtall brøt imidlertid med menigheten."*[2] "

Kommentar till föregående blogginlägg om tillväxtens slut

Publicerad 2023-06-07

Inte alltid är det synd att "festen är över". Särskilt om det inte är du som festar och festen handlar om att prova så mycket droger och förtära så mycket hundkött och kattkött (och lite människokött i förbifarten, av slaktade foster) som möjligt, i en väldig orgie. När den festen är över, tar hund- och kattälskare ett djupt andetag av lättnad (de kunde ge sig på deras hund eller katt), också nykteristen, och jag ska också ta ett djupt andetag av lättnad, **när den "fest" som så fint kallas "civilisationen", men är höjden av barbari, tar slut en gång**. Jag har blivit nog experimentobjekt för hippiefestarnas droger (cannabis), och psykiatrikerfestarnas droger (psykdroger, se [1]), och när festen är slut, den fest som var min anti-fest och pina, ja, **det ska bli bra skönt**. Och det ska inte minst bli skönt att få dö, som jag tror detta leder till, så till den grad har festarna skitit i och upplånat vår framtid, såsom knarkare och alkoholister alltid gör. Men det helvete de ställde till med, skall Gud göra något gott av, allt.

[1] Jag lider fortfarande av hjärnskador av den vidriga antipsykotiska drogen Abilify (en mycket ny drog, s.k. "tredje generationens psykdrog"), som jag åt några månader i 2022 (eller är det också av min nuvarande psykdrog Zyprexa?). Jag får någon slags "minipanikångestattacker", eller "minipanikattacker", där jag blir rädd för att inte få luft, och sedan får jag inte luft, jag glömmer konsten att andas, av skräck, och sedan får jag inte luft i ett ögonblick, som gör mig ännu mera rädd, osv. osv. i en självförstärkande spiral, men det varar bara ett par sekunder. Det hela är psykosomatiskt, men sattes igång av psykdroger, därpå är jag säker. Jag har aldrig upplevt något sådant när jag varit drogfri, utan psykdroger. På Zyprexa fick jag också panikattacker när jag skulle somna om kvällarna under åren 2017-2018, så jag vet att den också kan skapa sådant, men det jag nu har skiljer sig från det jag hade då. Be för

mig att min själ må läkas från all skräck och trauma. Men jag kan leva med dessa panikattacker, jag vill inte byta medicin, medicinbyte får mig att känna mig ännu mer som en laboratorieråtta som man provar alla möjliga gifter på, och jag vet aldrig vilka nya hemska biverkningar jag måste utstå med en ny medicin. Jag försöker bära mitt kors och inte rymma från vården, fast jag var frestad till det i förrgår.

Mitt livs största sorg: Ronja Aarnialas död, och min dröm om henne.

Publicerad 2023-06-06

Mitt livs största sorg, då jag gråtit mest bittert, var 1.11. 2010 då min älskade vän, anarkoprimitivisten Ronja Aarniala tog självmord (jag har skrivit om det förr, här), hon som var och fortfarande är den ljuvligaste varelse jag mött här på jorden, som jag sett mest upp till, jag blev platonskt förälskad i henne när hon med kärlek botade mina djupa själssår efter psykiatrisk tortyr (antipsykotiska mediciner). Det var våren 2009.

Jag hade så hoppats få rewilda mig tillsammans med henne i skogen. Lära mig vildmarkslivet tillsammans med henne i Järnas skogar eller kanske i finska skogar. Hon var en sådan som höll på med sånt.

Det jag inte har berättat, är att jag bara drömt en gång om Ronja i mitt liv, och det var bara någon dag efter att jag fått höra om hennes självmord, och gråtit bittert. Jag minns drömmen än idag. Jag drömde att Ronja bodde i andevärlden i en stuga i en stor skog, tillsammans med sin mormor. Jag besökte henne, och vi lekte på golvet, hon satte sig på mig när jag låg på golvet. Det var allt. Men det kändes för mig, när jag vaknade, som om Ronja genom detta besökt mig i drömmen för att säga att allt var bra med henne, att hon nu togs hand om av sin mormor i andevärlden. Varför skulle jag annars drömma om henne bara någon dag efter att jag fått höra om hennes självmord, och sedan aldrig mer?

Jag fick en visshet genom denna dröm att Ronja kommit till himlen, inte till något helvete, oavsett vad fundamentalisterna säger (Ronja var inte "frälst" såsom fundamentalisterna vill ha det), de som ofta tror att självmord leder rakt till evigt helvete. Så stygga tankar de har om tillvaron.

Här är en bild på Ronja på hennes minnessida på nätet. Hon var, precis som jag, psykpatient som gick på psykdroger (det verkar vara omöjligt att vara som oss utan att hamna i psykiatrins grymma spindelnät).

Emilie Simons vackra sång "The Frozen world" (orden kan du läsa här) är den sång som mest påminner mig om Ronja, den betydde mycket för henne tiden innan hon dog, och lockade henne mot andevärlden (hon kände ett ofantligt sug dit mot slutet, för henne var döden något så naturljuvt). Ja, den blir mycket vacker när man tänker på den på det sättet. Den är nog en av de vackraste sånger jag vet. Denna sång satte jag också ofta, förr i tiden, i mitt sista blogginlägg när jag tog avsked från internet, som jag gjort många gånger. Den tyckte jag passade så bra som avskedssång.

Vi ska bli så vackra en dag. Och det är när vi lämnar internet och teknologin.

Jag unnar dig ditt himmelska liv nuförtiden, Ronja. Vila i frid.

Väntans teologi: en martyrteologi

Publicerad 2023-06-04

(detta inlägg får gärna läsas medan man lyssnar till denna ljuvliga reggaesång av "Steel Pulse" i albumet "Tribute to the martyrs", som är riktig afrikansk martyrteologi)

Det finns många teologier där ute. Alla fokuserar de på något. "Hoppets teologi" (Jürgen Moltmann), "Befrielseteologi" (Leonardo Boff och Gustavo Gutiérrez), "Kärlekens teologi" (Fredrik Vesterberg och hans "Amorism"), "Ekoteologi" (Pierre Teilhard de Chardin), "Kontextuell teologi" (Kosuke Koyama) osv. osv.

Vad är min teologi? Vad ska jag kalla min teologi för? Min ekofilosofi kallar jag "djurism", men vad kallar jag min teologi överlag?

Låt mig framföra mina käraste skriftställen, de enda jag har på väggen hemma:

2 Tim. 4:8: "*Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på »den dagen», och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse."* (se det grekiska ordet för "älskat" i texten, här)

Bibelkommissionens översättning från 1981 översätter med "längtar efter" istället för "älskat", och är också en helt adekvat (i enlighet med det grekiska grundordet "agape") och i sammanhanget passande översättning.

Salig är du om du älskar och längtar efter Hans tillkommelse. Pröva dig själv, rannsaka dig själv om du omfattas av detta löfte. Jag anser det vara det ljuvligaste löftet i Bibeln, näst löftenas löfte om Alltings Återställelse, förstås. Tänk hur enkel frälsningen är! Det är bara att börja söka

efter ett Annat Rike, börja längta efter Himmelriket. Dansk-norske biskopen Erik Pontoppidan på 1700-talet, en riktig pietistklassiker, skrev på sin tid att den längtande tron är redan den frälsande, tron behöver inte vara visshet för att man ska bli frälst. Det är för att Paulus säger att "i hoppet äro vi frälsta" (Rom. 8:24).

Men ännu ett vers om samma sak:

Hebr. 9:27-28: "*Och såsom det är människorna förelagt att en gång dö och sedan dömas, så skall Kristus, sedan han en gång har blivit offrad för att bära mångas synder, för andra gången, utan synd, låta sig ses av dem som bida efter honom, till frälsning."*

"Bida" är ett gammalt ord för att vänta på, förvänta. "New American Standard Bible" har *"to those who eagerly await Him*" (se hela ifrågavarande text i denna översättning här), dvs. "dem som ivrigt vänta på honom" istället för "bida efter honom". Det är en helt adekvat översättning, som står i harmoni med det grekiska grundordet för "bida", "apekdechomenois".

Ja, så mycket har jag väntat på Jesu återkomst i mitt liv, att min livsstil liksom blivit den väntandes, en som väntar, som lever i väntan, som präglas av väntan, och en som värms av vad som komma skall, suger näring ur vad som komma skall. Att jag inte har mitt rike i denna världen, utan väntar på en annan värld, främmande för denna världen. Genom alla mina många vistelser i häktet, fängelse och särskilt på mentalsjukhus, har denna väntande attityd befästs hos mig.

Vem minns alla mina domedagsdatum som aldrig gick i uppfyllelse? Att jag alltid sysslar med domedagsdatum, håller på med att hoppas på ett eller annat datum? Detta är en del av väntans teologi. Domedagsdatum håller hoppet levande.

Jag tycker jag har lyckats uttrycka min livshållning väl i följande dikt:

Jag lever i väntan

(melodi: "Jag väntar", text av Dan Andersson, melodi av Torsten Bergman)

Jag lever i väntan på min älskade Herre,
jag ser honom inte och hör ej hans röst.
Jag lever som en människa som mist sin syn, dessvärre,
som väntar på sitt helande, på livets tröst.

I födelsen då miste jag det himmelska hemmet,
jag skall erhålla det åter en gång när jag dör.
I mellantiden väntar jag i jordiska dammet,
det endaste, det endaste som till sist jag gör.

(Lars Larsen 11.1.2023)

* * *

Jag kommer bara på sju personer som har väntat på Jesu återkomst i lika stor grad eller något ditåt, som jag, och det är William Miller (Adventistkyrkans grundare) Fredrik Franson (Svenska Alliansmissionens grundare), Harold Camping, Gunnar Bertelsen (en "Smiths vän" och vän med min far. Gunnar gick bort för 4 år sedan), min far Willy, min bror Josef och min bror Nils. Där har det varit mycket uträkningar, kan du tro, profetisk matematik. När man väntar riktigt mycket, börjar man räkna på återkomsten. Det är i högsta grad längtans och kärlekens matematik, om något sådant alls finns så är det här det förekommer. Det kan jag vittna om utifrån mitt eget liv. Det är särskilt lidande som får en att räkna.

När började jag räkna profetiskt? Fröet till det skapades i januari-februari 2009, då jag, p.g.a. av nyligen genomgången psykiatrisk tortyr, längtade så ofattbart djupt efter Jesu återkomst som jag aldrig varken förr eller senare gjort. Längtan riktig värkte i mig. Då sysslade jag lite med profetisk matematik, för första gången i mitt liv, jag tog reda på alla

skriftställen i Nya Testamentet som handlade om Jesu återkomst, och räknade hur många dagar jag hade kvar att leva om jag dog som 80-åring. Svaret var 20 000 dagar, som nog kändes mycket. Men det var mitt första domedagsdatum, som jag räknat på. Mitt antagna dödsår. Ty en dom sker i vår dödsstund. En minidomedag. Det var det enda jag vågade räkna på den gången.

Men 21.5.2011, Harold Campings första domedagsdatum, var kanske det första datum för Jesu återkomst som jag räknat på och kring, och väntat ivrigt på. Jag hade den gången min egen version av Campings datum, nämligen 11.11.2011, som också var viktigt i New Age (jag var lite New Age-influerad den gången). Jag tror också det var en amerikan som räknat sig fram till 14.5. 2011, och att jag hoppades på det datumet också, och upplevde något mäktigt just den dagen, vilket var märkligt.

Men vad är "Väntans teologi"? Hur skulle jag beskriva den?

- Kärleken är viktigast av allt, av alla egenskaper, av allt i livet. Men. För väntans teologi är **tålamodet kärlekens viktigaste egenskap**, inte ödmjukheten eller barmhärtigheten. Tålamodet innefattar båda dessa två sistnämnda egenskaper. Ingenting gör oss så rotade i kärleken som att vänta i stillhet på Herren och hans ingripande. Att få hela vår blick att vändas uppåt, mot det himmelska, och vänta på himlen, och himlen enbart, inte på något annat. Det är att vandra inför Herrens anlete.

- Det är en seghetens **maratonteologi,** inte en bodybuilderteologi. Väntans styrka är maratonstyrka, inte en machostyrka, inte den hårda och intensiva frontstridens, utan radikalpacifistens styrka att genom underkastelse och kärlek till sina fiender vinna i det långa loppet, så att alla krig tystnar bort. Gud tävlar med Satan i andligt maraton, och hans seger är säker, ty det är bara godheten som orkar vänta, ondskan vill ha en "quick fix", "snabba kickar" och "snabba cash", ondskan kan helt enkelt inte vänta.

- Det är också **det hårda arbetets teologi,** ty ingenting kräver så mycket tålamod som hårt arbete, särskilt hårt kroppsarbete, som att gräva diken

och gräva gravar. Det är en riktig "gravgrävarteologi" där man sakta begraver sin Gamle Adam i en mycket djup, självgrävd grav, som det tar mycket lång tid och stort tålamod att gräva. Jag fick öva mig i gravgrävarteologi i min barndom och tidiga ungdom, då jag grävde extremt mycket för min far (bl.a. grävde jag en mycket stor grop för avloppstanken eller avloppsbrunnen för nya huset) och som sommarjobbare på min bror Nils' jobb som anläggningsträdgårdsmästare, då jag arbetade 12 timmars dagar med hårt kroppsarbete, med en hel del grävande. Allt det där ledde till en skadad handled, som nu är helad.

-Det är en **förlängning av "djurismen"** (min speciella ekofilosofi att vi bör följa djurens exempel, dvs. det himmelska i dem, inte det som är under syndafallets makt), ty det är bland djuren som vi hittar de mest tålmodiga varelserna på vår planet. Ingen når vad en åsna eller en kamel i gamla tider kunde prestera av tålamod och seghet och uthållighet. Ingen behöver idag sådant tålamod som de djur som lever hela livet i små burar, minkar i små burar eller hönor i små burar, Gud är som åsnan och kamelen, minken och hönan, tålmodig och seg och härdad bortom vad ord kan utsäga.

-Gud väntar ut Satan. Det är hans taktik som han kommer att vinna med. Ingen annan strategi skulle ha kraft och makt att föra alla själar och varelser tillbaka till paradiset. Gud låter Satan spela ut sitt spel, låter honom förstöra sitt rike inifrån (ty ondskan är alltid i strid med sig själv), och detta är det enda som kan frälsa honom, och få honom att förstå vad han gjort, och ångra sig.

-Väntans teologi är en **ändetidsteologi, martyrernas vänteteologi i den allra yttersta tiden**, då det ska vara som svårast. Bibeln har beskrivit denna martyrernas väntan på ett mycket klart och koncist sätt i Uppenbarelsboken 6:9-11:

"Och när det bröt det femte inseglet, såg jag under altaret de människors själar, som hade blivit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, som de hade. Och de ropade med hög röst och sade: »Huru länge, du helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla

dom och att utkräva vårt blod av jordens inbyggare?» Och åt var och en av dem gavs en vit, fotsid klädnad, och åt dem blev tillsagt att de ännu en liten tid skulle giva sig till ro, till dess jämväl skaran av deras medtjänare och bröder, som skulle bliva dräpta likasom de själva, hade blivit fulltalig."

-Väntans teologi är en gren på den tyske teologen Jürgen Moltmanns "Hoppets teologi", men en som uppstått i största lidande, och därför är en martyrteologi, helt enkelt. Den drar alla konsekvenserna av "Hoppets teologi", och rotar den i den sista tidens lidanden.

Om vi bara hade sett det osynliga (dikt)

Publicerad 2023-05-18

Om vi
under våra djupaste lidandesstunder
hade sett
vad som rörde sig i det osynliga,
hur änglar och döda släktningar
och döda vänner
mobiliserade sig för att
komma oss till undsättning,
för att lösa våra knutar,
för att lätta våra bördor,
då hade detta varit nog
för att lyfta oss ur lidandet,
det hade helat oss på en sekund,
och när vi en gång efter döden,
eller, i en nära-döden upplevelse,
skall förstå vad som skedde då
när vi led som mest,
när vi ska se den osynliga biten
av händelsen,
då skall denna förståelse och kunskap

läka våra värkande minnen,
och göra allt gott igen,
vi skall då kunna försonas
med vår historia,
med alla dess lidanden,
kunna förstå och s.a.s. "förlåta Gud",
förlåta oss själva
och hela universum.

Bara detta
kan få oss att försonas
med allt:
att vi ser det osynliga,
och **förstår.**

Om Guds kärlek till oss. Från David Sunfellows NDU-video. Också något om varför vi kom hit till jorden.

Publicerad 2023-05-17

"We all need to love ourselves
as deeply as God loves us.

We also need to understand
that we can't love ourselves
as deeply as God does
until we have personally experienced
God's love for us."

"Once we feel God's love for us,
we naturally love ourselves
and others,

which, in turn,
helps us experience
even more of God's love."

(från denna youtubevideo om nära-döden upplevelser, NDU:n, av David Sunfellow, citatet är hämtat från 31:52 till 32.50 in i filmen)

David Sunfellow är New Age:are, eller åt det hållet, men det där citatet kunde ha varit från en kristen väckelsepredikant. Det finns sanning även i New Age.

Mycket av nära-döden-upplevelse-forskningen har gjorts i en New Age-anda, med en New Age-agenda, så att man har letat efter material som ska stötta New Age-filosofi, och sedan har man gjort en syntes av alla nära-döden upplevelser man känner till, som liknar på New Age-filosofi. Så har t.ex. de mest kända gjort, såsom Raymond Moody, Kenneth Ring och Kevin Williams. Det finns otroligt många traditionellt kristna nära-döden upplevelser, med närmast bibliskt innehåll, men de får inte samma tyngd och värde i elitforskarnas ögon som de som passar med New Age-filosofi.

Lite före de där texterna om Guds kärlek i David Sunfellows video ovan pratade också några nära-döden upplevare om varför vi kom hit till jorden. De sade att de fick veta i sina NDU:r att det var för att vi skulle kunna uppleva glädje, ty bara genom att uppleva glädjens motsats kunde vi uppleva glädje. Så var det med alla fina ting. Bara genom att uppleva det godas motsats kunde vi uppleva det goda självt.

Detta är New Age-filosofi och österländsk filosofi. Det är **inte** kristendom. Vad sen med alla änglar och himmelska väsen som aldrig kommer till jorden, som lever i paradisets fullkomlighet och alltid har gjort det? Är de dömda att i evighet inte kunna uppleva glädje eller något gott? Det är något ruttet med denna filosofi. Den är till för att försvara det ondas existens. Att det onda behövs, liksom. **Det gör det inte.** Myrorna behöver inte uppleva lidande först för att kunna leva sina liv i paradiset i sin stack efter att de föds. Vi hade inte behövt Adams och Evas syndafall.

Inte alls. Att påstå motsatsen är som att säga att alla djur behöver falla i synd på samma sätt som människan för att kunna uppleva vad moraliskhet är. Det tror jag inte. Myrorna är moraliska som de är. De behöver inget mer. Visserligen härskar Satan över planeten, och detta herradöme berör också många djur och insekter (därav deras ofullkomligheter), men att myrorna inte behöver synda för att uppleva moral stämmer än mer på de myror i himlen, som aldrig kommer till jorden. Men även med jordiska myror kan vi instinktivt förstå vad jag menar. Ty myrorna har inga personliga synder på jorden, de är personligen syndfria och fullkomliga (deras deltagande i syndafallet berör andra ting).

Hur är det med Gud själv då? Måste Hen vara ond ett tag för att kunna uppleva förlåtelse och moraliskhet?

Vilken rutten filosofi, säger jag bara. Elak är den. Det är hednisk yin-och-yang-filosofi, inte kristendom.

Något är inte sant bara för att någon har hört eller upplevt det i en nära-döden upplevelse. Det märker jag tydligt i den där frågan ovan. Nära-döden upplevelserna utspelar sig nämligen i fantasins och vakendrömmarnas gränsområden, där dessa gränsar till den verkliga, objektiva andevärlden. Fantasi och verklighet blandas. Lite som vi kan få himmelska besök i våra drömmar, vi kan få sanndrömmar, Gud kan tala till oss i drömmen. Då blandas dröm och verklighet. Så går det också till i nära-döden upplevelserna. De är alla vakendrömmar som kan innehålla inslag av verkliga personer och objektiv verklighet.

Så varför kom vi till jorden? Jag vet bara om ett enda rimligt svar. Och det är mycket, mycket enkelt. **Vi kom för att hjälpa till i helvetet** (jorden är ett helvete i jämförelse med himlen), för att lindra lidande, vi är på missionsuppdrag, vi har alla en mission att utföra, en gudomlig plan för vårt liv som vi fick studera mycket, mycket noga i himlen innan vi befruktades i vår mors livmoder. Vi visste vad vi begav oss in på. Vi var så goda i himlen, hade så uppoffrande sinnelag, att vi ville vara med och hjälpa till i helvetet. Många går ifrån sina planer p.g.a. bekvämlighet och lättja, fullföljer inte sina missionsuppdrag, men fullföljer kanske en plan

B eller en plan C. Några missar kursen totalt och går ut i becksvart andligt mörker, för att bli frälsta först efter döden, när de minns sin plan igen. Vi skall alla minnas vår plan till slut, därför skall alla bli frälsta, när de förstår vad de lämnat och minns sin föruttillvaro i himlen, minns sitt sanna jag, som står skrivet i Guds minne, i Livets Bok, och aldrig kan utplånas ur detta minne, ur denna bok.

Min förtröstan inför Kollapsen

Publicerad 2023-05-09

Jag har ofta en sådan underlig förtröstan inför framtiden, fast jag vet att Kollapsen kommer snart. Denna förtröstan kan bara förklaras övernaturligt, genom det faktum att det faktiskt finns en högre värld som kommer att gripa in och förvandla allt i framtiden.

Jag vet om få som har grävt sig så ner i kollapsologi som jag. Och ändå har jag ett sådant ljus och en sådan värme i mig, och jag tänker på framtiden med värme, som om jag vet att allt kommer att lösa sig till sist. Även om vi måste genom lidande. **Men jag är inte rädd för lite lidande.** Det blir inte så hemskt som man kan tro, och lidande tar ofta fram det bästa i oss, om vi bara låter den högre världen ta hand om oss.

Men även utan den högre världen: **vad är sann rikedom?** Naturens rikedom eller civilisationens rikedom? Om civilisationen kan liknas vid en stor skogsbruksmaskin som hugger ner träd efter träd, är inte situationen som värst när denna maskin mår som bäst, och dess förare är friskast? Är det inte förarens sjukdomar och problem och det att maskinen blir utan bränsle, som är de verkligt goda nyheterna? Då hugger inte maskinen fler träd, och skogen kan få en chans att återhämta sig. Man får bara hoppas att förstörelsen inte gått för långt, så att det inte finns hopp mer för den där skogen. Men även om torka förstör skogen, så är det bättre att dö en naturlig död av torka än att få en såg genom sin stam.

Något om de rikas underjordiska bunkrar i väntan på Kollapsen. Mina planer för Kollapsen.

Publicerad 2023-05-08

"*Each facility has more than 54,000 square feet of protected space, and are able to sustain 75 people for upwards of five years."*

(från artikeln "The super-rich are buying luxury apocalypse-safe bunkers for protection against natural disasters and nuclear attack" 17.7. 2017, av Yarra Elmasry)

Detta var redan för sex år sedan. Bunkrarna utvecklas hela tiden.

Tänk att leva fem år under jorden, i väntan på döden, medan det mesta av livet ovan jord är utplånat av skenande klimatförändringar, radioaktiv strålning och krig.

Det hade nog varit bättre att ge upp med resten av livet. Nu påminner man nämligen mer om en man som var så rädd för att skada sig att han, för säkerhets skull, murade in sig i ett rum, och spenderade resten av sitt liv där, medan mat och dryck räcktes till honom genom ett hål i muren, och medan hans torrtoa-kompost tömdes med jämna mellanrum.

Vad är det för ett liv det där, frivillig fångenskap, av rädsla för döden. Bibeln talar om detta. Hebreerbrevet 2:15 talar såhär: "*och göra alla dem fria, som av fruktan för döden hela sitt liv igenom hade varit hemfallna till träldom."*

Tänk att detta fenomen finns omskrivet i Bibeln.

Kanske, efter Kollapsen, tvingar de rika vissa människor att leva med dem i dessa bunkrar, år efter år. Människor som anses viktiga, oersättbara. Läkare, psykiatriker, kockar, massörer, gymnastiktränare. Hoppas jag inte är en sådan. Bäst att hålla låg profil. Att inte bli känd och bli ansedd som viktig. Ducka med huvudet för Antikrist.

Om de rika skulle tvinga mig att leva med dem fem år i en bunker, skulle jag nog hungerstrejka tills de släppte ut mig för att få dö med resten av livet. Det tror jag inte de skulle kunna hindra. Och om de trots allt skulle tvångsmata mig med hjälp av läkare i sina bunkrar, ja, då skulle jag acceptera tvångsmatningstuben för resten av mitt liv, såsom den indiska kvinnan Irom Sharmila, som har tvångsmatats i tolv år p.g.a. hungerstrejk av politiska skäl. Om hon kunde i tolv år, kan jag i fem.

Men det är inte så jag planerar dö. Jag skall nog lämna städerna och de rika långt innan de hinner göra mig så illa. Det där är det värsta de kan göra mot mig, om de är riktigt onda.

Min plan är att, runt 2030, då Kollapsen troligen är här, enligt mina beräkningar, och en mass-exodus från städerna till landsbygden börjar, lämna min lägenhet och bli hemlös (jag tror inte myndigheterna tvångsmedicinerar mig mer då, medicinerna har vid det laget blivit så svindyra att de har blivit något för eliten enbart. De är redan nu mycket dyra), och leva på matrester i staden helt tills jag inte hittar sådant mer (människorna börjar så smått äta upp allt de köper), sedan skall jag vandra den långa vägen till mitt käraste ödehus i skogen, där jag har bunkrat en hel del mat, leva en tid på det, och sedan, när det tar slut, skall jag luffa runt (försiktigt, med mycket vila, p.g.a. min skadade fot) på landsbygden och tigga mat i gårdarna (jag arbetar gärna lite för min brödbit och en sängplats på hölogen), och sedan, när detta inte går längre, när jag får för lite mat för att orka luffa, och blir allt för smal, skall jag återvända till mitt ödehus och dö där av svält, bekvämt i min säng, med mössen som mitt sista sällskap, om inte mina lärjungar och närmaste vänner hunnit dit, vilket jag förvisso inte förbjuder dem. Blir detta ett självmord? Om detta kan de lärda tvista.(1)

I staden vill jag inte vara när jag dör, **en så kriminell plats kommer den att bli**, många stora städer kommer att likna krigszoner, med massa arga människor, massa droger, söndrade fönster, fullt av glas, sopor och bajs på gatan, vilda demonstrationer, farliga kravaller och stenkastning, hemska beväpnade gäng och hemska anarkister, kanske även små krig har brutit ut. Städerna blir även sjukdomshärdar p.g.a. de vidriga omständigheterna.

Det är bara att se på hurdana USA:s mest kriminella städer är idag, för att göra sig en tanke om hur Stockholm blir efter Kollapsen.

Jag råder inte någon människa att stanna i staden efter Kollapsen. Denna inträffar när

1) elnätet ofta sviker,

2) internet inte fungerar och

3) många butikshyllor gapar tomma, och när

4) allt har blivit så dyrt att bara eliten har råd att konsumera.

Dessa fyra tecken bör du följa för att veta om Kollapsen är här, och veta om Kollapsen denna gång är global och oåterkallelig.

Jag uppmuntrar alla att söka sig till skogen och landet efter Kollapsen, ge upp hoppet om staden och stadsodling, och försöka överleva i skogen och på landet så gott det går. Kanske, om ingen vill ha dig som ordinär arbetare eller dräng/piga på sin gård, luffandes omkring, överlevande på små små jobb, som att hugga ved, vara med om att så och skörda, rensa ogräs i odlingarna och mjölka kor. Kanske får du en enkel brödbit för det (förhoppningsvis grovt bröd), och får sova på hölogen, såsom luffare gjorde i gamla tider. Det är paradisiskt på sommaren, men mycket tufft på vintern. Det som hjälper en på traven då är att klimatet kommer att ha blivit betydligt varmare på vintrarna. Men klimatet blir även ostadigt,

med stora svängar, med starka extremer åt både varmt och kallt, vilket kan få dig på fall.

Min stora befrielse blir att äntligen bli fri psykiatrin och mina psykmediciner, som plågat mig så mycket. Jag får bli mig själv igen, utan medvetandeförändrande psykdroger. Det ska bli spännande. Psykiatrin blir mer som i antiken efter kollapsen, mer human, mer andlig, mindre medicinfokuserad. Jag räknar dagarna som är kvar till detta, och jag räknar med att den medicinfokuserade psykiatrin ger sig kring 2030. Sjukhusen kommer nämligen att överges. Till sist. De blir de sista byggnaderna som släcks ner, som min käre vän anarkisten Jonas Lundström skrev i sin bok "En förtryckares frihetliga fantasier" (2014). När händer det? När olja inte finns att tillgå längre. Och det sker någon gång i början av 30-talet, senast, då även sjukvården blir utan el och olja.

(1) Men jag vet inte hur långt in på Kollapsen Moder Jord dör och uppstår som Jesus, dvs. "Jesu återkomst" tar plats, därför är det svårt att spekulera om min död och vad som händer efter Kollapsen.

Psykiatrins tendens att leka Gud

Publicerad 2023-05-06

Psykiatrikerna leker Gud när de ska bestämma över ens medvetande, vad man ska få känna och inte känna, vad man ska få uppleva och icke uppleva, genom att mixtra med och styra ens medvetande med psykdroger. Det var ju Gud som skulle råda över detta i oss, som vuxna individer, inte staten eller någon människa. Och ju mer inre och andliga saker, desto värre är det att någon annan än Gud råder över det. Ju mer man ska råda över en annans inre, desto mer hyper-auktoritär blir man. Jag kan förstå att man kan råda över någon om den är kriminell, på ett yttre sätt, så att den inte ska göra något mer kriminellt. Men i fallet med psykpatienter som inte är rättspsykiatriska patienter, är det sällan kriminella

handlingar det handlar om, utan att man känner och tänker förbjudna saker.

Därför är det så att ju mer psykiatrin genomtränger ett samhälle, och ska gripa in i allt möjligt, desto mer auktoritärt är det, desto mer ska det leka Gud, såsom man gör nu med AI. Detta är ett sätt att mäta graden av auktoritarianism i ett samhälle, att se hur mycket staten försöker styra det inre livet i sina medborgare, likt katolska kyrkan gjorde på medeltiden, med inkvisitionen.

En gång i Evighetens hem och trygga bo

Publicerad 2023-05-06

En gång ska vi vara som dem
som levat på jorden för mycket länge sen.
Friden skall vara obeskrivlig,
och vårt jordeliv
bara en kort, hemsk paus,
ett enda rosslande andetag av
förkylning och febrig yra
i den självklara Evighetens stilla, lugna salighet,
det som är vårt hem,
vårt trygga dunbo,
som vi alltid mindes det,
som vi mindes det
från Evigheters Evigheter.

(Lars Larsen, 5.5.2023)

(dikten, och särskilt de två första raderna är inspirerade av Pär Lagerkvists "En gång skall du vara en av dem")

Varför skriker vi mest när vi är yngst?

Publicerad 2023-05-02

Varför skriker vi mest när vi är minst/yngst?

Jo, eftersom vi nyss kom ner i helvetet (detta är vad vårt liv är för dem i paradiset) från himlen/paradiset, och vi klagar över hemskheterna i helvetet och över vår tunga kropp och tröga och avtrubbade själ. Vi har nämligen ännu inte vant oss vid helvetet, och gör motstånd mot det, gråter över det. Sen efter en tid vänjer vi oss, och de värsta klagomålen upphör för alltid. Vi blir modiga, vilket vi också var innan vi for ner i helvetet, bara mod kunde få oss att offra oss så mycket, att stiga ner i helvetet för att hjälpa till.

Om fångenskapens och lidandets hemligheter (dikt + kommentar)

Publicerad 2023-05-02

Se, fångenskap är ej så farligt,
se blott på akvariet där,
hur fiskarna rör sig varligt
i Edens himmelska sfär.

(Lars Larsen i mars 2023)

Min kommentar: Fångenskapens hemligheter är **några av himlens högsta och yppersta generalhemligheter**, de är en undergrupp i **lidandets hemligheter**. Fångenskapens hemligheter kan ofta inte förstås av andra än dem som upplevt fångenskap, och sådana som inte upplevt bara lite, utan mycket av den. Ju mer man upplever fångenskap, desto mer

förstår man dess hemligheter. Desto mer förstår man hur verkligt det **inre** är, **det inre livet** som mystikerna alltid talar om och glorifierar, hur sant det är att människan har en **själ**, en **ande**, som tillhör Evigheten, hur gudomlig denna är, hur **verklig** Gud och Anden är, ja, hur det inre kan kompensera totalt för det yttre, likt blinda övar upp andra sinnen än ögonen, till paranormal fulländning, som kompensation, så att de lever ett lyckligt och rikt liv i alla fall, trots alla odds. Så blommar det inre livet i fången efter att han tränats mycket i fångenskapens och isoleringens hemligheter. Och i den mån han har ett yttre liv, **lär han sig efterhand att göra mycket utav lite**, att uppskatta det lilla, och inte minst, att vara **tro i det lilla,** så att han förvaltar sitt pund rätt, så att det spirar och förmerar sig. Det är som att det lilla han får av yttre stimuli, blir bara mer och mer värdefullt desto mindre det är. Lite som med mat för den hungrige. Så länge människan får mycket mat, mat i överflöd, är maten rätt värdelös för honom, han slösar med den, han kastar allt han inte äter upp, vilket ofta är mycket (det har jag märkt, som lever till stor del på rester). Men ju mindre mat hen får, desto värdefullare blir maten, tills den starka hungern gör maten himmelsk, ja gudomlig. Detta gör att fattigdomen blir henom kär.

"Den mätta dagen, den är aldrig störst.
Den bästa dagen är en dag av törst."

(Karin Boye i dikten "I rörelse")

Fångenskapens hemligheter är fattigdomens och utblottelsens, **kenosis'** hemligheter. Nyckeln till att förstå hur helgon som Franciskus av Assisi eller heliga dårar har kunnat älska fattigdomen och förnedringen, av hela sitt hjärta, inte motvilligt, utan spontant, ärligt och rakt.

Ju mer människan lär sig fångenskapens och lidandets hemligheter överlag, desto mindre rädd är hen för Satan och hans utspekulerade straff i Babylon. Desto modigare blir människan i Herrens krig, viss om att Gud lever, och denna visshet får han ofta starkast över sig när han ser bakåt på en tid av lidande, hur han gått genom en död och en uppståndelse, **korsfäst och uppstånden med Kristus.**

Ytterst är lidandets hemlighet **gömd i Kristi död och uppståndelse.** Dessa två händelser är mönstret, dessa är läroboken för den lidande, där hämtar han all sin kraft och förståelse, och om hen inte tror på sånt, lär hen sig samma saker i alla fall, saken är samma, man kan kalla det för andra namn, saken är att Kristus gömmer sig anonymt i det den lidande människan, kanske ateist, lär sig. Kristus behöver inte namn, är inte beroende av att vi kallar något Kristus, eller att vi namnger det överhuvudtaget. På detta sätt är Kristus närvarande hos otaliga icke-troende.

Så blir korset världsalltets centrum, såsom den norske helgelsepredikanten Lyder Enghs bok hette: Korset - universums medelpunkt (sv. övers. 1982, boken utgavs på norska på 1940-talet, läs om den här).

Länge har följande sång varit den käraste av alla sånger jag hör på youtube, jag har hört den om och om igen, många gånger, den är alltid lika vacker och gripande. Den sätter ord på kärnan i min religion, utblottelsens religion, korsets väg, korsets religion, som jag främst lärt utav mystikern Hjalmar Ekström (1885-1962), min mest älskade lärare förutom Bibelns författare och Jesus:

På en avlägsen höjd (se den engelska Wikipedia-artikeln om sången här)

På en avlägsen höjd, stort ett grovt dystert kors,
symbolen för smärta och skam
O, jag älskar det kors där vår Herre för oss,
blev till döden en smärtornas man

Refr: Jag vill älska det urgamla kors,
i dess kraft skall jag segra till slut
Jag omfamnar det eviga kors,
tills mot kronan jag byter det ut

Detta urgamla kors som ej världen förstått,

förunderligt drar mej till sig,
ty Guds heliga Lamm, som till Golgata gått,
det i kärlek burit för mej

I det urgamla kors av Guds blod färgat rött,
en underbar skönhet jag ser
Ty det är på det korset Han lidit och dött,
Han som frälsningens nåd åt oss ger

För det urgamla kors vill jag trogen och glad,
fördra både hån och förakt,
tills Han kallar mej hem till den eviga stad,
för att dela Hans ära och makt

(den ursprungliga texten skrevs av metodistevangelisten Georg Bennard (först brigadledare i Frälsningsarmén) på hösten år 1912, några månader efter att Titanic gick under. Bennard levde 1873-1958. Den svenska texten skrevs av Anders Aleby. Ingen på youtube sjunger denna sång mer gammalmodigt, värdigt och vackert och ömt än ryssen Viktor Klimenko, på ren svenska. Hör hans tolkning på youtube här).

En liten pietistisk betraktelse över lagen och nåden och "inifrån-livet".

Publicerad 2023-04-29

Innan nåden, inte lagen, blir vårt livs grund, kan lagens uppfyllelse aldrig komma från vårt hjärta, vårt innersta, så att vi får **lust till lagen** (med lagen menar jag här inte Mose lag, utan den fullkomliga moraliska lagen i allmänhet, Guds och Jesu lag). Så länge krav, inte kärlek, driver oss, kommer vi att uppfylla lagen av rädsla för straff istället för av lust och glädje och kärlek. Och då blir lagen mycket illa utförd och lydd. **Vi gör då bara det vi måste.**

Att andra ska bestämma över mig, vilken nytta jag ska göra, det är lagen, då Guds bud står skrivna enbart på stentavlor, inte i vårt hjärta (Jeremia 31:33). Att jag får göra mina egna ting, självständigt, i frihet, göra det som kommer djupt inifrån, det jag gör spontant, av hjärtat (1), det är nåden, det är nådens herravälde. Jag älskar att göra nytta när det kommer från mig själv, i frihet, spontant. Då kan jag rentav slita ut mig i det godas tjänst. Och det jag gör, blir då mycket originellt och antibabyloniskt (såsom t.ex. en av mina favoritsysslor, ett anticivilisatoriskt författarskap).

Men inte bara är det lagens herravälde att någon bestämmer över dig. Det finns något som är det ännu mer. Det är ännu mera så, att **i den grad du bestämmer över andra, över vilken nytta de ska göra, i den grad härskar lagen genom dig och i dig**. Nådens herravälde är att helt avstå från makt, likt Jesus gjorde, och nåden är att helt få leva inifrån, utan herrar, ty Herren Jesus är den som bor inuti alla, och som bara härskar och spirar i oss i frihet, under nådens himmel, då han får tjäna oss.

Frihet är något av det dyraste vi äger, den är mycket dyrköpt. Att få leva inifrån. Köp den skatten, även om det kostar allt du äger, även om det kostar din bekvämlighet. Det sanna livet börjar först när vi börjar leva inifrån, autentiskt. Men **om vi är tvungna till slaveri,** om det inte finns någon utväg för oss, kan vi, när nåden befriar vårt inre i det fördolda, leva inifrån, autentiskt, **i hemlighet**, i det fördolda, som jag sett hundar och hästar i slaveri och fångenskap göra. För att detta ska lyckas, krävs **dubbel nåd, dubbel befrielse**. Då krävs inte bara att vi tar emot nåden från den Korsfäste, utan att vi älskar Honom så mycket att vi även delar hans korsfästelse, blir korsfästa tillsammans med Honom. **Då blir vi Honom**, på mystiskt vis, och delar hans lidanden. Då älskar vi hans kors på ett nytt och djupare sätt, och att kunna älska sitt kors och sitt lidande är dubbel nåd, dubbel befrielse. **Det är helt omöjligt med mänskliga krafter**, det är övernaturligt på riktigt, ett bevis på det övernaturligas verklighet (2). Då flyttar vi från frälsning till helgelse, från att vara enbart frälst till att bli ett helgon, en "liten messias", såsom namnet kristen betyder på grekiska (se för konfirmation denna artikel bland många sådana). Det är en helt ny dimension i kristenlivet. Det är när vi

kommit dit som helgelsen börjar på allvar, och mystikernas skrifter är späckade av beskrivningar av denna förvandlingsprocess, och mystikerna är också vittnen på dettas verklighet, att sådant här faktiskt finns.

Även den som inte är slav kan komma in i denna dimension, genom att älska fattigdomen och älska de lidanden som livet sätter på våra axlar, och bära sitt kors, inte klagande, utan inifrån, med glädje, stolta och glada över att få likna sin Mästare, och dela hans lidanden.

"Lidelsen selv synes söt" ("Lidandet självt synes sött"), sjunger Smiths vänners grundare Johan O. Smith, i en sång i Smiths vänners norska sångbok "Herrens Veier". "Smiths vänner" är en mystik kristen sekt som talar mycket om detta, att göra sig ett bo i lidandet, där man värper ljuvligheter, av hjärtat, såsom "Hönsemaja" gör i min sång om henne.

Herren gör något gott ut av allt, även av lidandet.

(1) Ofta när vi blir tvingade att tjäna andra, måste vi bygga på deras meninglösa lyx och rikedom, medan när vi får göra våra egna ting, så gör vi ofta bara det vi anser nödvändigt och nyttigt, vilket känns meningsfullt och därför befriande att få arbeta med. Ty mening är det viktigaste i arbetet. Att det vi gör tjänar **ett högre syfte**, som vi är medvetna om. I dag är hela civilisationen **ett gigantiskt arbetsläger** där man så gott som tvingas bygga på andras meningslösa lyx och rikedom, därför har många det så tungt, därför smakar inte arbetet för många, utan de tvingar sig upp på jobb varje morgon, gråtrista, utan inspiration, som arbetsrobotar. Samhället har aldrig varit så auktoritärt som nu, p.g.a. detta, **ty aldrig har slaveriet varit mer utbrett på denna planet**, löneslaveriet och skuldslaveriet är också slaveri. Slaveriet blev aldrig avskaffat, det bara tog andra former. Och till slut blev alla fattiga länder i världen också del av det, nästan alla naturfolk, vi förstörde deras självständighet och gjorde dem till slavar för vår lyx och rikedom.

(2) **Jag har erfarenhet av dettas verklighet**, då jag kan vittna om att jag älskar fattigdomen och utblottelsen, och om jag fick välja var jag skulle bo just nu, skulle det vara i skogen, som hemlös.

Lång vägs färd till Tro (dikt)

Publicerad 2023-04-29

Det var en troende man
som efter nästan 40 år som kristen
sade att han äntligen
börjat tro med hjärtat
på en högre världs
Verkliga Verklighet.
Han sa
att detta var det svåraste att tro;
det mest grundläggande,
ABC i tron,
var det svåraste att tro på.
Det visade sig i sjukdom
och nöd.
Då var det alltid
som om han måste börja
om från noll
på trons väg.
Som om all tro
togs ifrån honom
och han inte ens
förmådde tro på
det mest basala;
en högre värld.

(Lars Larsen 28.4.2023)

Om en hemsk biverkning jag haft av mina psykmediciner (dikt)

Publicerad 2023-04-26

Jag hade en gång, i hela fyra år,
en hemsk biverkning av min antipsykotiska medicin, Zyprexa:
jag kände en smutsighetskänsla,
blandad med en tydlig skamkänsla,
i mitt medvetande,
i hjärnan och i ögonen.
En grumlighet, liksom.
Jag trodde ibland att
det var ett tecken på att
jag gjort något förfärligt,
att jag var hopplöst förlorad.
Att det aldrig skulle gå över.
Det kändes som att det var så
psykiatrin såg på mig när det gällde min psykiska sjukdom.
Jag kände stundom att jag var skuld till
denna grumlighetskänsla. Men när jag slutade med min medicin
2018, försvann denna känsla. För gott.
Tänk att det är lagligt att plåga människor
med så hemska och giftiga droger.

En psykiatrisk saga. Också en slags psykiatrisk liknelse.

Publicerad 2023-02-19

En "schizofren" man i psykiatrisk tvångsvård hatade sin psykiatriker mycket, och hans psykiatriker hatade honom mycket i gengäld, och ordinerade åt honom den värsta psykdrogen av alla, en gammal femtitalsneuroleptika vid namn Haldol, också kallad i folkmun, så enligt sagan, "självmordsdrogen", en fruktansvärd "medicin".

Den hade skäl för sitt namn, ty vår "schizofrene" man pinades så av drogen att han ville ta sitt liv, han fick mycket svåra självmordstankar, och gjorde flera misslyckade självmordsförsök. Men han tilläts inte byta "medicin"/drog. Det var för mycket hat med i spelet.

Då gick han till sist till sin psykiatriker på "uppgörelsemöte", som han kallade det, och frågade honom varför psykiatrikern pinade honom med detta ohyggliga nervgift. Psykiatrikern svarade att det var för att skydda sin patient, så att han inte skulle råka illa ut i "psykos".

Då blev vår "schizofrene" man rasande. "*Vill du ha mig död eller levande!*", utropade han, "*din drog får mig att vilja ta mitt liv! Den pinar mig! Kan du inte vara ärligt grym istället, och avrätta mig med svärd på hederligt vis, istället för med denna sliskiga, lömska grymhet, som undslipper straff därför att det är jag som utför dödandet av mig, därför att du driver mig till självmord med dina hemska gifter, och du vet att detta beteende hos dig inte är straffbart enligt lagen i vårt kalla, grymma samhälle!"*

Vet du vad som hände? Psykiatrikern, i hat, höjde dosen av Haldol, och det var sista gången han såg mannen. Vad som hände mannen är en för hjärtskärande historia att berätta, den finns bara bevarad i Livets Bok i himlen, dvs. i himlens kyrkohistoria. Men ni får gissa vad som hände, ty sagan förtäljer det ej.

Det var tyst som graven kring mannen i offentligheten sedan dess, men jag vet att i himlen skrevs det digra luntor om honom i ämnet himmelsk kyrkohistoria, ty där tystar man inte ner de "sinnessjuka", **där försöker man förstå**, dvs. bilda sig. "Förlåtelsens väldiga evighetstoner väller och smälter" i denna förståelse, i denna bildning, och **allt är sparat och skall komma fram i dagen en dag**, också vad som hände denne arme man, och **varför.** Det är inristat i själva Livet, och tillgängligt för alla synska själar. Det är därför det heter Livets Bok.

Låt oss hedra denne arme mans minne, fast det bara är en saga. Men vem vet hur mycket verklighet den speglar?

Den livsglade restätaren på Manilas soptippar (dikt)

Publicerad 2023-02-13

(baserad på artiklar som denna)

Det var en pojke
i en familj som bodde på
en av Manilas (i Filippinerna) soptippar.
Han var mager, mycket mager,
och alltid hungrig som en varg.
Han gick varje dag
och letade efter matrester
bland soporna på soptippen.
Så en vacker dag
hittade han en ljuvlig
brödskalk,
halvtorr,
och han sken upp
av glädje, djurisk glädje,

han tog skalken med sig
och delade den
broderligt med familjen.
Och den smakade
så gott, att pojkens
tankar gick till dem
som slängt skalken,
och han tyckte
att han var rik
och de var fattiga,
ty hur kunde man
slänga något så gott
som denna brödskalk
av naturens ljuva vete,
hur kunde man tycka
så lite om mat,
att man kunde slänga
något ätligt överhuvudtaget,
är det inte det
som är den sanna
fattigdomen, tänkte pojken,
att inte tycka om livet,
att inte tycka om maten,
att inte tycka om nånting, nästan,
så bortskämd är man.
Himlen är kärleken,
att älska livet,
att älska maten,
och hos ingen hade han
funnit detta starkare
än hos lumpsamlarna
och restätarna
på Manilas soptippar.

Fattigdomens glädje, tro't eller ej (dikt)

Publicerad 2023-02-12

Av all den glädje, all den fröjd
som storstadsliv bereder, är
det hundarna och resterna
som hjärtat mitt mest gläder där.

Det sägs att middagsgästerna
får njuta mest av maten,
men jag har njutit mest av allt
av smulorna från faten.

Som gatubarn jag varit har,
som glatt sig så åt smulor, skräp,
den mätta dagen är ej störst,
det Karin Boye själv begrep.

Dan Anderssons dikt "Fången"

Publicerad 2023-02-11

Tre trappsteg till solens port,
tre trappsteg av fuktig sten -
Jag får vandra dem en gång när bot jag gjort -
genom dörren av järn skall jag blek gå ut
och gråta i solens sken.

I min källarhåla jag talat med Gud -
han var så hög och hård,
han gav oss vreda och stränga bud,
men bländar med glansen av klädnadens fåll
in i nödens och brottens gård.

Tre trappsteg av synd har jag längesedan gått,
tre trappsteg av bot äro ej mer -
jag skall vandra dem sakta år efter år,
och en gång skall jag bada mitt grånande hår
i en sol som aldrig går ner.

(Ur "Svarta ballader", utgiven 1917)

Om en mus på Medborgarplatsen

Publicerad 2023-02-09

(denna dikt kan med fördel läsas till detta ljuvliga stycke av Jean Sibelius, 1865-1957)

Ljuva musen
på Medborgarplatsen,

ditt liv är till att gråta av.

I smutsiga underjorden lever du,
men själv är du ren som en ängel.
Din ande ock.

Din fattigdom är obeskrivlig.
Vad du egentligen lever av,
har jag ingen aning om.

Du föraktas av de besuttna,
men din härlighet är gömd,
såsom kungen gömmer
sina bästa skatter.

I djupaste kenosis,

i djupaste utblottelse
lever du.
Som Jesus på korset.

Men för dem som har öga,
visas din väna nos,
och dina späda, obeskrivliga tassar.

Dessa är som himlen själv.

Varför universalismen är så viktig för mig

Publicerad 2023-02-06

(Du får gärna lyssna till detta fantastiska lilla stycke av Edward Elgar medan du läser)

Jag har två djupa trauman i mitt psyke: Det ena är min moderförsamling "Smiths Vänners" lära om evigt helvete för alla ogudaktiga och villolärare och avfällingar, efter döden, och många i den ser på mig som en sådan, som en avfälling.

Det andra är den konventionella psykiatrins hopplösa syn på min psykiska sjukdom (schizofreni), att den ofta tror att jag aldrig kan bli helt frisk, att jag måste äta psykgifter resten av mitt liv (en läkare sa så till mig 2008, jag blev chockerad), att jag i någon mening är förtappad i psykiatrins ögon, i någon mening ett hopplöst fall.

Kombinationen av dessa två ting har varit förödande för mitt psyke, och har producerat i mig två kraftiga "helvetespsykoser", båda 2011, då jag trodde jag var evigt fördömd, evigt förtappad och förlorad.

Dessa två psykoser är mitt livs största trauman.

De har gjort att jag sliter med min självkänsla och självbild, med att lyckas tro att jag är behövd, att jag är värdefull och älskad som jag är. Detta har gjort att jag lätt får självmordstankar när jag lider, att tröskeln till sådant är låg, och att jag också frestas ibland att överge mitt författarskap och isolera mig i mitt ödehus i skogen på landsbygden, och leva där ett eremitliv, i skydd mot psykiatrin. Jag frestas att tänka att mitt författarskap, mitt heltidsarbete, mitt livsverk, inte behövs.

Min självkänsla har varit så dålig att jag två gånger, i psykos, trott att jag är Antikrist själv (2011 och 2012). Detta har med mitt liv som djurisk vildman och med Bibelns vilddjurssymbolik att göra (se Uppenbarelseboken 13), att Bibeln i gamla översättningar kallas "vilddjuret" (det borde stå "odjuret", så gör Bibel 2000 med rätta). Detta har jag tagit över mig, p.g.a. att jag känner mig så ett med de vilda djuren i skogen, och många gånger, särskilt i psykos, känner mig som ett vilt djur som irrat sig in i civilisationen och inte vet hur man ska uppföra sig och vad man ska akta sig för, ett lätt byte för väktare och polis).

Jag har identifierat mig så med världens brottslingar att jag på fullaste allvar trott att om det inte finns hopp för världens ondaste människa, finns det heller inte hopp för mig. Jag har känt mig förbunden med alla människor, även de ondaste, och detta har fått mig att känna att deras öde är också mitt öde, att jag inte kan bli lycklig om inte de blir lyckliga, dvs. alla, även de ondaste.

Döm så om min begeistring då jag i Bibeln **inte funnit en enda vers som lär ut de ondas eviga fördömelse efter döde**n, ja, att Bibeln istället lär ut universalism **i minst 177 verser**.

Universalismen har blivit min stora tröst i livet, mitt stora hopp för mig själv och för andra, om att vi skall nå fram, att det är värt att kämpa, att vår kamp inte är förgäves, vi som känner oss eländiga och förlorade och ett med de värsta brottslingarna, vi som upplever att om inte **allt** åter-

ställs, är skapelsen evigt misslyckad. Och framför allt har universalismen blivit ett värn mot min moderförsamlings och psykiatrins mörka, onda tankar om mig och mitt slutliga öde.

Och jag kan alls inte begripa dem som tycker att universalismen får dem att bli slappare i sin kamp mot synd och omoral - är det blott fruktan för straff som får dem att vara moraliska? Vilken ynkedom i så fall, detta måste de omvända sig ifrån, och be Gud om att få ett nytt sinnelag, kärlek till det goda, lust till det goda, så att de inte är goda av fruktan för straff, utan av kärlek, är goda för det godas och kärlekens egen skull.

Och jag är helt emot vissa universalisters, såsom Sadhu Sundar Singhs och en av mina vänner som är Swedenborgare, åsikt att vi bör vara försiktiga med att predika universalismen i offentligheten för att det inte skall bli taget av vissa till intäkt och försvar för att ta det lätt med synden, att det skall få folk at bli mindre allvarliga i sin moraliska strävan. Att tro detta om folk är som att tro att kärleksförkunnelse skall göra dem slappa moraliskt istället för att det väcker genkärlek och lust till det goda, och att tro att grymma straff, lagiskhet och fördömanden kan göra oss moraliska av hjärtat. Detta senare har blivit förkastat av lutherdomen sedan dess ringa begynnelse.

Sanningen är snarare att tron på den traditionella helvetesläran sadistiske monster-Gud **får folk att bli som sin Gud,** fördömande, småsinta, snarstuckna, grymt straffande och sadistiska. **Den religiösa fundamentalismens grymma historia rättfärdigar detta påstående fullständigt**, alla som kan sin kyrko- och religionshistoria borde kunna instämma. Vi blir faktiskt som den Gud vi tror på.

Därför bloggar jag så mycket om universalismen, för att jag tror på kärlekens makt att förvandla, och för att jag tror på det goda i människan, i alla människor. Detta vet jag är sant genom att se in i mig själv, studera min egen historia.

Vem skall leda, kvinnan eller mannen?

Publicerad 2023-02-04

I detta och detta blogginlägg (kommentarer till några vers i 1. Petrusbrevet) skriver jag något som Titti Spaltro bad mig förtydliga. Hon anmärkte att jag lätt kan tolkas som stödjande patriarkalismen.

Skall mannen eller kvinnan leda? I en relation, i politiken, i församlingen?

Vad är sant ledarskap?

Nu kommer vi in på riktiga kärlekens generalhemligheter, själva kärnan i kärleken. Och det är något som finns i Jesu ord i Nya Testamentet. Jag har ofta på mina bloggar kommit tillbaka till några av mina favoritvers i Bibeln, nämligen Matt. 20:25-28:

"Då kallade Jesus dem till sig och sade: »I veten att furstarna uppträda mot sina folk såsom herrar, och att de mäktige låta folken känna sin myndighet. Så är det icke bland eder; utan den som vill bliva störst bland eder, han vare de andras tjänare, och den som vill vara främst bland eder, han vare de andras dräng, likasom Människosonen har kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många."

Där 1917 års översättning har ordet "dräng", har koinegrekiskan ordet "doulos", alltså "slav" eller "träl", och den norska bibelöversättningen från 1930 översätter också med "træl", "träl", alldeles riktigt.

Fundera litet över detta. **Att den som är störst är den som är mest träl, den lägste trälen, som bär tyngst bördor.**

Tänk vilken gudsbild det ger.

Dessa ord av Jesus kastar en gång för alla omkull alla sorters patriarkalism, diktatoriskhet och tyranni.

Dessa ord är nyckeln till att förstå sant ledarskap. Också i äktenskapet, politiken och i församlingen. Att den som valts till ledare, är den som ska bära tyngst bördor, som skall tjäna mest, gå under alla andra. Som har det ansvaret, alltså.

Jesus är inte ensam om denna åsikt i Bibeln. Även Paulus ger uttryck för samma idé. Kolla bara upp Efesierbrevet 5:25:

"I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne."

Hur har Kristus älskat församlingen? Genom diktatorfasoner? Genom härskartekniker? Genom att trycka ner henne? Nej, genom att ta de tyngsta bördorna, gå ner i den största utblottelsen, genom den största ödmjukheten, genom att dö som en brottsling tortyrdöden, för församlingens skull. Tänk lite på det.

Strax innan Ef. 5:22, alltså strax innan han kommer till ämnet om hur mannen och kvinnan skall leva ihop, och versen *"I hustrur, underordnen eder edra män, såsom I underordnen eder Herren*", skriver Paulus:

"Underordnen eder varandra i Kristi fruktan." (Ef. 5:21)

Alltså båda två, mannen och hustrun, skall båda underordna sig varann.

Då förstår ni att det Paulus säger om att mannen skall vara kvinnans huvud (1. Kor. 11:3), och att kvinnan skall underordna sig mannen, inte gör att mannen kan göra vad han vill. Tvärtom. Det ger mannen ett extra stort ansvar att vara den som tjänar mest, vara den mest ödmjuke, och inte minst, att vara den som bär de tyngsta bördorna. Detta var alltid andemeningen med den traditionella skapelseordningen mellan man och kvinna, rätt uppfattad. Att mannen skall leda, men att detta ledarskap innebar tjänande, störst tjänande. Och detta skall vara så, eftersom mannen

är den starkare av de två. Detta är Bibelns lära, och det har också blivit bekräftat i vår erfarenhet, genom hela historien, det är därför man sänder männen ut i krig, inte kvinnan. Det är därför det har varit mannens uppgift traditionellt att försörja familjen, att gå i jobb, slita 8, 10, 12 timmars dagar, medan hustrun har fått det lättare värvet; att sköta om hemmet utan att ha någon chef över sig som piskar på, utan hon får vara helt självständig och göra det hon vill i sin domän.

Petrus talar om detta i 1. Petrusbrevet 3:7:

"Sammalunda skolen I ock, I män, på förståndigt sätt leva tillsammans med edra hustrur, då ju hustrun är det svagare kärlet; och eftersom de äro edra medarvingar till livets nåd, skolen I bevisa dem all ära, på det att edra böner icke må bliva förhindrade."

Här kommer vi till andemeningen i skapelseordningen: **Att mannen ska respektera kvinnans svagare natur, och själv ta det tyngsta på sig. Att hans ledarskap skall bestå av detta; att ta huvudansvaret. Inte av att styra och ställa hur han vill, vara bossig och förnedra kvinnan. Nej, skapelseordningen handlar istället om respekt och tjänande.**

Tyvärr har den postmoderna feminismen helt missat detta, och målat upp en halmdocka av Bibelns lära i dessa ting, som inget har att göra med andemeningen i Bibeln. Och vad är resultatet? Jo, att kvinnan idag måste slita minst lika mycket som mannen, ofta mer, eftersom hon, förutom att gå i jobb, också har huvudansvaret för hemmet, för barnen, för hushållet, matinköp, matlagning och städning.

Detta är vad vulgärfeminismen leder till. Det är allt annat än respekt för kvinnans natur. Det är grymhet. Till och med i armén vill man ha kvinnor. Kvinnliga poliser, kvinnliga väktare, kvinnliga brandmän, kvinnliga dittan och dattan.

Allt detta kommer av att man grundligt missförstått Bibelns lära i dessa ting, för att man inte kan sin Bibel, och bortser ifrån de nyckelvers jag citerade.

Men om du vill kalla mig patriarkal för att jag menar att mannen ska leda i affärsliv, politik, församling och äktenskap, varsågod. Men din halmdocka som du gjort av mig och som du slår på gillar jag inte. Du har gjort detta alltför svartvitt. Saken är den att **frågan är oerhört komplex**. Och att jag inte passar i din svartvita vulgärfeministiska världsbild.

Feminismen skulle frigöra kvinnan. Men istället har hon gjort henne till en lika stor slav under kapitalismen och det kapitalistiska arbetslivet som mannen, och barnen i hemmet har blivit lidande. Det var inte meningen att kvinnan skulle bli som mannen, snarare tvärtom. Att kvinnan blir som mannen, är inte sann feminism. Det är snarare ännu större patriarkalism än gamla tiders patriarkalism, ty det ger sken av att mannen är idealet, att manligheten såsom den praktiseras idag, är att vara frigjord, och att kvinnan blir frigjord i den grad hon tar på sig mannens ansvar, och gör mannens sysslor, blir som mannen. Det är ett sånt missförstånd och ett sånt barbari att jag saknar ord. Och det är just vad marknaden och dens logik vill få oss att tycka. Kapitalismen stortrivs av vulgärfeminsmen. Den är egentligen inte ett dugg civilisationskritisk eller frigjord, trots att den braverar med sånt.

Meningen var ju att vi skulle humanisera samhället genom att arbeta mindre, göra det mindre kapitalistiskt, göra det mindre fokuserat på traditionellt manliga värden, men vulgärfeminismen har bara fått samhället att bli ännu mera jäktigt och stressigt och överarbetat, **som ett enda stort arbetsläger, en gigantisk bomullsplantage av svarta och vita slavar.** Förr var kvinnan en motvikt mot detta, i och med att hon var hemmafru, och sin egen herre i arbetsvägen. Men när hon skulle ut i arbetslivet, förlorade vi vår sista utpost till de mjuka värdena, förlorade hemmet som antikapitalistisk bastion, förlorade vi den sista respekten för våra barn och allmän barnomsorg. Och detta har vulgärfeminismen stor andel i, genom sitt nedbrytande av Guds heliga skapelseordning när det gäller förhållandet mellan man och kvinna.

Men feminismen har inte alltid varit så blind. Tidiga feminister som kväkaren och Svenska Akademi-ledamoten Elin Wägner (1882-1949) och författaren och livsfilosofen Ellen Key (1849-1926) var särartsfeminister, vilket är mycket närmare Bibelns lära än vad vulgärfeminismen är. Sånt var vanligare förr. Men med HBTQ-rörelsens frammarsch (jag gillar den inte i dess nuvarande form) har den ofta slängts i historiens skräpkorg. Detta är mycket beklagligt. Elin Wägner var **ekofeminist**, och jag har för mig att sånt passar bättre med Bibeln. Jag är ekofeminist, av en underlig sort, den kristne ekofeministen, idéhistorikern Maria Suutalas lärjunge.

Jag är emot kvinnliga präster och pastorer, kvinnliga chefer, kvinnlig militär, kvinnliga poliser och kvinnor som får sina män att bli toffelhjältar (faktum är att det är så gott som omöjligt att inte någon leder, att om inte mannen gör det, så gör kvinnan det, vilket känns onaturligt). Jag är för hemmafruar, att kvinnan ska vara hemma så länge barnen inte klarar sig själv, att kvinnor skall slå vakt i samhället om de mjuka värdena, det sant kvinnliga, sin egenart, och jag är för åsikten att kvinnor hade det bättre förr, att dagens samhälle är extra obarmhärtigt mot kvinnor, att männen har utnyttjat vulgärfeminismen för att förnedra kvinnan ännu mer än förr, att få henne att dyrka mannen och det manliga ännu mer. Att kvinnoförtrycket bara blivit värre.

Jag tar mitt straff.

Ett otroligt gudomligt helande. Utdrag från Madeleine Wallgrens bok om F.A.Boltzius

Publicerad 2023-02-01

(Det följande är ett utdrag från Madeleine Wallgrens bok "F. A. Boltzius. En svensk Wigglesworth eller en ärlig bedragare?", 2020, s. 46-47:)

"Konrad Nilsson berättar i tidningen Dagen 10 mars 1950 om sitt första sammanträffande med Boltzius i Stockholm:

På hösten 1904 kom jag till Stockholm för att söka plats på kontor. Jag var en ung bokhållare, ofrälst och äventyrslysten, allting lekte för mig. Jag tog livet lekande lätt. I avvaktan på plats tog jag in på Kristliga ynglingaföreningens hotell på Bryggaregatan. Föreståndaren var gudfruktig och regimen kristlig.

En dag, när jag satt inne på mitt rum, kom föreståndaren in till mig och frågade om jag hade hört talas om farbror Boltzius. Jag svarade honom att jag hade hört, att han var en riktig skojare. Det stod i en tidning häromdagen att han hade försökt gå på vattnet i Värmland och höll på att drunkna.

"Visst inte", svarade föreståndaren. "Tidningarna ljuger. Boltzius är ingen skojare utan i stället en underbar Herrens tjänare. Han har bett för många sjuka. För några dagar sedan blev han kallad till Slottet, och där bad han med drottning Sofia, och hon blev frisk.

Här ligger en man, som har varit lam i sex år, han kan varken röra armar eller ben, och de läkare, som har undersökt honom, förklarar att han är obotlig. Men den lame mannen påstår, att han har fått förvissning om att Gud skall göra honom frisk, och han vill, att farbror Boltzius skall

komma hit och bedja för honom. Nu har jag skickat bud till Boltzius, och han har lovat komma hit i eftermiddag. Jag tänkte, att det kanske skulle intressera herr Nilsson att få se den mycket omtalade mannen."

Jag tackade och sade, att det verkligen skulle vara mycket intressant.

Vid tretiden på eftermiddagen kom den ryktbare helbrägdagöraren, och där jag stod ute i vestibulen hade jag tillfälle att granska honom. Han såg ut som en välmående bondpatron, klädd i grå vadmalskavaj. Vad jag särskilt lade märke till var att underläppen var framskjuten och att han såg förfärligt morsk ut. Boltzius hade någon slags adjutant med sig, som bar hans väska. Det var visst fabrikör Olsson från Malmö, en av hans trogna lärjungar och medarbetare.

"Goddag, var har ni den sjuke?", frågade Boltzius. "Här inne i rummet, var så god och stig in", svarade föreståndaren.

Där låg den lame mannen. Han kunde varken röra armar eller ben. Boltzius gick fram till sängen, där den lame låg och sade till honom:

"Tror du på Gud? Tror du att Jesus är densamme nu som när han gick härnere på jorden och botade människorna från alla deras sjukdomar?"

"Ja, jag tror", svarade den lame. "Jaså, du har tro. Pris ske Gud", utropade Boltzius, och så tog han fram oljeflaskan och smorde den lame med olja enligt Jakob 5:14-15. Han böjde sina knän och bad en kort med trosfrisk bön till Gud i Jesu namn. Sedan reste han sig upp och ropade med hög röst: "I Jesu Kristi, Nasareens namn, stå upp och gå!"

Jag stod i dörröppningen med mitt hjärta fullt av otro och tänkte i mitt stilla sinne: "Det här ska bli roligt!" Ty jag var förvissad om att Boltzius skulle komma på skam. Men då jag hörde honom ropa till den lame, att han skulle stå upp, blev jag förskräckt. Jag trodde, att Boltzius var tokig. Jag började skaka i knävecken och darra i hela kroppen, ty Guds kraft kom över mig. Och vad fick jag se? Till min stora häpnad - den man som

hade varit lam i flera år började röra på armarna, satte sig upp i bädden och kastade av sig täcket.

"Stå upp, stå upp i Jesu namn!" ropade Boltzius ännu en gång. Mannen lyfte benen över sängkanten. Föreståndaren tog på honom benkläderna, och nu reste mannen och stod på sina fötter.

Boltzius beställde in kaffe. Han tyckte om kaffe. Han var jublande glad, ty han hade blivit helbrägdagjord, prisade och lovade Gud, under det han promenerade av och an på golvet. Jag smälte i tårar och skyndade in på mitt rum. Guds härlighet hade blivit uppenbarad inför mina ögon, och jag blev väckt och djupt förkrossad i mitt inre.

En kort tid efter denna gripande upplevelse lämnade jag mitt liv åt Jesus. Lovad vare Herren. Sedan dess har jag aldrig tvivlat på Jesu makt att bota sjuka. Han är densamme igår, idag och i evighet (Hebr. 13:8).

Citat slut.

Min kommentar: Vad liknar detta på? Liknar det inte på Jesu och apostlarnas helanden i Nya Testamentet? Av detta kan vi sluta oss till att helandemiraklen i Bibeln mycket väl kan ha varit verklighet och inte myt.

Huvudargumenten för ett pre-trib upp-ryckande

Publicerad 2023-01-30

(se vad Uppryckandet är, på Wikipedia här, se vad "pre-trib" är i samma Wikipedia-artikel)

1) Att det är profeterat i Uppenbarelseboken att de allra flesta på jorden (det står faktiskt "alla") skall följa Antikrist och ta odjurets märke (Upp. 13:16, se ock Upp. 13:7). Dvs. det skall bli ett stor avfall i den kristna kyrkan och i världen i stort. Detta rimmar illa med det faktum att Kristi sanna församling på jorden idag räknar millioner och åter miljoner. Kanske finns det hundra miljoner trogna i världen som inte skulle ta odjurets märke? Det kan jag gott tänka mig. Hundra miljoner från alla religioner (Kristi sanna församling finns i alla religioner) Plus alla barn i världen mellan 0 och 13 år. Brudeskaran, martyrernas skara i Upp. 7:9-17 var tallös, ingen kunde räkna den. Det är brudeskaran, inte de 144 000 i de följande kapitlen, de 144 000 är, vilket uttryckligen sägs i Uppenbarelseboken, judar som blir beseglade av Anden och frälsta under den Stora Vedermödan.

2) Att det står I 2.Tess. 2:7 att något håller tillbaka, som gör att inte Antikrist och 666-systemet kan ta över världen, något som först måste skaffas ur vägen. *"Redan är ju laglöshetens hemlighet verksam; allenast måste den som ännu håller tillbaka först skaffas ur vägen."*

Vad är detta "den" som håller tillbaka? Ja, vad gör att AI-teknologin inte har tagit över helt och hållet? Jag tror det är alla Guds heliga, Guds församling, det är de som håller tillbaka. De måste röjas ur vägen för att Guds Vredes skålar kan utgjutas. Och de försvinner när församlingen upprycks/förvandlas. Då kan Antikrist ta över världen, och vi går snabbt in i superteknokratin, med kontantlöst samhälle och mikrochippande. De heliga är en konservativ kraft som håller igen denna utveckling.

3) "Den sista basunen", den sjunde basunen, som skall göra att församlingen rycks upp (Se 1. Tess. 4:16) skall ljuda innan Guds Vredesskålar gjuts ut över mänskligheten, dvs. Den Stora Vedermödan. Det verkar också som att det också är då som Hedningarnas tidsålder (Luk.21:24) tar slut, dvs. "nådatiden", tiden då det är möjligt att bli av Bruden. Se också samma tanke i Upp.10: 5-7:

"*Och ängeln, som jag såg stå på havet och på jorden, lyfte sin högra hand upp mot himmelen och svor vid honom som lever i evigheternas evigheter, vid honom som har skapat himmelen och vad däri är, och jorden och vad därpå är, och havet och vad däri är, och sade: »Ingen tid skall mer givas, utan i de dagar, då den sjunde ängelns röst höres, när det sker att han stöter i sin basun, då är Guds hemliga rådslut fullbordat, i enlighet med det glada budskap som han har förkunnat för sina tjänare profeterna."*

Vad är "Guds hemliga rådslut"? Kanske är det Guds frälsningsplan för mänskligheten? Det når sitt klimax i Guds församlings uppryckande.

4) Enligt Skriften skall "Herrens dag" (ett övergripande begrepp för "Domedagen") komma som en tjuv. Tanken finns i flera skriftställen, såsom 2. Pet. 3:10: "*Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås, och himlakropparna upplösas av hetta, och jorden och de verk som äro därpå brännas upp."*

Herrens dag inleds med församlingens uppryckande, och **det är bara den som kan komma som en tjuv**. De sista tidernas naturkatastrofer och Det Stora Avfallet kommer inte som en tjuv, dem får vi tydliga förvarningar om, i och med att de sakta blir värre och värre.

Samma tanke finns väldigt tydligt i Matt. 24: 38-39: "*Såsom människorna levde på den tiden, före floden: de åto och drucko, män togo sig*

hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända till den dag då Noa gick in i arken; och de visste av intet, förrän floden kom och tog dem allasammans bort -- så skall det ske vid Människosonens tillkommelse."

Och i Luk. 12:40: "*Så varen ock I redo ty i en stund då I icke vänten det skall Människosonen komma."*

Märk att detta säger Jesus till sina lärjungar. Lärjungarna skulle bli överraskade av Människosonens ankomst. Den skulle komma då de icke väntade. Bruden skulle sova, som i liknelsen om de tio jungfrurna.

Vi skall, enligt Jesus i Apg. 1:7: "*Han svarade dem: »Det tillkommer icke eder att få veta tider eller stunder som Fadern i sin makt har fastställt.*", vara helt oförmögna att räkna ut tiden för Jesu återkomst. Detta kan bara gälla om Uppryckandet skall vara före Vedermödan och Antikrist, annars kan vi räkna ut den ungefärliga tidpunkten hur lätt som helst.

5) På flera ställen i skriften sägs det att de troende skall frälsas från "Vredesdomen", som lär syfta på Den Stora Vedermödan, ty Upp. 15:1 säger om Guds vredesskålar, som gjuts ut efter den sista basunens ljud, följande: "*Och jag såg ett annat tecken i himmelen, stort och underbart; sju änglar med de sju plågor som bliva de sista, ty med dem är Guds vredesdom fullbordad.*"
Se också Rom. 5:9 och 1. Tess. 1:10 och Upp. 3:10.

6) "*Och när det bröt det femte inseglet, såg jag under altaret de människors själar, som hade blivit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, som de hade. Och de ropade med hög röst och sade: »Huru länge, du helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom och att utkräva vårt blod av jordens inbyggare?*" (Upp. 6:9-10)

Martyrerna längtar här efter Guds Vredes skålars utgjutande, det skall bli deras befrielse. I Upp.6 har alltså inte Domedagen börjat ännu, och martyrerna väntar på dess början, och dess början kan bara innebära Uppryckandet för dem. Uppryckandet verkar ta plats i sjunde kapitlet av Uppenbarelseboken, som har följande text (Upp. 7:9-17):

"Sedan fick jag se en stor skara, som ingen kunde räkna, en skara ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål stå inför tronen och inför Lammet; och de voro klädda i vita, fotsida kläder och hade palmer i sina händer. Och de ropade med hög röst och sade: »Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen, och Lammet.» Och alla änglar, som stodo runt omkring tronen och omkring de äldste och de fyra väsendena, föllo ned på sina ansikten inför tronen och tillbådo Gud och sade: »Amen. Lovet och priset och visheten och tacksägelsen och äran och makten och starkheten tillhöra vår Gud i evigheternas evigheter. Amen.»

Och en av de äldste tog till orda och sade till mig: »Dessa som äro klädda i de vita, fotsida kläderna, vilka äro de, och varifrån hava de kommit?» Jag svarade honom: »Min herre, du vet själv det.» Då sade han till mig: »Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen, och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför stå de inför Guds tron och tjäna honom, dag och natt, i hans tempel. Och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem. 'De skola icke mer hungra och icke mer törsta, och solens hetta skall icke träffa dem, ej heller eljest någon brännande hetta. Ty Lammet, som står mitt för tronen, skall vara deras herde och leda dem till livets vattenkällor, och 'Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon'."

Märk trösten denna skara får, i slutet av detta stycke. **Det är martyrernas tröst. Tårarna i slutet är martyrernas tårar.**

7) Kyrkan är inte närvarande mellan Upp. kap. 7 och kap. 19. Alla hänvisningar till de trogna i dessa kapitel är till de 144 000 beseglade judarna som skall vara vittnen under Den Stora Vedermödan. Före kap. 7 och efter kap. 19 förekommer församlingen åtskilliga gånger.

8) Men, frågar du, har du inte tänkt på 2. Tess. kap. 2? I vers 1-6 står det: *"I fråga om vår Herres, Jesu Kristi, tillkommelse, och huru vi skola församlas till honom, bedja vi eder, käre bröder, att I icke -- vare sig genom någon »andeingivelse» eller på grund av något ord eller något brev, som förmenas komma från oss -- så hastigt låten eder bringas ur fattningen och förloren besinningen, som om Herrens dag redan stode för dörren. Låten ingen bedraga eder om vad sätt det vara må. Ty först måste avfallet hava skett och »Laglöshetens människa», fördärvets man, hava trätt fram, vedersakaren, som upphäver sig över allt vad gud heter, och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och föregiver sig vara Gud.Kommen I icke ihåg att jag sade eder detta, medan jag ännu var hos eder? Och I veten vad det är som nu håller honom tillbaka, så att han först när hans tid är inne kan träda fram"*

Säger skriften emot sig själv här? Då kommer ju inte Herrens Dag som en tjuv? Jag tror det som menas i dessa vers är Jesu synliga tillkommelse efter Den Stora Vedermödan, inte Uppryckandet.

9) De första kristna väntade sin Herres ankomst under deras livstid. Gustaf F. Johnson säger i boken "Brinnande hjärtan" (1922) följande:

"Med många bibelcitat kan man tydligt visa att Paulus väntade Herrens återkomst - och även lärde andra att vänta den - när som helst.

Var detta ett misstag av honom?

Så påstå många "lärda".

Vi hålla före att han var ledd av den Helige Ande i detta såväl som i allt vad han skrev.

Men huru kunde han vänta Herren, då ju varken Antikrist eller vedermödan hade kommit - om det är sant att dessa måste komma först?" (s.97 i boken)

Han skriver vidare på s. 98: "*Men ha vi på något ställe blivit uppmanade att vänta efter något annat, innan vi se efter Herren?*

"Varen I lika människor, som ***vänta sin Herre****."*

"Medan I vänten vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse*".*

"Vi ***vänta Frälsaren****".*

"Till att ***vänta hans Son*** *från himmelen".*

"Väntande det saliga hoppet".

Det låter annorlunda än att vänta Antikrist, vedermödan, jordbävningar, förföljelser, halshuggning etc.

Om nu vilddjuret skall regera innan Kristus kommer efter de sina, så är det ju hopplöst att gå och vänta på att få förvandlas, ty alla som icke tillbedja vilddjurets bild skola dödas (Upp. 13:15)."

9) Henoks bok, en judisk apokalyps, lär ett pre-trib uppryckande, enligt bibelforskaren Ken Johnson i denna youtubevideo. Enoks bok skrevs före Jesu tid, och Jesus och apostlarna kände till den, den skapade det intellektuella klimat som de levde i, vilket antyder att de också trodde på ett pre-trib uppryckande. Judas citerar Henoks bok i sitt brev Judas brev i Bibeln.

10) Paulus väntade inte att dödas av Antikrist under sin livstid, han väntade på den stora Förvandlingen, att hans kropp skulle förvandlas i Uppryckandet. Se 1. Kor. 15: 51-52: " *Se, jag säger eder en hemlighet: Vi*

skola icke alla avsomna, men alla skola vi bliva förvandlade, och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då skola vi bliva förvandlade."

Gustaf F. Johnson skriver om detta följande (i sin bok på s. 98, fortsättning av senaste citat av honom): "*Skola vi vara med där - och det måste vi ju vara om vi skola gå igenom vedermödan, eftersom vilddjuret får makt över* ***alla*** *stammar och folk och tungomål och folkslag (Uppb. 13:7), då finnas ju endast tvenne saker att välja mellan, nämligen antingen att tillbedja vilddjurets bild och gå förlorad, eller ock att dödas.*

Vart tager då Pauli sköna hopp vägen?

"Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi förvandlas."

"Vi sucka och äro betungade, emedan vi icke vilja avkläda oss, utan överkläda oss".

"Vi längta att överkläda oss med vår boning från himmelen".

Skola vi genomgå vedermödan, så är det slut på allt hopp om "överklädande" och förvandling och bortryckande i skyar; vårt enda hopp är då döden genom Antikrists svärd!

Med sådana framtidsutsikter för oss vore det svårt att "ivrigt åstunda Guds dags tillkommelse", och att glädjas över vår avrättningsdags närhet blir ingen lätt sak.

11) Att läran om pre-trib uppryckandet fanns före John Nelson Darby och Darbyismen på 1800-talet (många säger felaktigt att läran började med honom), ända ner till kyrkofädernas tid, ja ända ner till Irenaeus av Lyon, som var Polykarps lärjunge, som i sin tur var aposteln Johannes lärjunge. Apostolisk succession!. Se denna engelska youtubevideo (in-

tervju med Dr. Ken Johnson) och denna svenska youtubevideo (av Holger Nilsson) för mer info om lärans historia. För artiklar i ämnet, se denna artikel, och denna artikel.

12) Ett pre-trib uppryckande står mer i samklang med "det saliga hoppet", "det glada budskapet" (evangelium betyder "glatt budskap") än läran om att vi ska bli utsatta för Guds Vredes skålar. "..*medan vi vänta på vårt saliga hopps fullbordan och på den store Gudens och vår Frälsares, Kristi Jesu, härlighets uppenbarelse*," (Titus 2:13)

Är det ett saligt hopp, ett glatt budskap, att vi ska bli plågade och dödade av Antikrist? Är det något vi ska vänta på?

13) Alla drömmar och visioner om ett pre-trib uppryckande som finns på youtube. Det är bara att söka på "rapture" + "visions" och "rapture"+ "dreams".

14) Symbolismen i det antika judiska bröllopet, som förespeglar uppryckandet, en symbolism som Jesus och hans apostlar verkar ha varit medvetna om. Se t.ex. denna youtubevideo och denna korta artikel för en sammanfattning, och denna artikel och denna artikel för ett fördjupande.

Med detta blogginlägg har jag bara skrapat på ytan. Ämnet är väldigt och djupt. För fler argument för ett pre-trib uppryckande, se denna youtubedebatt, och sedan dessa 45 argumenten av Daymond Duck och denna artikel av Todd Strandberg.

Läran om pre-trib uppryckande har jag från min moderförsamling Smiths Vänner, de trodde alla på den, och så gjorde min far, som tror den dag i dag på att Uppryckandet skall komma våren 2032. Annars var läran vanligt i väckelsekristendomen internationellt och i Sverige fram till 70-talet då George Eldon Ladd fick många kristna i Sverige att

bli post-trib och förneka uppryckandet, och detta ledde till det av profeten Holger Nilsson mycket beklagade faktum att förkunnelsen om Jesu återkomst tonats ner, och det ordentligt, både i Svenska kyrkan och i frikyrkorna.

Låt mig sluta med en kort sammanfattning och några namn på några som i vår tid förfäktat pre-trib uppryckande. Wikipedia-artikeln om "Rapture" skriver följande:

"Pre-tribulationalism was popularized in the 1830s by John Nelson Darby and the Plymouth Brethren and was further promoted in the United States through the wide circulation of the Scofield Reference Bible in the early 20th century.

The pre-tribulation position advocates that the rapture will occur before the beginning of a seven-year tribulation period, while the second coming will occur at the end of it. Pre-tribulationists often describe the rapture as Jesus coming *for* the church and the second coming as Jesus coming *with* the church. Pre-tribulation educators and preachers include Jimmy Swaggart, Robert Jeffress, J. Dwight Pentecost, Tim LaHaye, J. Vernon McGee, Perry Stone, Chuck Smith, Hal Lindsey, Jack Van Impe, Chuck Missler, Grant Jeffrey, Thomas Ice, David Jeremiah, John F. MacArthur, and John Hagee.[88] While many pre-tribulationists are also dispensationalists, not all pre-tribulationists are dispensationalists."

Shalom aleichem! Be not afraid! The biblical greeting phrases. And something about suffering and faith.

Publicerad 2023-01-26

"**Shalom aleichem!**" is the most common greeting phrase of the Jews, in all history from Antiquity until today. It is the parallel of the "Salam aleikum" of the arabs. Both phrases mean "peace be upon you". The arabs use it very often, always when they greet each other, and always when they utter the names of prophet Muhammad and Jesus, they say "peace be upon him" afterwards. Jesus said this phrase very often (see this islamic article). This is one of the reasons why the muslims feel that Jesus was a real muslim.

The other greeting phrase that Jesus often used, was "**be not afraid!**". It is used very often in the Bible: "*The phrases, "Fear not" or "Be not afraid", occur 103 times in the King James Version of the Bible."* (from this article) Jesus used this phrase 21 times in the New Testament (see this article).

Why do I write about this? Because it is so magnificent that the Son of God, our Messiah, greets us like that. He does not want us to be afraid, and **there is a reason for that**. What is this reason? It is that God is in control of what happens in the world, and that He/She and His/Her angels are watching over us, and will intervene if it is necessary, when we need it. This is so difficult to believe when we suffer, but this is the reason why Jesus always greet us with a "Be not afraid!". We need to hear it again and again.

In fact, it just take a belief in the Spirit World, in the supernatural, in a higher world than ours, to be able to believe that this is true.

Do we believe in a higher world also when we suffer? Or does this belief vanish every time we suffer? If it does not vanish, we should in earnest not be afraid.

But often when we suffer, we act and think and feel like the higher world does not exist. And this despite the fact **that we often have countless prayer answers in our past**, countless interventions from God. Isn't this strange?

I have had to read a lot about psychic phenomena, about Spiritism and parapsychology, to really be able to ground my faith in the supernatural (this I have done all the way since 2009). Read such spooky stuff, and meditate upon it, meditate upon their proofs for the supernatural, and let it sink in, slowly. I say that even the proofs of spiritism isn't always enough in order to be able to believe. Faith is a gift, an no proof is enough before we receive faith as a gift from heaven. But at least I have got something to meditate upon, something to remember and think about when I suffer.

Reflektioner kring mina "psykoser" och den utblottelse som är förknippad med dem

Publicerad 2023-01-25

Jag har märkt att mina s.k. "psykoser" (ett pejorativt karikatyrbegrepp, lite som "idiot") ofta handlar om ett maktspel, om mitt uppror mot maktmissbruk hos mina förmyndare, uppror mot att de skall kontrollera hela mitt liv, och jag har märkt att ett sånt uppror räcker för att mina förmyndare skall säga att jag fått återfall i psykos, utan att jag behöver ha fler psykotiska "symptom" än så. Detta har avslöjat för mig något av psykiatrins mörka sidor (och hur vanliga människor missbrukar psykiatrin och dess begrepp), hur mycket som handlar om att trycka ner människor och

ta över kontrollen över deras psyken, så att de inte kan bestämma över sig själva (fast dom ofta inte gjort en fluga förnär, bara haft underliga fantasier och ett konstigt uppförande), alltså ofta maktmissbruk och psykopati, psykisk kolonialism och nästan den psykiska motsvarigheten till slavhandeln med de svarta. Jag har också märkt att stämplingen av mig som "psykotisk" under ett uppror mot förmynderi, blir ofta som **en självuppfyllande profetia**, jag mister nämligen allt i mitt uppror mot mina förmyndare, eftersom ingen stöttar mig (jag måste ofta rymma), och så drivs jag av omgivningens kyla och girighet ut i **den totala "utblottelsen"** (grek. "kenosis"), till att bli en dåre för världen (emellanåt en helig dåre, förhoppningsvis), en lasaron, en luffare och hemlös, och i detta tillstånd gör jag **outsägliga** mystiska erfarenheter i tillvarons yttersta utkanter som jag inte kan kontrollera och som gör att jag "mister kontrollen" och blir som små barn, med märkliga fantasier och underliga hyss (sällan våldsamma), och eftersom mina förmyndare nu vill ha fast mig under sig igen, väntar de bara på tecken på att jag fått en ny "psykos", och utblottelsen och mystikens värld erbjuder mer än nog av sånt (särskilt eftersom jag ofta slutar med medicineringen och blir sömnlös och uppvarvad p.g.a. det), precis som man kan stämpla småbarn och deras hyss och fantasier som "psykotiska" om man är elak, och så lurar man efter mig som ett gäng stråtrövare, och så en vacker dag är jag fast p.g.a. något fel jag gör (gör inte alla fel ibland? Psykpatienter i s.k. "psykos" får inte göra fel, det kan ha ödesdigra följder), och så börjar igen en golgatavandring under psykiatrins skräckvälde, psykgifternas och fångenskapens terror, och jag blir "normal" för att kunna överleva. Inte så mycket p.g.a. medicinerna, utan för att jag vill (eller blir tvungen att vilja) bli "normal". Jag måste anpassa mig, för att dom inte ska höja medicineringen och pina mig ännu mer. Och då säger dom att medicinerna har haft önskad verkan, att medicinerna lugnat ner mig. Som om jag vore en robot som man kan manipulera hur som helst genom att skruva i dess hjärna. Det inte så det går till. Den fria viljan spelar stor roll här. Oftast har medicineringen den verkan att man anpassar sig till reglerna för att undvika ännu större medicindos, ty medicinerna pinar. Den verkar alltså som straff verkar, inte mekaniskt, som om jag vore en robot, utan så som jag beskrev.

Hur många gånger har inte detta mönster återupprepats, och mina förmyndare ångrar sig aldrig, ber aldrig om förlåtelse för att ha pinat mig. Även om de drivit mig till självmordets rand flera gånger med sina hemska droger.

Men jag säger er, att **allt det gudomliga jag upplevt under mina s.k. "psykoser"** (och det är mycket, jag har nämligen haft över 20 "psykoser") **är min andes livskälla idag**, som "frisk" och "normal", och att detta är så värdefullt för mig att jag inte skulle byta ut det ens mot hundratals miljarder dollar. Min nuvarande naturmystik öser ständigt ur denna källa, och den har gjort **att jag mist min rädsla för döden** och för civilisationens kollaps, att jag är på god fot med döden, och därmed med Livets Innersta, med "Gud". Vänskap med Gud och döden kan inte köpas med pengar, därför säljer jag det inte, det är det värdefullaste som finns. Och det är mina upplevelser av utblottelse och min s.k. "sinnessjukdom" som kanaliserat detta till mig. Det känns otroligt, men det är sant. T.ex. skedde min paradisiska "adoption" hos naturen och djuren, under s.k. "psykoser", och det är något av det ljuvligaste som hänt mig, som Mowgli och djungelboken i mitt eget liv. Adoption är det enda ordet som passar för detta, men det kanske är missvisande. Jag vet inte vad jag ska kalla det. Men det som har hänt, har hänt, oavsett vad vi kallar det. Faktum är att jag upplevde mig upptas i den vilda naturen, bli en del av den vilda naturen, genom djuren, särskilt hundarna.

Så, fast jag är under förmyndare idag, bryr sig inte paradiset i mig om det, att jag inte får växa vilt utan är domesticerad, nej, jag växer vilt i "hemlighet", i alla fall, i det fördolda, där ingen ser, dit Saurons öga inte når, som en maskros som fredligt växer sig stor i en spricka i betonghelvetet, eller som domesticerad vete på ett vetefält, som inte bryr sig om var de växer eller vem som äter dem, bara de får ta del av solens ljus.

Jag är helt tillfreds i min fångenskap och med mina psykgifter, som jag äntligen vant mig vid (de liknar bekämpningsmedel på vetefältet!) och lyckats få en låg dos av. Det är min kärlek till utblottelsen som gör att paradiset i mig inte kan dö. Utblottelse, mitt livs huvudtema känns det som. *"Saliga äro de fattiga i anden, ty himmelriket är deras*" (Jesus).

Dessa ords sanning har jag lidit mig till att förstå. Och aldrig är jag så fattig i anden, så naken och utblottad som en vilsen hund på gatan som rymt från sina kedjor, som när jag har s.k. "psykos". Detta är en hemlighet för mig.

"Every psychiatric drug is a potent neurotoxin" (psychiatrist Peter Breggin)

Publicerad 2023-01-24

My friends. I have during my 14 1/2 years as a mental patient suffered so much from my psychiatric medications which I have been forced to take, that it is only a miracle that I'm alive. **I'm alive as a witness**, a witness to the barbarism of "civilization" and the Antichrist, and no amount of brainwashing with pills and "therapy" can get med to forget or ignore what I have suffered in this regard. I am here to defend all mental patients from their abusers. Behind me, during my 38 years of life, I have five suicide attempts, of which three have directly been attempts to desperately find a way to escape from the tyranny of my "antipsychotic" medications and from hospitalization, both of which have felt like torture sometimes. In addition I have countless times longed to die, fervently, struggling with suicide thoughts, because of my medications.

How is this possible. What is this for a hell we live in, this what we so nicely call "civilization"? I have gotten a glimpse into the dark reality behind the extraordinarily high suicide rates among the "schizophrenic" mental patients ("*Common estimates are that 10% of people with schizophrenia will eventually have a completed suicide*", from this article 2001, and "*The suicide rate for people with schizophrenia spectrum disorders (SSD) is over 20 times higher than the general population*", from this article 2020). Now I understand, based on my own experiences, those among the schizophrenics who have taken their own lives,

and I do not accuse them, I cry over them. But I accuse their psychiatrists, who treated them so badly, treated them with neurotoxins instead of love.

The crimes against mental patients are among the worst crimes in all human history, it is, as the "Citizens commission on human rights" call it, an "industry of death", a veritable Holocaust, with millions upon millions of people driven to suicide globally throughout history.

Nobody has done so much for mental patients in our time as the very learned veteran psychiatrist Peter Breggin, 86 years old by now, with 56 years of experience as a privately practicing psychiatrist. It was much his activism in the 70s which stopped surgical lobotomy. But the devil is sneaky, he began to use medications instead, to lobotomize chemically instead, when surgical lobotomy became forbidden. And now Breggin crusades against psychiatric drugs instead, passionately as always, for example on youtube and on his homepage. He has been persecuted for his activism, and even received death treaths.

Breggin is a scientist, he has taught in universities, and he has studied scientifically the psychiatric drugs and their effects. Do you know what he calls them? He calls them "**neurotoxins**". Poisons. Poisons for the brain. **And that is exactly how I have experienced them**, exactly what has driven me to the brink of suicide. They feel like mental rape, in earnest.

I want to briefly remember the 21-year old anarcho-primitivist ecoactivist and blogger Ronja Aarniala, whom psychiatry drove to take her own life in 2010. No one's death I have mourned so much as hers, and no contemporary human being has made bigger impact on me with their very being, than she. Rest in peace, Ronja.

The cruelty of the psychiatrists make me speechless. I get to see something of the spirit of the Antichrist, the nature of Satan himself, in them. I feel their world as a very cold world, a world without empathy and love, and often without God, a completely "civilized" world in the worst

meaning of this word, where one locks one's ears to the screams of the animals and the other victims of their abuse.

Yes, the animals. **There are the animal tests of psychiatry**, the horrible animal tests that makes these poisonous pills possible. **It makes me wish for the collapse of civilization**, a wish that always comes to me when I see animals tortured, it can drive me crazy, because I'm in love with the animals, it has several times done exactly that to me. Some rats developed catalepsy in some animal tests where they tested the antipsychiatric drug Risperdal, which I have eaten. And then the drug company showed these test results proudly to the governments who approve of such tests, as if they had succeeded with their tests, like "look how good results we got in our tests". **That is the level they are on, folks.** This anecdote is told by Peter Breggin in this youtubevideo three years ago (13.52 into the video). And he says in that context about the psychiatric drugs and their drug industry: "*It's worse than you can possibly imagine.*"

If Hitler could cause the Holocaust, psychiatrists can also do this. But Hell is bottomless ("the bottomless pit" in Revelation 9 and Revelation 17:8, King James translation), and the evilness of Hitler and the nazi psychiatrists, whose spirit in some form live on in the ordinary psychiatrists of our time, is also bottomless. I don't understand such things, for me it's just bottomless evil.

Physician and professor Peter Götzsche has written something ingenious in his book "*Deadly Psychiatry and Organised Denial"* (2015). He wrote that if society had discovered an illness with the same symptoms as the symptoms of the psychiatric drugs, we would spend billions upon billions in attempts to overcome this illness.

My greatest joy on Doomsday, in the total collapse of civilization, which I really look forward to (because heaven will descend to earth by then), is not the pearly gates and golden streets of the New Jerusalem, not the fruits of the Life Trees, not the love from Jesus, the angels, my relatives and the animals, not my heavenly awards or any honor bestowed upon

me, no, my greatest joy will be that the end of the terror regime of psychiatry and its horrible pills and injections is here, that the farmaceutical industry will collapse totally, and end forever, that I will regain my mental integrity when I get to stop having to take my medication injections, that no one ever again will be able to possess, rape and abuse and control my mind and brain, that no one ever again will be able to force me to take neurotoxins, mental poisons, brain poisons. That I will regain my feelings, my romantic feelings (!), the ability to get euphoric, to have ecstasies, to be filled with the Holy Spirit, and **to be filled with the spirit of prayer**, natural prayer, which always happens when I stop taking my medications, yes, I really love to pray and meditate, it is the breath of the soul. Now I can't pray. Prayer feels dead and unnatural. And I cannot feel the presence of God. All that comes back when they stop poisoning my mind with their drugs, and **that will be my greatest salary, to get back everything I lost when psychiatry got to possess my mind and brain.**

In comparison, starvation, freezing and death is nothing. Nothing. It's like children's play in comparison with fighting psychiatry, which so many times made death seem attractive.

This make me feel like I have already been through the Great Tribulation of the Bible, and that my life will never more be so miserable as it was when I wasn't used yet to my medications. My "time of suffering" is over, relatively speaking. This make me very thankful to God.

It is the martyrs, the victims of Babylon, who really will rejoice over the fall of Babylon (see Revelation 18:20). And it is the martyrs who are the Bride of Christ, who have shared the fate of Christ, have been crucified with him and therefore will resurrect and reign with him. It follows the laws of life, of Nature. It has to be so. The slaves, the captives of Babylon are those who will be released when Babylon falls. And all who have been babylonian, rich and comfortable, will fall with Babylon when Babylon falls.

Please, be on the right side of life when Babylon falls.

Sweden is the most microchipped nation in the world. Something about "the mark of the Beast" and the 666-system.

Publicerad 2023-01-23

It was in Sweden the elite first began to roll out the microchipping of the population, slowly and sneaky. Read this article: "Sweden Becomes World's Most Microchipped Nation" (News Punch 24.10.2018)

Strange. The Book of Revelation almost 2000 years ago speak about this:

"And the second beast required all people small and great, rich and poor, free and slave, to receive a mark on their right hand or on their forehead, so that no one could buy or sell unless he had the mark—the name of the beast or the number of its name.
Here is a call for wisdom: Let the one who has insight calculate the number of the beast, for it is the number of a man, and that number is 666."

(Revelation 13:16-18)
What are the chances for this "coincidence", I ask? How can the microchipping of people in our time be described in a prophetic document from the Antiquity? Of course more and more people will take some form of microchip, at last all pet animals have to be microchipped, and then, after that, when we really go into the cashless society, it will be mandatory for all humans, too. It will be a part of the "Great Reset" of the World Economic Forum. Those who do not take it, cannot function in society, and will be locked up, starved, persecuted by psychiatry and police, eliminated. A little like people without phone, internet bank or bank-id (I do not have any of these) are today. Or like the anarcho-primitivistic ecoactivists (people like me), or the electromagnetically hypersensitive, an important minority (see their defenders in for example The

Electrosensitive society). They are like martyrs, the people we sacrifice to our technogods, forerunners of the martyrs of the Great Tribulation. Everything points to these trends in society becoming only worse. Martyrdom is not only a factor for Christians in China. Many suffer heavily from 5G, mobile towers and smart meters (heavily documented by author Arthur Firstenberg, 73 years old, who probably know a lot here, he has been an activist in these areas for soon 30 years).

We already sacrifice people to death with our technology, but this happen far from us, we do it on developing countries. Soon this will happen in our backyards, we will become a developing country because of the collapse of civilization. Then the rich either will sacrifice themselves in love and solidarity, or sacrifice the poor, and probably they will do the latter, like they always have done.

But think about it. Already 2018, almost five years ago, 4000 persons in Sweden took "the mark of the Beast". How many people there are having it now in Sweden, I don't know. But other countries have followed suit, according to the last article.

In spring 2019, when I was in Norway, I read in a magazine about a woman who lived like a techno-princess surrounded by robots and AI in her flat, and for me it was incredible, unfathomable, so advanced the technology in her flat was. It was like taken out of a Sci-Fi-movie. And that was four years ago. What is it now? What about the last Avatar-movie and the technology deployed in it?

I would say, based on what I have read, a microchip is baby-stage-technology compared to what they can do today. Just think about things like the ability to read thoughts with AI-technology. The last article I referred to was from 2016, almost seven years ago. What can they do now?

Everything just paves the way for the Antichrist, the global techno-pope of the future. I'm thankful that I do not have a phone, and I will never try to get one, even if it costs me a lifetime in prison or mental hospital. The smartphone is a headway to the 666-system and Virtual Reality-AI. I know that. Therefore I have never had a smartphone, and only seldom in my life an old style phone (those with buttons).

But back to Sweden as the most microchipped nation. Strange that I'm living in Sweden. What a coincidence! Is Sweden the most advanced high-tech country in the world, at least in regard to some areas? If it is, then it is strange that we also perhaps are the world's foremost climate conscience. Think of Greta Thunberg. And maybe we have also been the world's foremost Peak Oil conscience, think of professor Kjell Aleklett (and Uppsala University's peakoilers, people like Mikael Höök), who was the man who first coined the term Peak Oil. Forerunners in ecological thinking, overall. Why? Maybe the light is clearest where the darkness is greatest. Maybe we in Sweden are so fed up with technology and AI that we protest, heavily, like Greta and me. We scream.

But what about the elite, the rich ones? If the Swedish elite is so techno-fixated, why is it also very ecologically conscious? Back-to-nature-conscious? Maybe it is the "Avatar-syndrome" (I have written about it here, in Swedish). Maybe it is like the story about a robot who became so smart that it advocated for its own elimination. Maybe it's hypocrisy, or the elite's privileges of education and free speech. Maybe it's everything.

Något om psykiatrins förtryckande begreppsapparat och psykiatriseringen av tillvaron

Publicerad 2023-01-20

Jag har skrivit om det förr, i boken "För mentalpatienters mänskliga rättigheter" (2018).

Nu skall jag elaborera det lite.

I Finland finns det ett fruktansvärt skällsord, som man absolut inte vill bli kallad: "Hullu!" (ungefär "idiot!", men med ännu giftigare klang). Jag

blev kallad "hullu!" en gång av en psykvårdare på ett mentalsjukhus i Åbo 2011, när jag hade gjort något menlöst hyss (smakat på en kaktus och spottat det jag tagit i munnen i en blomkruka), och kort därefter blev jag inlåst i isoleringscell (vilken tortyr!). Han sade det med ett sånt fruktansvärt förakt i rösten. Ett förakt jag upplevt även av andra psykvårdare.

Ja, så får psykvårdare säga i Finland, så får man säga också i Sverige idag utan att det är politiskt inkorrekt, utan att någon reagerar. Varför får man säga "hullu" och "idiot" till mentalpatienter eller folk som beter sig tokigt, men inte säga "neger" till afrikaner eller "zigenare" till romer, ej heller "CP-skadad" eller "utvecklingsstörd" till funktionshindrade och Downs Syndrom-folket? Ta dig en funderare på det. Det är så gott som politiskt korrekt att utbryta "idiot!" när någon inte förstår något som de absolut borde förstå. Således låter man vårt språk smutsas ner på det psykiatriska området, utan att särskilt många ännu reagerat och vidtagit åtgärder. Men med denna artikel vill jag göra något åt saken. Jag gör vad jag kan.

"Idiot" har blivit ett skällsord. Och vad står "idiot" för? Jo, det är oss mentalpatienter ordet gäller. Att någon är en dåre. Så får vi smutsas ner, år efter år. Varför? Jo, det har djupa rötter. **Mentalpatienternas mänskliga rättigheter har inte kommit långt alls**, vilket min ovannämnda bok dokumenterar. Kolla också upp de som mest kämpar mot förföljelsen av mentalpatienterna, föreningen "Kommittén för mänskliga rättigheter", stiftad 1969 av Scientologikyrkan och psykiatriprofessorn Thomas Szasz (som inte är scientolog, det bör betonas). De har mycket att säga, de vet vad de pratar om. Det är de som lyssnar på offren som klagar, såna som mig.

Läget för mentalpatienterna när det gäller mänskliga rättigheter och skydd mot tortyr (vilket jag blivit utsatt för av psykiatrin, många, många gånger) och förnedring, är **hästlängder** bakom läget för andra folkgrupper och minoriteter, som judar, romer, muslimer, svenskfinnar, blinda, döva, handikappade och funktionshindrade.

Nästan lika giftiga som ordet "hullu" i Finland blivit, har tyvärr orden "psykos" och "mani" blivit. **Jag har känt detta in på mitt bara skinn.** Jag är ett vittne. Orden "skitso" och "skitsig" är också giftiga skällsord. Men mest missbrukas orden "psykos" och "mani", det är oerhört vanligt. Missbrukas av psykiatrikerna själva. Som Thomas Szasz påpekade ända in i vår tid, är förföljelsen av mentalpatienter genom historien (något som fortsätter än idag, blott i mera förtäckta, förfinade former*, och inte lika rått), att likna vid forna tiders häxförföljelser, och motiveras med lika stor vidskepelse. Szasz kallade psykiatrin en pseudovetenskap och inkvisition, och det finns mycket som ger fog för detta. Szasz var trots allt psykiatriprofessor. Även Johan Cullberg visste mycket, också han en psykiatriprofessor och psykiatrikritiker.

Jag är ett levande vittne om den vidskepelse som gömmer sig i många psykiatriska begrepp, och hur de systematiskt missbrukas för att slå ner på de svaga och oanpassade, de som inte är som folk flest och har något "konstigt" i sitt psyke. Jag har 14 års erfarenhet som mentalpatient. Det är som om psykiatriker inte kan tänka som folk flest, de går bara omkring och viftar med sina giftiga begrepp, som en elefant i ett rum fullt av porslin, och märker inte hur deras begrepp sakta blir som "hullu" och "idiot". De reagerar nästan mekaniskt, som robotar som lärt sig av en tyrann vad som är rätt och fel, och mekaniskt och systematiskt slår ner på dem de lärt sig förfölja, reflexmässigt.

I orden "hullu" och "idiot" ligger inbakad hela den västerländska psykiatrins förtryck av och nedlåtenhet mot de psykiskt annorlunda (tänk hur hela de svartas slaverihistoria är inbakat i ordet "neger"), i historia och nutid. Hela denna "dödsindustri", som Kommittén för mänskliga rättigheter kallat psykiatrin (se denna artikel), där man driver människor till självmord med sina hemska behandlingar och ofta ohyggliga gifter (för den som inte vant sig vid dem genom många års kval, såsom jag gjort). Själv har jag gjort tre självmordsförsök (av fem) i mitt liv direkt kopplat till försök att rymma från psykmedicinhelvetet. Jag såg inte någon annan utväg. Psykiatrins spindelnät når överallt. I andevärlden kan man gömma sig för den (den människa jag sett mest upp

till av alla människor, anarkoprimitivisten och hippietjejen Ronja Aarniala, tog självmord 2010 av liknande skäl, se detta blogginlägg). Det är inte för intet att de schizofrena (inte de deprimerade eller bipolära!) är den folkgrupp som mest sannolikt slutar sitt liv med självmord (se t.ex. slutet av denna artikel, eller denna artikel, underligt nog menar denna senare artikel att antipsykotisk medicin skyddar mot självmord, medan sanningen är att man ofta vill fly medicinhelvetet när man som schizofren vill ta sitt liv. Så invecklad kan den institutionella ondskan bli).

På medeltiden kom prästerna med det eviga helvetet i bakfickan, och skulle granska din tro, om du var s.k. "renlärig". Om du inte var det, kunde du komma att kallas "kättare" eller "häxa" (om du var kvinna), och riskerade tortyr och att bli bränd på bål. Idag kommer psykiatrikerna med psykiatrihelvetet i bakfickan och granskar ditt psyke, om du möjligtvis skulle avvika från "normen", och om du inte skulle passa in, så försöker de låsa in dig eller annars få dig på kroken med sina giftiga, medvetandeförändrande droger, som de gärna säljer, ty de tjänar pengar på dem som vilka knarklangare som helst, vilket ofta resulterar i ett förstört liv, där man lever resten av sitt liv som sjukpensionär. Jag är sjukpensionär. Anses oduglig till arbete, vilket jag också är, på sätt och vis. Jag är kognitivt funktionsnedsatt, bl.a. p.g.a. mina mediciner. Min ande är dock högst levande, och skriva kan jag, ty det har jag gjort hela livet.

I orden "psykos" och "mani" finns hela psykiatrihelvetet inbakat. De är tunga av förakt och förföljelse, precis som "hullu" och "idiot". Jag föreslår att vi tvättar vårt språk och avskaffar dessa ord, hittar på något som är mycket mildare och snällare, som inte stigmatiserar folk. Social stigmatisering är psykiatrins motsvarighet till politikens rasism.

Och jag föreslår också att vi börjar bekämpa psykiatriseringen av tillvaron, en aspekt av medikaliseringen. Livet får inte vara ifred för psykiatrihelvetet, mer och mer dras in i dess terrorsfär. Det som förr var sorg och "melankoli", är idag "depression", det som förr var salighet, glädje, uppsluppenhet, är idag "mani". Vilda barn har ADHD. Osv. osv. utan slut. Psykiatrins begreppsapparat skall slå ner på allt, och göra om allt till sin egen mekaniska logik, utan empati och sinne för tillvarons komplexitet,

utan humanism och bildning. Men för att kunna rentvätta det psykiatriska språket, måste vi också reformera och avskaffa det förtryck som gör dess begrepp så giftiga.

Carl Gustaf Lilius, en finländsk författare och konstnär, varnade starkt för tron på sinnessjukdomarna i sin bok "Metsytiska boken" från 1974. Han hade mycket fog för sin oro, och fick rätt i sina profetior, om hur förödande denna tro skulle bli. Jag har citerat hans varning i boken jag länkade till i inledningen av denna essä. Här kommer den:

"Det värsta som för närvarande sker är inte krigen upprustningen terrorbalansen svälten hungern befolkningsexplosionen de rikas utsugning av de fattiga miljöförstörelsen ideologiska förföljelsekampanjer det värsta som sker är att tron på sinnessjukdomarna utbreder sig som en farsot över världen vi befinner oss mitt inne i det som kunde kallas jakten efter avvikande individer eller efter individer som påstås avvika och som därför sägs vara psykiskt sjuka."

* en psykiatrisk "brukare" skrattade åt mig när jag talade om mig själv som "mentalpatient" och "sinnessjuk", som om det tillhörde gamla tider och var förlegat, som att det inte finns "mentalsjukhus" och "sinnessjukhus" längre, att detta är förlegat och anakronistiskt, som tillhörande en gammal förtryckande tidsålder, medan vi nu har kommit långt i emancipation. Jag håller inte med. Den behandling jag utsatts för rättfärdigar det fortsatta bruket av dessa ord. Jag tror alla som blivit förföljda av psykiatrin i vår tid skulle hålla med. Men hur listig och lömsk är inte den institutionella djävulen, som vill gömma sina brott och rentvå sina händer in i det sista.

Jag lever i väntan (sång)

Publicerad 2023-01-12

(melodi: "Jag väntar", text av Dan Andersson, melodi av Torsten Bergman)

Jag lever i väntan på min älskade Herre,
jag ser honom inte och hör ej hans röst.
Jag lever som en människa som mist sin syn, dessvärre,
som väntar på sitt helande, på livets tröst.

I födelsen då miste jag det himmelska hemmet,
jag skall erhålla det åter en gång när jag dör.
I mellantiden väntar jag i jordiska dammet,
det endaste, det endaste som till sist jag gör.

(Lars Larsen 11.1.2023)

Greenwash-hyckleriets slutstation. Några tankar om Avatarfilmen II. Samt om kärleken till fattigdomen.

Publicerad 2023-01-09

En Wikipedia-artikel om Avatarfilmen II (2022) är här. Jag har skrivit ett blogginlägg om Avatar I under året 2016, här.

En Wikipedia-artikel om Greenwashing är här.

Det har blivit nåt märkligt med superteknologin, där den i form av den superteknologiska filmindustrin börjar heja på sin egen undergång, börjar hata sig själv, bara det går att göra pengar på detta hat. Ty pengar

skall det göras, "till the bitter end". Då kan man göra tidernas dyraste och kanske mest berömda filmer, Avatar I och Avatar II, med ett närmast anarko-primitivistiskt budskap, fullt av hat mot civilisationen och teknologin, där man iscensätter sin egen undergång och naturens och det vildas seger.

Maken till superteknologi som Avatarfilmerna har troligen världen aldrig skådat. Filmindustrin har i dem, (som nuddar vid det man kallar Virtual Reality), blivit nästan allsmäktig inom sitt eget gebit, så att den kan göra i stort sett vad den vill på filmduken. Och när den äntligen kan göra precis vad den vill, vad gör den då? Den gör vad människan som sådan gör när hon lämnas utan slavdrivare - återvänder till naturen, om ock på ett motsägelsefullt sätt. Den riktar tidernas största dråpslag mot civilisationen, kanske de mest civilisationskritiska filmer som någonsin gjorts, och filmer som dessutom blivit bland de mest populära någonsin. Efter Avatar I och Avatar II kan ingen mer blunda för det civilisationen gör mot naturen. Med dessa filmer skriver sig Gretas budskap in i vårt DNA, så djupt att vi aldrig mer kan förneka det, aldrig mer kan gömma oss för vad vi gjort, och för vad det vi gör med naturen leder oss till. Men underligt nog får inte Avatarfilmerna oss att kasta vår smartphone i toaletten. Vi köper Avatarfilmernas hycklande logik: att vi ska predika mot teknologin med hjälp av den mest utvecklade teknologin, precis som Greenpeace gör, och alla ekomodernister gör. Den logik som gör att vi kan filma barnslavar i Kongos gruvor med kameror gjorda bl.a. av metaller från just dessa samma gruvor, med metaller framtagna med små barns svett, blod och tårar (jo, det finns faktiskt barnslavar i gruvor i världens u-länder, googla så ska du få se), **utan att märka detta**, förblindade av teknokratins hycklande greenwash-logik, förblindade av att **vi inte vill se det** vi åstadkommer med vår superteknologi, **att vi inte vill se sambanden mellan alla ting**, hur barnslaveriet i gruvorna kommer av att miljarder gör som vi, rättfärdigar sin teknologi genom att förneka och inte vilja se sambanden, helheten, hur allt hänger ihop. Detta är den postmodernistiska fragmentiseringens och individualismens slutstation. Efter detta kommer bara Ragnarök, så destruktiv är denna individualism och denna förnekelse av samband och helheter. Denna slutstation präglar Avatarfilmerna, och jag hade en känsla innan jag började se på

Avatar tvåan, av att bara så och och inte längre har vi råd att sitta och njuta av hat mot vår egen livsstil på film, av civilisationskritik och Ragnarök gjord om till underhållning och konsumism. Vi kan se på i princip vad som helst, **bara det är tryggt förpackat till underhållning**, så att vi inte behöver offra något, bara njuta av ännu en härlig filmupplevelse, vi kan göra detta bara det är film, och bara inga urfolk står där livs levande med sina pilbågar riktade mot oss, sjudande av vrede mot vår utsugning av deras habitat, nej, detta måste bara ske på film, så godkänner vi det och hejar på urfolken, och köper oss ett gott samvete av att skenbarligen vara på det godas sida.

Det här är Greenwash-hyckleriets slutstation, och nu är vi bara ett stenkast ifrån att vakna upp ur vår teknologiska slummer i vår bekvämlighet, och Ragnarök, ett riktigt sånt, inte på film, är nu det enda som kan väcka oss på allvar.

I det riktiga Ragnarök kommer vi att förstå linjerna som ledde fram till detsamma. Hur hyckleriet var utan gräns, närmast, hur alla gjorde som politiker som Al Gore, som turnerade världen 2006 med sina klimatväckelsepredikningar **i privatjet**. Vi lärde oss Greenwashtekniken av honom, och sedan dess har ingen haft dåligt samvete av att hålla på så, inte ens miljösamvetet Greenpeace. Vi tänkte alla att vi var som Neo i Matrix-filmerna, som skulle rädda världen genom att hacka sig in i Matrix **med fiendens teknologi**. Och detta gav oss tillåtelse till extrema superteknologiska utsvävningar; alla skaffade sig smartphone, **ett av de mest destruktiva verktyg som någonsin uppfunnits** - superteknologins slutstation som leder oss rakt in i Virtual Reality. Vi ger oss väl inte förrän alla vandrar runt med Virtual Reality-Goggles (glasögon) gjorda av sin smartphone, och då kommer Ragnarök och vi vaknar ur Matrix. Låt det inte gå så långt, vakna ur det hyperteknologiska livets naturfientlighet och gör dig av med allt skräp i Kristi efterföljd och Franciskus av Assisis kärlek till fattigdomen, så att du bara använder teknologi när det är absolut nödvändigt. O, **jag känner denna kärlek till fattigdomen sjuda i mig**, jag får bara inte följa den som jag vill, jag är psykiatrins fånge på ett psykiatriskt boende, i "öppen tvångsvård", **men jag ser fram emot Ragnarök**, det blir inte min undergång utan min befrielse, ty

mitt hjärta är inte i teknologin och datorerna, mitt hjärta är i mitt 1800-talsödehus i skogen på landsbygden, i Kråkkärrsskogen i Åbo, i tallen Shekinah där (min fru), i hundarna, och Ragnarök skall äntligen ge mig tillåtelse att följa min kärlek, och gå in i Jesu återkomst och Tusenårsriket som segrare, inte förlorare. Och det var mina psykoser, av allt, och mina lidanden under psykiatrins terror, som formade mig så. **Det av allt. Det var min djupa förnedring i sinnessjukdomen, som en gång skall bli min upphöjelse.** Herren gömmer sina bästa skatter i sjukdom. Psykoser som den under mina 40 dagars sömnlöshet i skogarna våren 2020 på rymmen från polisen, sådana psykosers förnedring lärde mig på erfarenhetens väg att den största lyckan ligger gömd i den största utblottelsen, när man är helt utan teknologi och måste överleva utan den ensam i vildmarken i tidigvårens kyla, såsom fallet var med mig den gången. **Aldrig har jag varit så nära Gud som under dessa fyrtio dagar**, i djupaste psykos. Det som föraktas av människor kan vara dyrbart för Gud. Och genom alla mina psykoser har utblottelsen och fattigdomen, både andens och kroppens, blivit något av mitt livs huvudtema, precis som det var det för min mest älskade mystiker och helgon, Hjalmar Ekström.

Vad kan skada mig när jag älskar fattigdomen? Trångmål, hunger, svält, fångenskap, kyla? Nej, jag inser här med Paulus att ingenting kan skilja mig från Guds kärlek (Romarna 8:38, 39) i Kristus Jesus, och att ingen kan ta min älskade Natur ifrån mig, ty Den är själva Verkligheten. Då går det som i min underliga upplevelse i 7 dagars coronakarantän i isoleringscell på Danderyds sjukhus sommaren 2022; jag trivdes så i min cell, med mina ljuva böcker där, att jag ville bo där, ville förbli där. Aldrig har min kärlek till utblottelsen gått så långt. Men jag har därav lärt mig att den inre världen är så stark, att ingen kan besegra Den Helige Anden, inte ens Ragnarök, när till synes allt tas ifrån oss. Nej, ur Ragnaröks aska skall Tusenårsriket, Guldåldern stiga upp, planerad av Gud Allsmäktige från evighet av. Och där skall allas våras innersta jag stiga upp, träda fram, guldet i oss alla, och leda till allas slutliga frälsning, vi biter i Guds eviga krok, och Gud tar hem oss, genom vår dårskap, genom allt, drar han oss som motspänstiga fiskar upp på land, för att förvandlas till varelser som kan andas i Hans ljuvliga luft.

Amen. Kom Herre Jesus!

Något om mina då och då återkommande självmordstankar

Publicerad 2022-12-30

En sällan gång ibland, kommer det självmordstankar till mig, och stannar i några timmar, för att sedan försvinna lika snabbt som de kom, nä, tycker jag, det är en dålig idé. Mina självmordstankar går ofta ut på följande idéer:

-Det finns allt för många på planeten.

-En hel del måste därför dö, och då måste någon offra sig. De modiga skall offra sig. Jag är inte rädd för döden, alltså bör jag offra mig.

-Den ultimata heligheten och rättvisan kräver att jag inte har någon som helst rädd att det allra minsta tära på och förstöra naturen. Hellre dör jag än gör detta.

-Jag har därför inte rätt att äta, inte rätt att tvätta mig och mina kläder, inte rätt att ha en uppvärmd lägenhet, inte rätt att åka tunnelbana, ty allt detta tär på och förstör naturen, om än aldrig så lite. Om jag då inte gör självmord, bör jag i alla fall bo i en icke-uppvärmd hydda i skogen året runt (får inte elda med ved!), och leva på rester och sopor i stan om dagarna, så att mitt ekologiska fotavtryck är som de vilda djurens. Yttersta askes, alltså.

-Jag bidrar inte tillräckligt till naturen och samhället, för att ha rätt att leva, med mitt nuvarande ekologiska fotavtryck. Denna känsla får jag av att jag inte får någon lön för mitt arbete (författarskap), och för att det inte känns som att jag arbetar, eftersom mitt arbete är så lustfyllt. Om jag

börjar jobba mer för pengar, kanske denna känsla försvinner. Jag har tänkt ta mig jobb som hundpassare, om jag får.

Ja, så går mina tankar i självmordstankeattackerna, och det låter så logiskt. Men sedan, efter några timmars grubblande, inser jag att det inte är sant i alla fall, hur logiskt det än låter. Orsaken är vad jag hörde en ljusvarelse säga till mig under ett självmordsförsök hösten 2008:

"Din blotta existens är så värdefull,
att all möjlig ondska du kunde hitta på att göra,
skulle inte kunna utplåna
den buffert av godhet som din blotta existens utgör."

(jag har skrivit en dikt om självmordsförsöket, här)

Dessa ord har räddat mig från självmord mången gång. Tack vare dessa ord lever jag idag. De är inpräntade i min innersta varelse, och har betytt mer för mig än vad alla psykologer och all psykiatri kunnat uppbjuda.

Att mina självmordstankar låter så logiska, och ängelns ord så silverklara och utomjordiskt sanna, gör att frågan om man ska leva eller ej framstår för mig, precis som för Albert Camus, som den kanske mest grundläggande filosofiska frågan.

Ja, men just nu inser jag att ängelns ord är sanna, måste vara sanna. Mysteriet om jag bör leva eller bör dö, går inte att lösa rationellt, och ängelns ord är inte rationellt begripliga, *de är bara ren kärlek*, kärlekens mysterium. Kärleken är det viktigaste svaret på ens självmordstankar.

Jag har också kommit på att vad min död skulle göra i det stora hela, är att ge naturen och mänskligheten en högst några minuter längre livstid i civilisationens och naturens stora kollaps, och jag ser inget egenvärde i ett längre liv, särskilt då livet efter döden är så mycket bättre, så min förtidiga död blir i det stora hela meningslös.

Jag skall nu belysa de två ståndpunkterna i detta blogginlägg med två dikter som jag skrivit, som ska belysa problemet jag tampas med och ge relief åt båda ståndpunkterna. Första dikten, kallt logisk och resonerande, som kan få stå för det kalla förnuftets ståndpunkt i frågan (som en logiskt resonerande diktator skulle lägga ut saken), utan all mystik, heter:

Självmordsdikt. Att dö som en helig plikt. *(jag skrev den igår under en attack av självmordstankar)*

För varje dag som går,
blir det sakta allt tydligare
och tydligare
att vi är för många
på den här planeten,
ju mer så desto mindre
resurser vi har att dela på,
och för varje dag som går,
blir det sakta allt tydligare
och **aktuellare**
att det att dö idag är vårt
heligaste ansvar och vår plikt,
men jag har försonat mig
med dessa fakta,
och väntar bara på
att det till slut,
när dessa fakta blivit
övertydliga
och inte går att förneka längre,
skall bli tillåtet
och accepterat
som en helig plikt
att döden dö.

Alla goda gärningar

i världen, och
hur betydelsefull
jag än är och kan bli,
det kan inte kompensera
för det faktum
att vi är för många,
och att det därför
är **de modigas plikt**
att döden dö.
Ju mer så,
desto mindre resurser vi har.

(29.12.2022)

Så enligt diktatorn i mig. Det är nästan omöjligt att värja sig mot den kalla logiken. MEN. Så har vi öppenheten mot det gudomliga, som ger en annan helhetsbild. Kärleken och mystiken resonerar ungefär såhär när resurserna börjar sina och plikten att dö gör sig gällande i de modiga:

Anti-självmordsdikt

O, alla varelser,
då vi nu kommit till slutet av historien,
och vi alla måste dela på en
allt krympande kaka,
låt oss då dela broderligt,
dela in i det yttersta,
även när det bara är smulor kvar,
och låt oss sedan dö alla tillsammans,
så att ingen behöver offra sig,
så att ingen behöver ta självmord,
utan att alla kan känna sig älskade
och behövda
intill sista blodsdroppen.

(30.12.2022)

Den här dikten är helt inspirerad av ljusvarelsen från mitt första självmordsförsök. Och låt oss heller inte glömma **Jesu återkomst**, som ger ett helt speciellt ljus i frågan. Historiens slut är inte logiskt, en linje som vi kan dra ut och se vart den slutar. Nej, historien slutar med Jesu återkomst och tusenårsriket, som tillhör mystikens sfär, därför kan vi inte logiskt och kallt resonera om vår plikt att dö när resurserna sinar. Iställer bör vi minnas alla mirakel som varit, och inse att det största miraklet, Jesu återkomst, återstår, och att vi vet nästan ingenting om det. Jesu återkomst rättfärdigar att vi lever vidare och gör vår insats i världen, den kastar sin glans över hela den gångna historien, förgyller hela historien, retroaktivt. Även mitt författarskap förgyller den, så mycket har jag profeterat om Jesu återkomst, och Jesu återkomst ger i själva verket mitt författarskap ett berättigande, så att jag kan känna mig behövd.

Hur vet vi då att Guldåldern kommer? Ja, den är förutspådd i alla religionernas heliga skrifter, och även i syner och nära döden-upplevelser. Ett bra exempel på det sistnämnda, har vi i youtubefilmen "I Died And Archangels Showed Me Earth's Future | Near Death Experience | NDE", där vi utlovas av ärkeängeln Mikael en ljus framtid på en förnyad jord, där vi lever som de vilda urfolken i skogarna. Ja, så sägs det i filmen, kolla själv. Känns realistiskt på nåt vis. Se också detta blogginlägg av mig om samma sak.

Kongomissionären Aron Anderssons helande möte med Jesus

Publicerad 2022-11-29

(Wikpedia-artikeln om Aron Andersson,1901-1985)

"Under min värnpliktstid, som jag fullgjorde på en expedition, fick jag en elakartad magsjukdom med vilken följde komplikationen av en lång

tids svåra lidanden. Radikal och omsorgsfull läkarbehandling på olika sjukhus hjälpte inte.

Redan under "spanska sjukans" svåra tid blev jag som många andra mycket sjuk. En svår lunginflammation och två lungsäcksinflammationer gick hårt åt mina lungor. Högra lungan fick en svår knäck och var alltsedan dess svag. Att min magsjukdom den sista tiden övergick till tuberkulos, enligt konsulterande läkares utsago, orsakades av infektion i den svaga lungan.

Efter svåra operationer kom jag hem utmattad och mager. Hastigt bröts jag fullkomligt ner. Till slut kunde jag inte förtära någon mat, och det svåraste var att jag i tre veckors tid, innan Gud grep in, inte ens kunde dricka eller behålla något vatten. Det var obeskrivligt svårt. Jag fick abscesser på kroppen och till slut ett öppet sår i ljumsken som varades. Om jag omtalar att jag vägde inte fullt 30 kilo och var 22 år gammal förstår alla hur oerhört sjuk och svag jag var. Sjukdomen hade då gått så långt att det var klart för mig att det inte fanns något hopp. Ett brev från en skicklig läkare, som skött mig, meddelade oss att de inte var något hopp om hjälp. Det fanns då inte heller de möjligheter som nu med antibiotika, nya kirurgiska metoder etc.

Jag resignerade och var nöjd med att få dö. Mina föräldrar och syskon väntade endast på mitt uppbrott. De vakade natt och dag vid min bädd. Min mor som var en bönens människa stängde in sig i ett rum för att i ensamhet kämpa med Gud. Hon bad inte främst för min hälsa utan för min själs frälsning.

Den 15 april 1923 mötte jag Gud till andlig och kroppslig hälsa. En oförgätlig dag! Försämring inträdde så hastigt under dagen att mina anhöriga inte trodde att jag skulle leva till kvällen.

På kvällen kom några vänner och efter bibelläsning ur bl.a. Jakobs brev 5:14-15 böjde de knä vid min sida och broder Ahnfors handlade enligt Guds ord. Det var en stilla helig stund. Herren var mäktigt nära. Alla bad, men jag förnam intet. Jag var ju så svag och smärtorna var svåra.

Jag kunde inte tro. Då sträckte jag fram min hand och viskade "Herre, nu tror jag!" I samma ögonblick fick jag erfara något egendomligt, som ej kan med ord beskrivas. Det var en våg av kraft som genomströmmade hela min varelse och sedan minns jag intet mer.

Vad som sedan hände har de berättat som var närvarande i rummet. Två av bröderna som var med var sjukvårdskunniga. Den ene hade haft en lång tid av sjukvårdstjänst och studier, den andre hade varit anställd i armén och fått inhämta kunskap i sjukvård. De följde uppmärksamt varje rörelse. Då de såg att andningen efter en stund blev allt svagare och allt mer oregelbunden gick först den äldre mannen fram till mig för att undersöka hur det var. Han fattade den slappa handen för att känna hurdan pulsen var. Den var mycket svag och oregelbunden. Till sin förfäran får han se att huvudet faller åt sidan, ett rosslande ljud hörs, andningen upphör och pulsslagen dör sakta bort. Han utropade: Nu dog Aron.

Mor sjönk ihop där hon stod. Det är klart att sorgen var stor. De hade alla hoppats i det längsta. Under det att tårarna rann försökte de trösta varandra med att jag lidit så länge och svårt att det var bäst för mig att slippa lida mer. Alla var förvissade om att det var slut. Ögonen reagerade inte mer. Alla tecken till liv var borta.

Det var dödstyst i rummet. Endast då och då bröts tystnaden av snyftningar. Det vilade en egendomlig känsla och stämning över dem alla.

Jag låg i detta dödsliknande tillstånd en stund. Plötsligt fick jag se en vitklädd man komma gående mot mig. Att beskriva honom vill jag inte ens försöka. Hela hans väsende var kärlek. Det var som om en våg av kärlek strömmade emot mig. Det var en salighet och frid utan gräns.

Kristus stannade vid min bädd. Han riktade sin blick mot mig, sträckte ut sin högra hand och bjöd i befallande ton:

-Aron, stig upp, du är frisk! Du skall bli mitt vittne!

Hans blick skar igenom hela min varelse. Jag var som omsluten av ett hav av kärlek.

Under det att Herrens hand fortfarande var utsträckt och hans blick vilade på mig kände jag hur nytt blod strömmade genom ådrorna. Det var som en hand hade strukit över hela min kropp. Ja, han rörde vid mig.

Den utsträckta handen försvann. Jag skulle följa honom och reste mig ur min säng och utropade: Jesus befaller mig att stiga upp. Jag är frisk.

Abscesserna, som jag haft på kroppen försvann, och såret i ljumsken var läkt på morgonen. Vi slöt varandra, föräldrar och syskon, i famn under glädjetårar. Sorgen var förvandlad i glädje. Samma kväll kunde jag dricka litet vatten och svalka min förbrända hals. Också litet mat kunde jag förtära. Vi sjöng på mors önskan "Den store läkaren är här...." Vi hade upplevt det.

Så mötte jag Kristus! Jag vet att Kristus lever. Sedan den dagen har jag sökt att tjäna Herren, som av nåd skänkte mig hälsan och livet tillbaka."

(Utdrag ur kapitlet "Ett under vid dödens port gav ynglingen livsuppgift" av Aron Andersson, i boken "Så mötte jag GUD. 40 vittnesbörd." Förlaget Filadelfia 1963)

"Mat eller värme - det får många britter välja emellan."

Publicerad 2022-11-24

Från artikeln "Krisvinter" nyligen på tidskriften Flammors hemsida.

Signs in the Bible that will herald the Second Coming of Jesus and the end of the world.

Publicerad 2022-11-10

Disasters

1) There will be a lot of "wars and rumours of wars", initially (Matt. 24:6).

2) There will be a lof of famine and starvation, initially (Matt. 24:7).

3) There will be a lot of earthquakes, initially (Matt. 24:7).

4) There will be a lot of pestilences, initially (Luk. 21:11, Rev. 6:8).

5) There will be a lot of persecution against Christians (Matt. 24:9-10).

6) There will be a Great Tribulation, the biggest in the history of mankind (Dan. 12:1, Matt. 24: 21-22).

7) There will be a lot of commotions and uprises (Luk. 21:9).

8) There will be terrors and signs from heaven (Luk. 21:11).

9) Jerusalem shall be trodden down by the Gentiles, until the times of the Gentiles be fulfilled (Luk. 21:24).

10) There will be anguish on the earth among nations bewildered by the roaring sea and waves. Sea levels will rise a lot, and mental illness will rise a lot (Luk. 21:25).

11) Men's hearts will fail them for fear, and for looking after those things which are coming on the earth; for the powers of heaven shall be shaken (Luk. 21:26).

12) A fourth of mankind will die, initially (Rev. 6:8).

13) A third of all vegetation and all grass will burn (Rev. 8:7).

14) An asteroid will fall into the sea (Rev. 8:8).

15) A third of the sea on the earth will become polluted and die, initially (Rev. 8:8).

16) A third of the beings in the sea will perish, initally (Rev. 8:9).

17) A third of the ships will perish, initially (Rev. 8:9).

18) The earth will become polluted by radioactivity. "Wormwood" is the English word for Tjernobyl (Rev. 8:10-11).

19) There will be a lot of aerosols and particles blocking the sun, from industrial and other activity, i.e. Global Dimming (Rev. 8:12).

20) There will be a lot of visits by "extraterrestials", with alien abductions, i.e. demon hauntings (Rev. 9:1-11).

21) A third of mankind will perish by war, initially (Rev. 9:13-21).

22) Satan and his angels will be cast down from heaven to earth, and he will have great wrath, because he knows that he as but a short time (Rev. 12:9,12).

23) There will be a great apostasy in mankind and among believers, iniquity shall abound, and the love of most shall grow cold. Most people on earth will follow the Beast, i.e. Antichrist and Babylon, the fallen civilization (Matt. 24:12, Rev. 13:7-8).

24) There will be a lot of cancer and sickness because of high tech, because of following the Beast (Rev. 16:2).

25) The sea will die from pollution, and all life in the sea will perish (Rev. 16:3).

26) All fresh water fountains and streams and lakes will become polluted and die (Rev. 16:4).

27) There will be global warming to such a degree that the sun will be too hot for humans to bear. The growing ozone holes will contribute to that (Rev. 16:8-9).

28) There will be a lot of power outages, the electric grid will fail, resulting in a cold and dark world in the wintertime (Rev. 16:10).

29) Rivers will drie up, i.e. there will be massive droughts (Rev. 16:12).

30) A great hail will fall out of heaven, every stone about a weight of a talent (34,2 kilogram each) (Rev. 16:21).

31) The earth, i.e. the environment, shall be destroyed by the ungodly, by the Beast, by Civilization (Rev. 11:18).

32) There will be a last great war, a Third World War if you like, a Harmageddon war (Rev. 19:19-21).

33) Civilization will collapse, i.e. in biblical language, "Babylon will fall" (Rev. 18).

34) All islands will vanish (Rev. 16:20).

34) A disaster like Noah's flood, but this time with fire, shall go over earth (Matt. 24: 38-39, 2. Pet. 3: 6-7).

36) The earth will die, will perish (Luk. 21:33, 2. Pet. 3:10, Rev. 20:11)

Other signs of the Second Coming

1) There will be signs in the sun, moon and in the stars (Luk. 21:25).

2) Many false prophets will arise, and lead many astray (Matt. 24:11).

3) Many false Messiahses will arise, and perform great signs and wonders (Matt. 24:24).

4) At last, a last, great Antichrist will arise, and perform many signs and wonders (1. Tess. 2:3-10).

5) The Gospel about Jesus will be preached to all nations (Matt. 24:14).

6) Israel will get back the Holy Land before Jesus returns (Jer. 31:18-40, Ezek. 20:41-44).

7) Knowledge will be great in the end times. Think of internet (Dan. 12:4).

8) When the power of the holy people has been throughly crushed, the end will come (Dan. 12:7).

* * *

So, this was the main points that I found in the Bible about the issue. There are certainly more of them. Now, how many of these signs have been fulfilled? How many that are left to be fulfilled, are realistic, plausible to happen? I guess a lot of them are.

But these 44 points were mostly negative. Now I want to end with something positive and uplifting, and I will chose to comment one of my favourite Bible verses. It is Luk. 21:28. Jesus has just ended his apocalyptic talk in Luke about the End Times and the signs thereof, and he begins to finish the talk with these lovely words:

"When these things begin to take place, stand up and lift up your heads, because your redemption is drawing near.” (Interlinear English-Greek text is below on the bottom of this text)

My commentary: Do we really believe these words from Jesus? I mean, when we lose loved ones unto death, when we lose all our money in stocks and bonds, when our nearest forest burns up, when we lose our homes because we cannot pay our bills and become homeless? Then this guy from Nazareth comes and says **"When these things begin to take place, stand up and lift up your heads, because your redemption is drawing near."**

We are commanded to lift up our heads **in the very beginning** of the Apocalypse ("*...begin to take place...*"), or the Great Tribulation. Seven years of tribulation, if it takes so long, is it anything compared to eternal joy in heaven? We probably die soon ourselves, when the Apocalypse arrives. Is death so terrible then? Jesus says here that we should look forward to it, we who believe. If I got to know that I had only seven years left, life would seem very holy to me, also if I suffered. And I would count every day and make the best out of it I can. A thing becomes precious if you have very little of it, so also with life. Appreciate your life, because the end is drawing near. And don't be so afraid of losing your comfortable life, it is not so horrible to be poor and homeless. I was homeless and penniless for many years in the forest, and I really enjoyed

it. I had almost nothing. My heart is still there, in that poor life. If you love poverty and asceticism, it stops being terrible. This is the secret of happiness. Not to require so much, to love simplicity. Soon you will become accustomed to poverty.

Victor Zammit on suicide and my comments.

Publicerad 2022-10-27

(you can, while you read, listen to this very beautiful piece of classical music by Antonin Dvorak)

"If those people (the suicidal ones) knew anything about the afterlife, as we know it, they would not have committed suicide." (the spiritualist and lawyer Victor Zammit in this youtubevideo)

My comment: If we really would believe that there is a higher world that can help us overcome our problems (and the problems of the world) at any time, we would not commit suicide if we are suicidal. If we would cry out for help, we would get help, that's for sure, even if we sometimes have to wait. Miracles do happen, regularly. We are not left alone, at least the Spirit World follows us. We have to let the fact that a higher world exists, sink deep into our hearts, so that we are never tempted to commit suicide.

If we are suicidal, and our spiritual eyes suddenly were opened, so we could see into the Other World, we would not be tempted to commit suicide any more. So, when we are suicidal, we have to pray to God that He/She opens up at least our eyes of faith, which sees the invisible without needing to see it. Faith and trust ends all suicidality. So simple it is.

If we have calculated that there is too many people on earth, and that we want to alleviate that, by committing altruistic suicide, we have to remember that, since there exists a higher world that carries this world, all mathematics in this respect deeply fails. **God is the only one who has the big picture here,** He/She has got the control, the overview, and if He/She thinks there are too many, He/She will take people home, we do not need to do that ourselves, otherwise we could as well go out there and murder people. This is also a question of trust. If we trust in God having the control, we do not take the control ourselves, but live in a trusting, receiving mode.

And the promise of the Second Coming of Jesus ends all attempts to solve our problems and the problems of the world ourselves, on our own.

Spiritualism can help us to feel more deeply the reality of the higher world, with its many proofs of the afterlife, so that we **reckon with the spiritual world** when we suffer. Everything hinges on this, that we reckon with God. To be more able to do that, we have to meditate and contemplate on God and the Spirit World, dwell on them and their promises, day and night. Victor Zammit said in a youtubevideo that there are three things we can do to go towards the realm of the light:

1) Keep an open mind.

2) Help those in need, those who need your help.

3) Read about the afterlife.

This is a good beginning. The Bible is a good book in this respect, it makes the afterlife feel more real, especially the Book of Revelation. It is completely focused on the higher world. Read the Bible if you are a beginner. Read it again and again, the same verses again and again, so that you begin to live and breath the Bible. And go then to other writings that makes you better understand and make it easier for you to believe in

the Bible. Let the Book of Revelation be the centre of your world. It is the most holy scripture in the Bible.

At last I want to pray:

Heavenly Life.

Let this blogpost alleviate the life of some suicidal person out there, so that he or she begins to seek help, from You or from people. **Because this is the beginning of the spiritual path: to ask for help, to see that one needs help.** I have a friend, You know his name, who have been suicidal recently, let some energy from this blogpost reach him and alleviate his sufferings. Help him to seek help. And help also me, You know that I have been suicidal about one month ago, help me to trust in You and the Spirit World when these strange thoughts come, and to rest in you like a child in his mothers bosom when I worry about the future of humanity. You will overcome at last.

In Jesus' name, Amen.

Gud utvecklas ständigt och blir bättre på att lindra lidande

Publicerad 2022-10-13

Det finns många ljuvliga sanningar där ute, som att det finns en god Gud och att allt skall återupprättas, men en av de bästa tycker jag är det som nära-döden upplevaren Betty J. Eadie (f. 1942) säger om Gud i denna youtubeintervju: "Gud utvecklas!" (Detta tror jag hon hade fått veta i himlen).

Uppfattningen att Gud kan förändras och utvecklas kallas processteologi, en teologi som utvecklats från Alfred North Whiteheads (1861–

1947) processfilosofi, framför allt av Charles Hartshorne (1897–2000) och John B. Cobb (f. 1925).

Vad innebär det att Gud utvecklas? Jo, att Hen får mer och mer kunskap, och att Hen blir bättre på det Hen är bra på. Vad är Hen bra på? Att älska och känna medlidande och göra gott. Vad är kärlekens färdigheter? Svar: primärt att lindra lidande och verka för den älskades totala lycka. Att lyckas åstadkomma den älskades totala lycka. Amorism alltså.

Det är alltså detta Gud blir bättre och bättre på. I tidernas början planerade Gud att besegra Satan, Hen var viss på att Hen skulle klara det, ty Satan var för Henom som en bakterie i ett laboratorium. Men vägen dit skulle bli fylld av lidande, det visste Hen. Ändå valde Hen denna väg, kanske viss om att Hen skulle bli bättre och bättre med tiden på att lindra det lidande som denna väg innebar för människorna och Henom själv.

Får Gud mer teknisk kunskap med tiden? Ja, det tror jag, trots att Hen bevarar sitt arkaiska väsen och sin basala oförståelse för all civilisation (Hen lever ju i Edens primitivism, har inte följt med i utvecklingen på det sättet). Gud har all kunskap som är möjlig just nu, men denna kunskap kan växa genom att tekniken och förhållandena utvecklas.

Sjukvårdens utveckling till att bättre och bättre kunna lindra lidande tror jag är inspirerad av Gud och himlen.

Allt det goda i teknologins utveckling kommer utsprungligen från himlen. Dock, det onda har varit övervägande.

Men den jordiska tekniken är inte Guds starka sida (finns det andevärldslig, himmelsk teknik? Betty J. Eadie såg en himmelsk dator i sin nära-döden upplevelse [detta var 1973]. Kanske de har någon form av teknologi lite som Neo och Morfeus i filmen Matrix använde sig av teknologi för att hacka sig in i Matrix och bekämpa och upphäva Matrix). Istället är det att kunna svara på våra böner och göra mirakel i rätta stund

på rätta plats, och hålla allt ihop så att det går efter den gudomliga planen. För detta krävs ofattbart mycket kunskap, mycket mer än vad teknologi kräver.

Teknologisk kunskap är inte kärlekens kunskap för det mesta. Den kan bli det, i händerna på Gud, men teknologi på jorden, i människornas händer, är för det mesta imperialismens, maffiakontrollens och Babylonherradömets kunskap, till att härska och styra över annat liv istället för att tjäna det. Därför är teknologi främmande för Guds väsen. Ty han opererar inte från en upphöjd position, utan han går under allt för att tjäna allt, såsom mössen och blommorna gör. Så när Hen använder teknologi, är det alltid i de goda hackersarnas anda, för att rasera ond teknologi, upphäva Babylon.

* * *

Varför har inte jorden och mänskligheten redan förgåtts av alla föroreningar och utsläpp, alla krig och all ondska? Det är p.g.a. det faktum att Gud utvecklas ständigt och får mer och mer kunskap, **och det köper oss tid**. Hade det inte varit för detta faktum hade vi nog förgåtts allesamman för länge sedan. Ska vi inte vara tacksamma för att Gud har köpt oss tid så vi kan förbereda oss för slutet? Internet var nog ett sådant verktyg som gjorde det möjligt för oss att följa med och förbereda oss på slutet. Kanske var det inspirerat av himlen, jag vet inte. Det finns värre sätt att använda teknologi, såsom fabriker. Tänk om all den teknik och arbetskraft som använts för att bygga ut internet istället hade gått till att bygga 1800-talsaktiga fabriker, där människor hade arbetat som djur, för slavlöner, 16 timmar om dagen (förvisso är datorbyggarindustrin ibland sådan, dock, detta är inte inspirerat av himlen).

Internet är trots allt en relativt mänsklig uppfinning *, istället för de där fabrikshjulen i en 1700-talsfabrik som drivs av hästar som går runt och runt med skygglappar, hela dagen lång, som jag sett på en bild i Diderots encyclopedi från 1700-talet. Maken till djävulskap ska man leta efter.

Vi kunde ha varit mer djävulska i vår teknologiska utveckling, och vi har Gud och himlen att tacka för att det inte har blivit värre.

* * *

Nu återstår Guds största utmaning, som är att minimera lidandet i civilisationens kollaps, som förr eller senare kommer, och som Hen inte kan hindra, lika lite som han kan ta bort födslovåndorna hos en kvinna som skall föda. Hen har en plan för detta också, och det vore spännande att veta något om den. Kanske planerar han ett snabbt slut, planerar för att undvika John Michael Greers långsamma kollaps, och kanske han lyckas med detta genom en gigantisk supersolstorm ett gigantiskt utbrott från en supervulkan eller med ett gigantiskt utbrott av metangas i Arktis. Det skall bli spännande att se vad Gud skall göra.

Men att Gud ständigt utvecklas och blir bättre och bättre på att lindra lidande, är ett skäl att lita ännu mer på Gud. Minns ni inte vad Gud var kapabel till i forna dar? Vad mer ska Hen vara kapabel till i framtiden? Låt oss be till Gud i tro på att Hen vet vad Hen gör, och skall leda oss alla genom jordens födslovåndor till Det Paradisiska Livet på Den Nya Jorden.

* tro inte att jag lämnat min anarkoprimitivism, jag tror på den fortfarande, men det finns grader i helvetet, grader i hur skadlig teknologin är, och internet (om man bortser från datorerna) kan man använda till mer gott än fabriker med slavarbete, tror jag. Tänk bara på hur viktig internet är för folkbildningen och för upplysningen i miljöfrågor mm.

Fler tankar kring teodicéfrågan. Hur Gud rättfärdigas.

Publicerad 2022-10-12

Teodicéproblemet kan i själva verket ha en mycket enkel lösning. Existensen av en god Gud som griper in i rättan tid, och en andevärld med skyddsänglar som griper in, är i sig en slags teodicé, en lösning på lidandets problem, ty dessa vakar över oss och lindrar vårt lidande på mirakulösa vägar (detta gör de med alla människor, oavsett livsåskådning), **så att vi aldrig behöver råka ut för för mycket lidande** (detta kan vara svårt att tro på när vi lider som mest, men när som helst kan ju bönesvar och lindring komma). Alltså, i andens och kroppens Saharaöken finns alltid dolda källor och oaser som vi inte anade fanns där, och på grund av dem är allting uthärdligt. Jag minns en gravt handikappad som satt i rullstol på en fest, och hon var den lyckligaste av alla på hela festen. Detta skall jag aldrig glömma. Hennes ansikte lyste av lycka. Detta verkar helt gå emot allt vi tror på.

I en ateistisk, naturalistisk värld blir tillvaron oerhört grym (särskilt om man tror på evolutionsläran), ja outhärdlig, när lidandet slår till. Självmordet känns i en sådan värld som den enda räddningen när man lider mycket.

Gud är den stora lindraren av lidande, om Hen finns. Och det finns goda skäl att tro att Hen finns. Vi tycker tillvaron är grym, men vad vi inte kan se är **Guds hemliga lindrande av lidande bakom fasaderna**. T.ex. kan Gud ge oss ett rikt inre liv om vi är sängbundna på ett sjukhus resten av livet, eller han kan ta ett tortyroffer ut ur kroppen när det blir för tungt med tortyren och personen ber Henom om det. Det har hänt. Jag minns att jag läste något sådant i en parapsykologisk bok. En man torterades i ett fängelse genom att lindas in i en madrass, så att han inte kunde röra sig. Han slapp lida genom att Gud tog honom ut ur kroppen. Han gjorde en astralresa istället för att pinas i sin kropp.

Gud rättfärdigas genom allt detta.

Tillvaron är kanske heller inte så som vi rika i västvärlden tror. De rika i världen tycker att fattigdom och hemlöshet är något fruktansvärt. Men det finns vittnesbörd som inte passar i denna mall. Vad med mitt eget vittnesbörd från mina år som hemlös att det var i livet som hemlös jag har trivts bäst, i hela mitt liv? Att mina kojor i skogen har varit mig kärare än något hus jag bott i? Så kan Gud förvandla svåra situationer till ljus och glädje. Genom allt detta rättfärdigas Gud.

Ännu: Vad med folk **som i efterhand tackar Gud för sina genomgångna lidanden**, för vad lidandena har lärt dem? Vad med min morfars mor Ingrid Bekkevold som skrev en tacksång till Gud * efter att ha förlorat ett av sina barn till döden? Även här rättfärdigas Gud. Tillvaron är oerhört mystisk och den trotsar alla våra föreställningar. Vi verkar ha oanade inre kraftkällor, som kan förvandla allt.

Kan jag själv tacka för mina lidanden (jag har lidit väldigt mycket, p.g.a. psykisk ohälsa och psykmediciner), nu när jag har kommit över dem och inte lider mer? Ja. Det kan jag.

Men mest rättfärdigas Gud av det faktum, att allting är förutbestämt (profetior och sanndrömmar som gått i uppfyllelse får mig att tro detta), och att vi valt våra lidanden på jorden frivilligt innan vi föddes, när vi var som fullkomna andar i himlen, som Betty J. Eadie vittnar om att ha fått information om i sin nära-döden upplevelse (jag har det från denna youtubevideo. läs hennes bok "Embraced by the light" gratis här, låna en bättre version av den på Internet Archive här, på www.near-death.com finns en bra sammanfattning av den, här). Vi har inte tagit på oss mer än vi kan bära, och vi har också en deal med Gud om att det hela skall vara frivilligt intill änden, så att vi kan be Gud om att befria oss från lidande som blir för tungt, än genom att hela oss eller än genom att ta oss hem till himlen, eller så befriar vi oss själva genom att ta vårt liv, om vi av någon anledning glömmer Gud och bönens kraft, eller inte har tålamod nog att vänta på Guds ingripande. Och eftersom vi valde vårt lidande av fri vilja, skäms vi heller inte inför himlen om vi avslutar det av egen fri

vilja, ty Gud utövar inget tvång, Gud piskar inte på oss för att vi ska orka leva.

* Här kommer sången, på norska:

1. Jeg takker deg, kjære Herre,
for hva du har skjenket meg;
velsignelser, o, så mange.
De kan ikke telles, nei.
Din kjærlighet meg omslutter.
/: O Herre, jeg fatter ei. :/

Ref:
Jeg takker for sollyse dager,
for prøvelsens mørke natt.
Ja, alt for meg vel du lager.
Jeg takker, jeg takker for alt.

2. Jeg takker deg, kjære Herre,
for det som var tungt og svært.
Å bøye min vilje, Herre,
det har gjennom alt jeg lært.
Du glede meg gir i hjertet,
/: og alt blir for meg så kjært. :/

3. Mitt liv er i dine hender,
o Herre, jeg takker deg.
Du alt til det gode vender,
som møter meg på min vei.
Jeg takker for alt du sender.
/: Det beste det er for meg. :/

Ingrid Bekkevold

Besök i myrornas värld (novell)

Publicerad 2022-10-05

Hösten 2035, då jag höll på att dö av svält, och låg på min dödsbädd, skedde något oerhört. Först började mina inre organ kollapsa, och jag led mycket. Jag bad till Herern om att få slippa detta lidande. En myra vandrade omkring i min säng, jag studerade den, och greps av en oerhörd längtan efter att få bli en insekt, och slippa vara människa med allt vad det innebär av lidande. Jag tyckte mig prata med myran, och frågade om våra själar kunde byta kroppar, om jag kunde få gå in i myran och myran in i mig. Jag bad till Herren om att få bli myra. Strax hade jag bett, då jag fick en obeskrivlig nära-döden upplevelse, där jag gick ut ur min kropp och svävade i luften under taket ovanför sängen, där min kropp låg. Jag fick då en obeskrivlig kontakt med den där myran i sängen, myran kallade jag Alfons, och jag tyckte mig uppfatta att myran pratade med mig på telepatisk väg. Detta var något nytt. Jag frågade Alfons om lov att byta kropp med honom, men han sade att det inte var möjligt, däremot kunde jag också bli en myra, ty i andevärlden kunde man bli vad man ville. Man bara tänkte på att man ville bli något, och sen bestämde man sig för att bli det, och då blev man det. Jag följde Alfons råd, och se, i nästa stund kröp jag som myra omkring med Alfons i sängen. Världen blev plötsligt så stor. Sängen var som ett berg, min kropp en jättes kropp, och jag kände en obeskrivlig vegetativ känsla, en känsla av att vara natur, och en ofattbar trygghet i Gud, en vila i Gud, en mysighet och lätthet i att finnas till. Jag kände också att det inte gick att synda mer, ja att det inte gick längre att göra fel. Jag var ett med mig själv och allt omkring mig. Och så en djurisk nyfikenhet.

Jag frågade Alfons om han ville bjuda mig hem till sig, till sin myrstack. Jag var så nyfiken på livet inuti myrstacken. Där låg myrorna och myste. Vad mer gjorde de, nu när sommaren var förbi? Alfons samtyckte, och vi kröp ut ur huset genom en ventil, och den långa vägen till Alfons' myrstack i närmaste skog. Väl framme i myrstacken togs vi emot under

jubel, och vi kröp genom snirkliga gångar djupt ner i myrstacken där det var varmast, och där vissa myror redan låg i dvala. Jag ville också ligga i dvala, och jag somnade bredvid en annan myra, och kom in i dvala, där jag miste tidsuppfattningen, och drömde söta drömmar om Guds paradis. När jag vaknade ur dvalan vaknade jag i min mänskliga kropp, i min säng, och det visade sig att jag legat två månader i koma, med sondmatning genom en slang genom näsan. Med ny lust på livet, föryngrad av myrdvalan, levde jag en tid till, då maten åter räckte till.

Visioner - drömmar (prosadikt)

Publicerad 2022-09-22

I have a dream. Om att en gång, i inte så avlägsen framtid, skall lidandet ta slut för mänskligheten. Nu känns det som om vi är på ett sluttande plan, att lidandet ökar i världen för varje år. Jag drömmer om en tid då det sammanlagda lidandet skall börja minska, och till slut ta slut, för alla varelser i kosmos.

Jag drömmer om att en Gud ska finnas. En Gud som har läget under kontroll, och griper in i historien i rätt tid, såsom Hen alltid har gjort.

Jag drömmer om en tid av naturens återställelse, då stadskulturen byts ut mot skogskulturen, då vi lämnar städerna för att bo i skogarna, som återupprättas till forntidens sagoskogar och lövsalar. Jag drömmer om en ekologisk Gud som är biofil istället för teknofil.

Jag drömmer om en himmel som är lika materiell som Jesu uppståndelsekropp, inte den traditionella spökhimlen, som katolikerna och spiritualisterna har.

Jag drömmer om att vi ska få tid att ställa om inför Domedagen och Moder Jords död, så att vi kan vänja oss vid den tillkommande glädjen.

Jag drömmer om att få en meningsfull död, om att få dö för Moder Jord.

Jag drömmer om att intill dess få arbeta med det som är meningsfullt, dvs. med att lindra lidande.

Jag drömmer om att aldrig mer behöva bli tvångsvårdad på ett mentalsjukhus,

Jag drömmer om att en gång kunna förstå vad hundarna säger när de skäller.

Skriv under på petition för att stoppa pälsbranschen

Publicerad 2022-09-22

Du kan skriva under på www.djurensrätt.se/eci.

Skriket (novell)

Publicerad 2022-09-14

När jag i somras var inlagd på psyket i en månad, var jag en tid mycket nedstämd och förtvivlad, på grund av mitt vanvett i senaste psykos. Jag grubblade och grubblade över mina "synder". Det var mycket varmt, så en sköterska öppnade fönstret för att vädra avdelningen. Då satte sig en stor mås på fönsterbrädet eller fönsterkarmen, och tittade in försiktigt. Och så utstötte hen ett fruktansvärt skrik, så att alla på avdelningen ryckte till, jag också. Jag väcktes ur mina grubblerier, och undrade om skriket var ett glädjeskrik eller ett ångestskrik. Det var det starkaste måsskrik jag hört i mitt liv. Bara ett skrik utstötte måsen, och sedan flög hen vidare.

Nästa natt hade jag en av dessa rekordhärliga drömmar som jag har ibland. Jag drömde att jag hörde Guds sista basun, som skulle föregå Jesu återkomst och väcka de avdöda heliga till "den första uppståndelsen", som det heter i Nya Testamentet.

När jag vaknade, kom jag på den underliga tanken att drömmens basun hade något att göra med måsskriket igår. Kanske var det ett skrik som skulle väcka mig ur min andliga slummer, till att förbereda mig för den snart annalkande apokalypsen. Ett Guds skrik var det nog.

När jag nu, tre månader senare, tänker på måsskriket, var det ungefär då en lång period av lidande tog slut, p.g.a. medicinbyte. Kanske ville måsen markera detta, att min lidandes tid var förbi, och kanske aldrig skulle återkomma. En gigantisk händelse i mitt liv, förvisso. Helt och hållet värt att skrikas in av Gud själv.

(novellen baserad på mina upplevelser, allt utom måsskriket och drömmen är sant)

Om lidandets problem. En liten teodicé.

Publicerad 2022-09-12

Jag tror inte lidandet går att förstå, eftersom vi inte har hela bilden, vi får lätt upp sadistiska gudsbilder i vår skalle om vi försöker förklara det. En skolmagister som ska läxa upp oss med läxor. En Gud som pinar oss sakta för att få oss att bli heligare såsom guld luttras i eld, osv. Allt vanvett, men dock slitna klichéer genom historien, som upprepats otaliga gånger och tas för givet. Mig tillfredsställer inte dessa klichéer som teodicéer.

Det närmaste till förklaring till lidandet som jag kommer på är att vi p.g.a. en olycka som inte Gud kunde förhindra, Satans syndafall, **lever i**

helvetet, ett helvete Satan har lyckats skapa, den jordiska skapelsen och då särskilt civilisationen, och vi har dykt ner i helvetet från himlen för att hjälpa till, för att lindra lidande. Det är vår mission, det är allas mission. Vi vet vad vi begav oss ut på, vi är hjältar allihop ute på vår mission, och **vi hade alla en deal med Gud innan vi lämnade himlen (detta är viktigt), som handlade om att Hen skulle noga vaka över oss och vårt lidande och om det blev för tungt i helvetet, om vi inte orkade mer, skulle Hen antingen ta oss hem till sig genom sjukdom eller olycka eller naturlig död, eller så skulle vi frivilligt komma tillbaka till Henom genom att vi tog vårt liv. Dvs. vi skulle inte skulle behöva utstå mer lidande än vi orkar. Detta är helt centralt i teologin.** Vi var fullt på det klara med vilka risker vi tog när vår själ dök ner i helvetet på jorden i befruktningens stund, men vi övade oss mycket innan vi nedsteg, övade på tro och tillit, och på att komma ihåg **denna ofattbart viktiga deal** som vi gjorde med Gud innan vi nedsteg. Denna deal skulle sedan hålla oss uppe i lidandets stund, den skulle göra att vi vågade mer, riskerade mer, och inte var rädda för att dyka in i lidande, om uppoffring för det godas skull skulle krävas av oss. Och vi visste också att det som var för mycket för oss i lidandets väg, det skulle också vara för mycket för Gud, ty Gud bodde i vårt väsens centrum. Därför kunde vi lita på att Gud skulle låta oss dö eller att vi skulle få mod att ta vårt liv om det hela blev för tungt.

Vi gjorde också upp, i vår deal med Gud innan vi steg ner i moderlivet, en plan B ifall vi skulle komma bort från vår mission, in i synd och brott, psykopati, galenskap och kriminalitet. Vi fick veta att vårt hjältemod i att våga dyka ner i helvetet på mission för att lindra lidande, från en perfekt värld, var en sådan buffert av godhet, att inga synder och inga brott kunde uppväga denna buffert, därför var vi förlåtna på förhand, och behövde egentligen inte be om förlåtelse av Gud om vi syndade. Om vi kom att be om förlåtelse, var det för vår skull vi gjorde det, och inte för Guds skull. För Gud kom vi alltid att duga, nu och i all evighet. Och inte minst, så fick vi veta att om vi skulle bli väldigt moraliskt depraverade, skulle vi få full upprättelse i döden, när vi igen mindes vårt liv före födelsen. **Detta minne skulle återställa oss i ett nu**, därför behövde ingen

frukta evig fördömelse. Vår och alltings slutliga upprättelse var säkerställd, en fastställd sak i Guds stora plan.

Om vi inte hade haft denna plan B, hade vi aldrig vågat dyka ner i det jordiska helvetet. Ej heller om vi inte visste att vi skulle få återvända till Gud, få tillåtelse av Gud att återvända, om helvetet blev för tungt för oss.

Och som sista slutliga ankare och fallskärm, fick vi med oss två skyddsänglar på färden genom helvetet, som skulle försäkra att ingenting hände oss som var för svårt. Dessa skyddsänglar skulle, om vi glömde bort deras existens och vad de lovat, visa sig för oss för att få oss att minnas, för att stärka vår tro, om det var absolut nödvändigt. Annars skulle de hålla sig hemliga, för att vi skulle ha möjlighet att tränas i tro och därmed kunna genomföra vår mission, som krävde en stor portion tro.

Hela den himmelska uppsättningen kring vår mission liknar följande scen: vi dyker under vattnet med ett rep efter oss som någon håller i ovanför vattnet, i en båt, och denna någon drar upp oss genast när vi rycker i repet genom att en fara hotar. Men vi kommer att glömma bort denna någon och hens båt, och bara ha tillgång till repet. Vi kommer dock aldrig att glömma att vi kan dra i repet om fara hotar, och bli räddade, därför vågar vi dyka vidare. Vi vet inte vad som finns ovanför vattnet, det har vi glömt bort, och vi anar att vattnet inte är vårt rätta element, men vi har repet, och det gör oss trygga. Vi hade aldrig vågat dyka vidare om vi inte hade haft repet.

Repet är bönens språk. Och att bli uppdragen i båten, är i vår liknelse att bli räddade ur olyckor, bli helade, eller, det slutliga stora helandet, att äntligen få dö.

Om inte repet funnos, ej heller Någon som stod i båten och drog i repet, skulle tillvaron bli helt outhärdlig, inte minst under tortyr, krig och samhällskollapser. Då skulle man komma fram till slutsatsen att det bästa,

för att slippa riskera komma in i outhärdligt lidande, vore att alla nu genast tog sitt liv, att allt liv bara dog ut, såsom den tyska 1800-talsfilosofen Eduard von Hartmann menade.

Men nu finns det ovedersägliga vittnesmål om att det finns något större än den synliga skapelsen; en andevärld med himmelska varelser, och egentligen är detta den enda teodicé som krävs. Att det övernaturliga finns, att mirakler är möjliga.

Detta var min arma skalles enda möjliga teodicé.

Dikt till en förnedrad Gud

Publicerad 2022-09-05

Du som tronar på kerubers vingar,
och är i ett outsägligt ljus.
Här på jorden lever du så ringa,
i förnedring stor, med granars sus.
Varför detta, varför du Dig gömmer,
låter folk få tala fult om Dig?
Tar du sen din dyre Son och tömmer
ut Din själ för alla, ock för mig.

Här på jorden levde Du som musen,
grävde gångar i betong och trä,
under allt, ja under alla husen,
tassade Du under spott och spe.
Mängden ville Dig ock helt utrota,
satte ut gudsfällorna med ost.
För vår synd fick Du, o Gud, tyst sota.
Fult uttalades ditt namn hos prost.

O, Du lidande Gud, som har centrerat

hjärtat Ditt på vår förstörda planet!
Än så har Du inte här helt kreperat,
nej, det är nog Något som blott Du vet,
som gör att Du fortsätter stilla lida,
milt, med huvudet böjt, i vänlighet,
nej, Du har då valt att tålmodigt bida
på Din Dag, som för oss avslöjar **Det.**

"The worst energy crisis in modern history is here, and it is going to get a lot worse"

Publicerad 2022-08-31

"The worst energy crisis in modern history is here, and it is going to get a lot worse"

Så skriver kollapsologen Michael Snyder på sin blogg The Economic Collapse Blog, i inlägget "Their Economy Is Collapsing All Around Them As Europeans Head Into An Extremely Cold And Bitter Winter"

Europa har inte nog energi att hålla sina hus varma med nästa vinter, säger Snyder. Energiransonering kommer troligen att tas i bruk. Tänk att vi har kommit så långt i kollapsen.

"*The "tipping point" that so many of us have warned about has arrived*", skriver Snyder.

Kanske någon i Sverige måste frysa nästa vinter. Vi har ju samma problem som resten av Europa. Då råder jag dem att använda sina pengar väl, att prioritera mycket varma vintersovsäckar och många täcken att bygga en varm säng med så att man kan spara värme om natten. Och köpa varma kläder, helst ulltröjor och ullstrumpor så man kan sänka

temperaturen i huset dagtid och så spara pengar. Har du inte pengar till detta, fasta två veckor på mat och använd de uppsparade pengarna från den tiden till att köpa täcken, sovsäckar och ullkläder.

Men till dem i Europa som inte klarar detta, så säger jag följande: Tänk på de lidanden som kommer nu som födslovåndor som vi måste igenom för att rädda naturen och skapa ett nytt samhälle som lever inom naturens gränser. Det måste gå så. Det måste till lidande. Vi slipper inte undan. Stålsätt dig och tänk på att du offrar dig för naturen om du måste leva i fattigdom. Naturen vinner genom dina uppoffringar. Offra dig med glädje. Vad är alternativet? Att du har det fint och flott och naturen går under p.g.a. alla fossila utsläpp och föroreningar? Nej, fattigdom måste till. Du vänjer dig fort vid fattigdom. Den är inte så hemsk som man skulle tro i början. Rör på dig så håller du dig varm om dagen. Och på natten, värm dig på din medmänniska om du inte har nog med täcken och sovsäckar. Det finns alltid några lösningar. Håll i minnet att eskimåerna i Arktis levt utan elektricitet och fossil energi, och de verkar ha varit lyckliga i sin fattiga livsstil.

Maybe the collapse of civilization is a good thing

Publicerad 2022-08-25

"The collapse of industrial "civilization" may be our only chance to save our planet and ourselves.

We have lost many things and lots of animals and plants are extinct because of our "civilization". It is time to decide to save what is left."

(k3surfacer in a commentary to a post in the Reddit/Collapse-forum 2019 with the name "By 2030, Industrial Civilization Will Have Collapsed", Kirkpatrick Sale, Collapse Chronicles"

My commentary: Why is it, when I sometimes think about the collapse of civilization in the near future, I feel a silent hope and silent joy? I mean, do I really want all countries to become like Venezuela today, failed states? Why do I feel joy and hope, yes enthrallment (trollbundenhet)? Maybe it is because there is a bigger world out there, bigger than the civilization and nature I see, that is following whatever happens, and who have the real solutions to our predicaments. I talk about the lovely Spirit World, God's Kingdom. And maybe the thing we fear most is in fact the biggest love adventure that we can imagine, yes even beyond that. Certainly death is that. Think then what the death of a planet may implicate. When a whole planet dies and resurrects. We are namely promised that in the New Testament, that earth will die. Believe it or not. Not just ecologists of today say that the planet will die, but also the Bible:
"But the day of the Lord will come as a thief in the night; in the which the heavens shall pass away with a great noise, and the elements shall melt with fervent heat, the earth also and the works that are therein shall be burned up." (2 Pet. 3:10)

Think about it. The eternal end of all suffering will come with the End of Civilization and humanity.

The collapse of civilization is the Great Restoration of nature and humanity. But it hinges on the existence of God and a Spirit World. Otherwise it's just the Great End. But many things indicate that there have to be something far greater out there, than what we see. In fact, sheer humility indicates that. Or what about the existence of such a magical thing as sheer, pure love? It certainly indicates something. Or what about the existence of such beautiful songs as Björk's song Undo?

God is a verb, a state. Primarily. I can feel the presence of God as a future happening, somehow. I also feel him/her as a **primordial** happening, but more as a future happening. For him/her, the timeless Being, the future is already here. And he is certainly **archaic**. Does not understand modern technology. He/she has not followed the zeitgeist. He/she is futuristic in an archaic way.

As long as I have eaten psychiatric medications, I have wanted to die. Not acutely, not with suicide thoughts (sometimes with those, though), but, anyway, generally I just want to die. The medications puts such a lid on my being. But I am not allowed to die. Not by myself, not by society, not by God. **But one day I will be allowed to die**. By myself, by society, by God. That day comes earlier to me than my natural death, I think. It comes with the collapse of civilization. Maybe sooner for me than for others, because I am on the bottom of society, and want to be there. I will then welcome death with open arms. I'm tired of this lifeless, gray life in civilization, zombiefied with medications and forced to live in a horrible megacity full of horrible machines.

This is maybe why I speculate so much in the collapse of civilization, because I in my inmost being want to die or return to the countryside and the forest, where truly my heart is. I want to be transformed into the blissful being of nonhuman nature, of insects, birds. And, what is more, I think the Second Coming of Jesus will come after the Collapse, of course. The return of the gods. This will come with the physical resurrection of Moder Earth.

This is why I like to meditate on the future of humanity.

Does the collapse really have to be so frightening? I experienced some of my most blissful periods of life during utter asceticism, utter poverty. These periods were two fasts, where I both times fasted for 40 days, the second time in the forest/countryside. The first time, 2008, I refrained from cooked and fried food (I ate only vegan raw food), and the other time I refrained from sleep and social interaction for 40 days. These experiences taught me that I do not have to fear collapse and death. In asceticism and poverty God and the Spirit World is closest to us. All real saints through history has taught us that. This is why I love poverty and hate being full of luxury and comfort *. Also my trip with my ex-girlfriend Titti from Stockholm to Malmö and back by foot, is one of the finest times in my life. That was also an experience of utter poverty, because we had no tent with us, relying on people's hospitableness. Yes, we lived directly from the grace of God.

When I think about the collapse of civilization, Björk's song **Family** comes to my mind. One of the most beautiful songs of the twentyfirst century:

Björk's song Family
I raise a monument of love
There is a swarm of sound
Around our heads
And we can hear it
And we can get healed by it
It will relieve us from the pain
It will make us a part of
This universe of solutions
This place of solutions
This location of solutions

* my heaven is not the heavenly megacity with golden streets and pearl gates, but the Fairy forest.

Om abortindustrin, historiens största förintelse

Publicerad 2022-08-18

Just nu befinner vi oss i den största Förintelsen av mänskliga varelser som någonsin hänt i historien. Nazisternas förintelse och Stalins massmord bleknar i jämförelse. Jag talar inte om alla som dör i svält, cancer eller självmord. Dessa förintelser som vår rikedom åstadkommer bleknar i jämförelse. Jag talar om de mest hatade varelserna idag; fostren i livmödrarna. Förintelsen av de allra mest värnlösa mänskliga varelserna på planeten, de ofödda fostren. De är mänskliga varelser de med. Ända sedan deras befruktning. Och ändå mördar vi dem i gigantisk skala, som

får nazisternas Holocaust att blekna. En förintelse som pågått i många tiotals år. Offren måste räknas i miljarder, genom historien. Totalt 42 miljoner ofödda dödades i denna förintelse bara i 2020 enligt Worldometer, se denna artikel.

Jag talar om abortindustrin. En sannskyldig förintelseindustri, ohygglig att skåda. Som lämnar efter sig själsligt söndertrasade mödrar och foster som i andevärlden gråter i änglarnas famn över den förfärliga plåga de genomgick då de mördades och över att inte få lov att fullborda sin mission på jorden.

Vem sätter sig emot denna mordindustri? Inte ett enda parti i riksdagen, inte ens Kristdemokraterna, det kristna partiet, som gått från abortmotstånd till att godkänna detta helvete. Bara ett parti i hela Sverige står klippfast kvar i respekten för fostren, och det är Kristna Värdepartiet. Ett miniparti, som inte någonsin har fått komma med i riksdagen. Det grundades 2014 av den kristne filosofen Mats Selander.

Men, säger du, är du inte rädd för att jorden ska bli överbefolkad? Jo, men inte så att jag går omkring och mördar för att det ska bli mindre människor. Då disciplinerar jag hellre min kuk, så att det inte blir så många barn. Abortindustrin leder till sexuell tygellöshet, att vi tror att vi kan knulla hur vi vill utan några konsekvenser.

Vi ska inte mörda för att rädda jorden. Vi ska begränsa oss istället. Kärlek är självbegränsning för sin nästas skull. Det är själva kärlekens väsen. Att stiga åt sidan för att något annat än en själv ska få plats. Alltså egots död.

Men, säger du, har inte kvinnan rättighet att bestämma över sin kropp, och borde hon inte då ha rättighet att ta abort? Det är som att säga att "har inte en kvinna i en kärnfamilj rättighet att mörda sin egen 5-årige gosse, hon bestämmer ju över honom". Abortlogiken är absurd.

Ord till den lidande

Publicerad 2022-08-15

Om Gud finns, **och det är mycket som tyder på att hen finns** - då kan vårt lidande upphöra när som helst - hela mänsklighetens lidande genom Jesu återkomst, individens lidande genom ett mirakel, mirakler som helandemirakel, eller varför inte dödens mirakel. Gud vakar över vårt lidande, och griper in i rätta stund. Beta därför av lidandet en stund i taget, medveten om att Gud, den barmhärtige Förbarmarens vilja sker i varje stund, och att hans vilja är det bästa för dig.

Dolt under Babels gudlösa skynke, vrimlar tillvaron av mirakler. En gång är det din tur, en gång **måste** det bli din tur, och det kan komma **när som helst,** i fullkomligt rätt stund.

Självmord gör man bara om man inte tror att Gud vakar över ens lidande och griper in i rätt stund. Självmördaren handlar egentligen som om inget övernaturligt finns, som om mirakler ej vore möjliga.

Och varför klagar du och tjatar på Gud om ditt lidande? Gud behöver inte många ord. Han vet om ditt lidande innan du ber, och griper in i rättan tid även utan dina böner. Be inte med många ord, be en gång om en sak, i tro. Kanske det hjälper att du skriver ner din bön. Gud kan nämligen läsa.

Förtvivla ej. Vad som helst kan inte hända, ty Gud vakar över dig. Ja, dina skyddsänglar vakar över dig. Plötsligt föds din smärtas barn, och du glömmer vad du lidit har.

Har du en gång kommit till tro på mirakel, lev då som om mirakler är möjliga, och klaga ej och tjata ej. Bakom Babels skynke skimtar den, den eviga paradisiska Naturen. Lev som om Den finns. Det är allt Gud kräver av dig.

Väntans eviga slut (dikt)

Publicerad 2022-08-12

Jag hörde en gång följande berättelse av en sufisheikh:

"Jag var så desperat efter Jesu återkomst
och lidandets slut.
Åter och åter höll jag på med nedräkningar
till någon profets domedagsdatum eller
till egna beräkningar av domedagens ankomst.

Sedan en vacker dag, talade en maskros till mig
om att **Guds närvaro är Jesu återkomst,**
och att den finns i alla ting, alltid, överallt.
Jag förstummades, och slutade vänta på domedagen.
Hur man än ser det, så på ett sätt
har Jesu återkomst hänt sedan eviga tider,
och händer just nu.
O, att du blott öppnade din blomkalk och tog emot Solen.
O att du trodde, så din långa väntan kunde ta slut."

Det finns hopp för den sjuke (dikt)

Publicerad 2022-08-08

Det finns liv i det stilla,
för den som sängbunden är.
Det kan aldrig bli riktigt illa,
ty liv ej samma som rörelse är.
Livet inifrån kommer,
det ej bundet av det yttre är.
O, hör livskällans sånger
för den som sängbunden är.

O, det inre räcker rikligt
för den som sängbunden är.
Nytt var morgon är det osvikligt,
liv ej samma som rörelse är.
O, så lyss till det livet
som där inifrån kommet är.
Ej blott munkar från Tibet,
men ock du är bjuden där.

(fått 7.8. under den muslimska Salat-bönen)

En dikt om försvarskriget

Publicerad 2022-08-03

O krig, du offrar allt för en
så ringa, så ringa sak.
Att vara herre över din vän
med bomber och med brak.
Självständig bli var allt du tänkt
i detta vin du förnuftet dränkt.
Var det så viktigt, o krigets män,
ditt land det blöder än.

(Skriven av Lars Larsen på psyket i juni 2022 som kommentar till Fänrik Ståls Sägner, av J.L.Runeberg, och även med tanke på finska vinterkriget och fortsättningskriget)

Fredrika Bremer om tålamod i lidandet

Publicerad 2022-07-15

"Otålighet är en plågsam känsla. För att lida mindre, låtom oss vara tå-liga."

(Fredrika Bremer (1801-1865) i boken "Axel och Anna m.fl. teckningar ur hvardagslifvet", 1828-1830, ur kapitlet "Den ensamma". s. 96. Denna bok är full av djup andlighet och kristen mystik, och behandlar till stor del kärleken och lidandet. Fredrika Bremer var djupt troende. Hon var även universalist, troende på allas slutliga frälsning, och finns med i denna engelska lista på sajten Tentmaker över universalister)

En sinnessjuks visa

Publicerad 2022-07-07

(skriven på mentalsjukhuset 15.6.2022)

Älskade Herre, du uppståndne Herre,
du bor ock på sinnessjukhus.
Där skall jag dig finna, älskade Herre,
och minnas allt det du har gjort.

Ingenting längre kan skilja mig från dig
o älskade Herre, min vän.
Inte ens gudlösa medikamenter,
de kan icke utsläcka dig.

De kan blott utsläcka det som i mig kött är,
jag luttras och renas som guld.
Dig jag behåller, all dygd jag behåller,

och allt du har gjort emot mig.

Och när jag så minns allt det du har gjort mot mig
då kan jag ej tvivla på dig.
Och därför så skall jag nu samla så flitigt
på dina välgärningar mot mig.

Måsens jubel på sjukhusets tak (dikt)

Publicerad 2022-07-04

Hur kunde den jubla så där,
den där måsen där,
på sjukhusets tak, på krönet där
av allt lidande, på taket av lidandets tempel.
Visste den inte det jag vet,
om lidandets tempel,
jo det gjorde den nog,
men den verkade veta
något jag inte vet,
kanske blott anat
i det fjärran blå.

Något om vad som har hänt mig

Publicerad 2022-04-20

Käre läsare!

Det har gått nästan en månad sedan jag skrev här senast, och nu måste jag informera er om vad som har hänt.

Jo, jag har haft ett uppehåll i skrivandet p.g.a. att jag gled in i en ny "psykos", som det heter. Jag fick inte sova p.g.a. ett medicinbyte som låg bakom mig, jag bytte till en mycket lättare medicin, och det var som att sluta med mina mediciner. Det ledde till sömlöshet och "mani". Hellre än att antingen ligga sömnlös hemma och inte veta vad jag skulle göra, eller hellre än att ta sömnmedicin och riskera att bli beroende av det, valde jag att sitta med de hemlösa som bor på T-centralen, de där som sitter där på bänkarna och sover om natten. Där satt jag i två veckor, dag och natt, på dagen pratandes med de hemlösa, på natten sittandes och sova, mikrosömn, man sover alltså då trettio sekunder åt gången, då och då. Sömnlösheten fick mig att uppleva en "Jesuspsykos" eller "Messias-psykos" där det kändes som om jag var "den andre Jesus", "Mahdi" eller vad man nu kallar det. Jag trodde inte jag var Jesus från Nasaret, utan att jag var den messias judarna går och väntar på. Den messias som ska vara messias på jorden, medan Jesus är messias i himlen och chef över allt. Jag bedrev missionsverksamhet bland de hemlösa, undervisade och samlade lärjungar osv. Det hela var så ljuvligt att jag inte ville tillbaka till mitt psykiatriska boende.

Nå, det slutade med att civilklädda poliser haffade mig på ett ryskt möte i Adventistkyrkan nära T-centralen i Stockholm, där jag hade haft med mig en rysk hemlös man (jag kan ryska) från T-Centralen. Jag hade inte tvättat mig på två veckor, kanske var det stanken som fick polisen på plats, jag vet inte. Men de körde mig till St. Görans psykakut på Kungsholmen i Stockholm, och därifrån slussades jag vidare till Danderyds sjukhus, till avdelning 131 och 140, där jag var i sjutton dagar. Jag förvånades över att jag blev så fort frisk och utskriven. På avdelning 131 hade jag haft både antikristpsykos (att jag trodde jag var antikrist), helvetespsykos (att jag trodde jag hade hamnat i evigt helvete) och upplevt att jag blev frälst till kristendomen, frälst från helvetet. När jag blev frälst fick jag en ny vilja och ett nytt namn, Kenneth Blomster, som jag hoppas ni kallar mig härefter (ska ändra mitt namn på bloggen efter hand). Jag fick en ny vilja att följa Bibeln, Jesus och mina överordnade.

Nu är jag alltså hemma, och nu sitter jag här på Danderyds bibliotek och skriver. Jag har trauman efter psykvårdsvistelsen, lite sjuka tankar och

lite panikångest, litegrann. Måste äta mycket sömnmedicin så jag sover gott och läker. Och så måste jag äta gott. Men psykosen är alltså över. Fortfarande är jag lite förvirrad när det gäller att sålla i min psykos vad som var sant och falskt. Men det skall min psykolog hjälpa mig med. Om han läser detta inlägg, skulle jag uppmuntra honom att läsa mina två självbiografier på nätet, "Skogsfolket i Nackareservatet" och "Strödda minnen".

Varma hälsningar från er hängivne, Kenneth Blomster

Brev till Maria Suutala 19.2.2022

Publicerad 2022-02-20

(Wikipediaartikel om Maria Suutala här)

Kära Maria!

Tusen tack för ditt brev.

Gud har hört mina böner, och jag är nu helt fri från skakningar p.g.a. ett särdeles lyckat medicinbyte. Jag bytte från Haldol till Abilify, som är en mycket mildare medicin med mycket mindre biverkningar, och genast första dagen jag tog Abilify upphörde mina skakningar, så gott som helt. Och jag som har suckat så många gånger till Gud om mina skakningar! Gud hör bön, men i sin egen tid svarar han/hon.

Den sista tiden innan jag bytte medicin var särskilt svår. Jag har aldrig skakat så mycket som då, och det ledde till självmordstankar. Hela mitt liv kom att kretsa kring skakningarna och skakningsattackerna, som kom allt tätare. Vid minsta ansträngning kom skakningsattacken över mig. Det verkade som om jag inte kunde anstränga mig alls, och det blev svårt att städa lägenheten och cykla i backar.

Nu är allt det där borta, och jag känner mig som en ny människa. Jag är oerhört lättad. Jag har fått arbetslust och livslust. Nu vaknar jag inte längre med en längtan tillbaka till sömnen, nu går jag inte upp ur sängen med ett inre suck, "inte ännu en plågsam dag". Jag låg mest i sängen den sista tiden före medicinbytet och försökte kämpa mot skakningarna, försökte slappna av. Och jag var så länge i sängen om morgnarna för att döda tid, för att dagen inte skulle bli så lång, och tung att bära. Nu står jag nästan genast upp ur sängen då jag vaknar.

Jag har i det sista blivit oerhört fascinerad av Jesu uppståndelse, hans bokstavliga, kroppsliga uppståndelse, som jag tror på. Det har blivit centrum i min tro och i min lektyr och i mitt tankeliv. Jag har också upptäckt att det var centrum i tron för de första kristna. Och jag har kommit fram till att Jesu kroppsliga uppståndelse är historiens mest säkra händelse rent historiskt-kritiskt sett, ingen annan händelse går att bevisa så väl som den, och det var för att den är historiens mest betydelsefulla händelse hittills, som skapat historiens största folkrörelse, kristendomen.

Jag har haft en lätt lyrisk, euforisk känsla sedan jag började med Abilify, jag vet inte om det är medicinbytet som gör det eller om det är mitt nya fokus på Jesu uppståndelse som gör det, dessa två saker har gått hand i hand.

Ja, jag har blivit oerhört fascinerad av Jesu uppståndelse, och har läst flera teologiska böcker i ämnet. Det syns mig som själva kärnan i den kristna tron. Det har blivit kärnan i min tro. Och gissa om jag blev glad när jag fann att det var kärnan och centrum i tron för de första kristna. Inte Jesu död, utan hans uppståndelse var centrum i apostlarnas pingstpredikan. Det har lutheranerna och protestanterna ofta missat. För Luther lär Jesu försoningsdöd på korset ha varit centrum. Jag läser just nu en tysk teolog, född på 1920-talet, Wolfhart Pannenberg, död 2014, på internet archive, en teolog som gjorde Jesu uppståndelse till centrum i sin teologi. När det gäller uppståndelsen, är han min gurus guru, och min

guru i ämnet heter William Lane Craig, som var lärjunge till Pannenberg och doktorerade för honom.

Pannenberg är oerhört spännande, Jesu uppståndelse genomsyrar hela hans teologi, och han är varken konservativ eller liberal. I detta stycke påminner han mycket om Jürgen Moltmann, en annan av mina dogmatiska läromästare. Känner du till dessa två?

Jag är så fascinerad av Jesu uppståndelse att jag bara vill läsa om det. Men jag försöker varva lite med annan teologi för att inte bli för fixerad. Jag leker teologisk skola för mig själv, har en teologisk skola för mig själv som heter Öfverby klosterskola, där jag planerar och disciplinerar mina studier i teologi, och jag studerar alla huvudämnena utom Gamla Testamentets exegetik, GT är för deprimerande läsning. Men i NT-exegetik går jag en kurs för mig själv som heter "Jesu uppståndelse", och jag skall börja med en bok av Walter Künneth, igen en tysk teolog, mycket konservativ, en bok som heter "The theology of resurrection", från 1933. Öfverby klosterskola är en skola på nätet, med onlinestudier av litteratur på internet archive (en guldgruva), där meningen är att alla elever skall göra som jag, leka skola för sig själv, men man kanske vill låta sig inspireras och vill guidas av min egen skola för mig själv.

Jag vill gå i lära hos Pannenberg och låta Jesu uppståndelse genomsyra hela min teologi, och göra den full av hopp, så att den blir lika ljuvlig som Moltmanns "hoppets teologi".

Jag tror att Jesu uppståndelse genomsyrar hela naturen, så att alla växter och djur känner kraften av den, och är på något plan, kanske omedvetet, medvetna om den. Det är Jesu uppståndelse som ger hundarna deras glädje mitt i deras monotona liv som husses och mattes slavar. Deras livslust går inte att dräpa. Jag har också fått tillbaka min livslust och arbetslust sedan jag bytte medicin, jag dödar inte tid längre, jag utbildar mig till något meningsfullt istället. Förr gick jag 22.00 till sängs och steg upp ur sängen kl 11.00 eller 12.00 nästa dag. Nu går jag och lägger mig kl. 24.00 och stiger upp kl. 8.00 eller 7.00. Ser du skillnaden? Det är

verkligen bönesvar, jag har bett så innerligen till Gud om att hela mina skakningar.

Du skrev om att våra lidanden är Guds kärlek till oss. Jag har svårt för den tanken, ty lidandet kom in i världen, inte av Guds vilja, utan genom synd och Satan. Satan gjorde jorden förgänglig, så att lidandet uppstod. Gud har aldrig velat något sånt, och står i krig mot Satan, som är denna världens gud, och ordet världen här kan syfta syfta både på jorden, moder jord, och civilisationen. Satan härskar alltså över denna planeten, och är orsak till allt lidande, jämte demonerna och de onda människorna. Gud vandrar istället omkring och lindrar lidande och helar sjuka, med Jesus och hans änglahär. Gud gör som Jesus gjorde när han var här på jorden. Hur skulle han skicka oss lidanden, när han samtidigt arbetar så frenetiskt på att lindra dem och hela sjukdomar? Nej, den synen på lidanden har vi ärvt av den kristna fundamentalismen, som absolut måste ha en enkel teodicé. Men för mig blir det mycket enklare att se Satan som lidandets upphovsman, och då blir jag långt mer attraherad av Gud och Jesus, annar skulle jag vara rädd för dom, rädd för deras nästa påhitt.

Fundamentalisternas Gud pinar människorna för att de skall bli bättre människor. Dresserar och tuktar. Jesu Kristi Gud vinner våra hjärtan genom att göra gott mot oss, inte genom att sända oss lidanden. Han älskar sina fiender och gör gott mot dem. och vinner så deras tillit och lydnad, i frihet, inte genom förtryckarfasoner.

Den främsta orsaken till att den kände amerikanske bibelforskaren Bart Ehrman tappade tron och blev agnostiker, var lidandets problem, och det var just fundamentalisternas förklaringar som han inte kunde acceptera. Om Gud sänder lidandena, likt i Jobs bok (en gräslig roman), då har man verkligen anledning att tappa tron. Jag hade hoppats att Ehrman skulle förstå att det finns andra kristna alternativ til förklaring av lidandet, som inte gör en rädd för Gud, men då måste man göra upp med Gamla Testamentets gudsbild, och låta Nya Testamentets gudsbild ta över.

* * *

Jag och Titti har diskuterat möjligheten att göra en tågresa till er innan ni flyttar till Finland, kanske redan i sommar. Vad tycker ni om idén? Det skulle vara så givande att få samtala med dig både länge och väl. Vi har så mycket att samtala om.

* * *

Jag och Titti är nu mycket tillsammans, men vi tycker det är bäst att bara vara nära vänner, själsfränder. Kommer vi till dig, så kommer vi tillsammans.

Jag önskar dig, likt Jesus gör, bara lycka och helande, och Guds rika välsignelse!

Hälsa Ernst, han får gärna läsa denna minibok!

Varma hälsningar från Lars

Brev til min mor om lidandets problem

Publicerad 2021-11-30

Kära mor! Jag kan nog inte vara tacksam för mina lidanden, sånt är för mig elitidrott inom andlighet, och det klarar jag bara inte av. För mig är det inte Gud som skapat lidandena, utan Satan och människorna på jorden, mycket genom syndafallet, då förgängligheten kom till världen. Det skapade inte Gud, det skapade Satan. Satan skapade förgängligheten. Gud ville inte ha något sådant. Men Gud är begränsad, han kan inte bara stoppa allt detta på en gång. Men han kommer att göra det en gång, det finns en plan. Jag har svårt att sjunga sången "Jag tackar dig för soliga dagar, för prövningens mörka natt", för jag kan inte tacka Satan och de onda människorna för allt lidande som finns. Jag kan inte ta lidandet som från Gud. Jag tror att Gud arbetar heltid för att återställa och läka,

men han hinner inte med alla. Det känns som att han inte hinner med mig, för jag har lidit så mycket i mitt liv, p.g.a. psykiatrin och mina psykoser. Gud måste vara begränsad, för om han är god och kan bota alla och inte gör det, så är han ond. Om han kan stoppa det onda direkt och inte gör det, då är han själv ond. Så jag löser detta genom att släppa tron på Guds allmakt, och istället tro att Gud är begränsad. Men han är bra mäktig ändå. Tänk att han har skapat hela detta universum, och tänk på alla märkliga djur som han har skapat på jorden. Men det idylliska plågas av ett drag av tragik som går genom skapelsen, det faktum att Gud inte kan göra allt gott på en gång. Det är livets tragik. Gud borde ha kunnat stoppa alla självmord, men det faktum att självmord finns i vår värld talar sitt eget språk om livets tragik. Jag tror att Gud ber i sin godhet människorna om förlåtelse för att han är begränsad, men ber oss att ha överseende och tålamod med detta, eftersom han inte kan göra något annat, han kan inte göra mer än så. Varje människa måste försona sig med Guds begränsning, kunna förlåta Gud, även om det inte finns något att förlåta, för egentligen är Gud oskyldig. Då kommer vi till frågan: är skapandet av jorden och människorna och djuren värt allt lidande som syndafallet förde med sig? Var det bättre att världen inte hade skapats? Jag tycker att detta är en svår fråga, och i lidandets hetta kanske vi känner att Gud inte borde ha skapat världen, om han visste hur mycket lidande ett syndafall skulle ha orsakat. Medan vi när vi mår bra är vi djupt tacksamma mot Gud för att han skapade världen, att det trots allt finns så mycket gott. Jag lutar åt det senare alternativet nu, jag är ganska bra nu. Skakningarna är ganska svaga, och jag har börjat medicinera mig mot skakningarna med kokosolja, jag tyckte det hjälpte igår. Men jag förstår så väl de som hade önskat att Gud aldrig skapade världen och den fria viljan, och anklagar Gud för detta. Jag har lidit så mycket att jag kan förstå en sådan syn. Job ångrade också att han föddes, förbannade sin födelsedag, så mycket han led. Det är något av samma fenomen.

Jag tror att jag har lyckats "förlåta Gud", men jag har svårt att lovprisa honom, ett sådant drag av tragik går igenom min själ. Jag har bränt mig på lidanden något helt fruktansvärt. Speciellt på det psykiatrin har varit upphov till. Jag väljer att försonas med det som inte kan förändras hos

Gud, istället för att antingen lovprisa honom, vilket jag inte kan, eller anklaga honom, vilket jag inte heller kan. Jag kan inte ens anklaga Satan och de onda människorna för allt lidande de har fört in i världen, jag tror inte på ondska, ren ondska, jag tror att alla alltid gör vad de tror är rätt, även om det verkligen är ont, att de gör så gott de kan. Synd är svaghet och okunnighet. Hitler tyckte att det var bra det han gjorde till exempel. Detta gör det lättare att förlåta Hitler. Älska din fiende och förlåt din fiende. Innan han har ångrat sig och bett om förlåtelse. Så gör Gud med oss.

Jag tror kanske att Gud inte visste, när han skapade jorden och oss, att det skulle bli så mycket lidande för människorna och djuren på jorden, om det blev ett syndafall. Så jag tror att Gud i sin godhet ber oss om förlåtelse för att han inte visste, även om han inte kunde rå för att han inte visste. Hade han vetat det hade han kanske inte skapat jorden och oss. Han gjorde så gott han kunde. Han ville skapa liv, skapa glädje och lycka. Men vilken värld det blev. Vilket helvete det blev. Gud t.o.m. ångrade att han hade skapat mänskligheten på Noas och syndaflodens tid. Därför skulle han förinta allt liv för att börja om, kanske en ny början skulle återställa mänskligheten. Men nej, så blev det inte. Jorden var återigen snart fylld av ondska. Jag tror att Gud ångrade sig igen att han hade skapat mänskligheten och lade en bättre plan för att återställa allt. Han skulle låta ondskan spela ut sitt spel, så att jorden blev obeboelig av klimatförändringar och miljöförstöring och energibrist, han skulle låta ondskan spela ut sitt spel, så att den aldrig kunde resa sig igen, och sedan skulle han skapa en ny skapelse, som var en återställd jord, en förnyad jord, som var utan lidande, som härlighetskroppen i karaktären. Men för att detta skulle vara möjligt var mänskligheten tvungen att gå igenom "den stora vedermödan" både i enskilda fall och i det stora hela. Genom flaskhalsen, alltså. Gud har alltså hamnat i knipa, där han riskerar för mycket lidande för mänskligheten för att det hela ska skapa lovprisning av sig. De som har lidit mest har svårt att lovprisa honom, de är bara en stor fråga, "VARFÖR?", "Varför tillät du allt detta?". Gud kommer att svara, förlåt mig, men jag kunde inte göra något annat. Jag är begränsad. Men jag gjorde så gott jag kunde och har gjort det hela tiden. Jag är som

änglarna, som arbetar för det goda dagen lång och har min lust i människors glädje och lycka.

Jag kan inte föreställa mig att Gud kräver lovprisning av honom, med tanke på hur mycket lidande som vissa har fått utstå. Jag tror på försoning, inte på lovprisning. Att försona sig med Gud. Med hans begränsning. Alla mina lidanden genom tiderna har bidragit till denna förståelse. Det skulle vara en stolt och självgod och fascistisk Gud som krävde lovprisning av sig efter första och andra världskriget. Frikyrkornas lovprisning förefaller också vidrig och sliskig i mina öron. Vi är verkligen förlorare allihopa, Gud också, p.g.a. det lidande som har kommit över världen, p.g.a. syndafallet. Då lovprisar man inte, då letar man efter sätt att försona sig med det oundvikliga. Detta gör man om man tar lidandet på allvar. Allt annat är bara en flykt från verkligheten. Ingen ska behöva lida. Punkt och slut.

Foten har blivit lite bättre, den har varit ganska bra hela tiden här i Danderyd. Jag kan gå korta sträckor utan kryckor. Jag får hjälp av en sjukgymnast att träna min fot.

Ja, det här var ett väldigt teologiskt brev. Hoppas du förstår mig, det blev lite komplicerat och obekant för dig. Jag bryter radikalt med hela lidandets teologi i Smiths Vänner.

Jag önskar dig allt gott. Hälsa dem där hemma.

Varma hälsningar från Lars

Gud måste vara begränsad

Publicerad 2021-10-26

När jag pratade med min vän Titti Spaltro om lidandets problem, kom hon med en fyndig idé; tänk om det är andliga naturlagar som hindrar Gud från att gripa in i många sammanhang. Att Gud skulle på nåt sätt

vara begränsad av sina himmelska naturlagar som finns i himlen, som är en verklig, materiell värld med egna naturlagar, Uppståndelsens värld.

Om vi inte förutsätter att Gud är begränsad, kommer vi ingen vart i teodicéproblemets lösning. Då blir svaret på teodicéproblemet att antingen kan Gud göra allt som går att göra, vilket han uppenbarligen inte gör, eller så är Gud ond på nåt vis, eftersom han kan göra gott men inte gör det. Men antar vi att Gud är begränsad till sina himmelska naturlagar, kommer vi ur denna knipa. Eftersom jag inte har upptäckt att Gud skulle vara ond (tänk på alla nära döden-upplevelser där folk möter ett ljus som är oerhört kärleksfullt och älskar med villkorslös kärlek), snarare har jag märkt att vi lever i en fallen värld, så är teorin att Gud skulle vara begränsad på något sätt, den lösning som ligger mig närmast till hands. Titti sa också att eftersom vi är Guds avbilder och är begränsade, är också Gud, vår urbild, begränsad. Vi måste göra upp med Guds allmakt, lite som prästen och hovpredikanten Ludvig Jönsson (1923-1985) gjorde när han skrev boken "Uppgörelse med allmakten och döden"(1978). Guds allmakt är inte förenbar med hans godhet, annars skulle vi inte se sånt massivt lidande som det finns på vår planet idag. Kanske var människan Guds misstag, ett sorgebarn, som p.g.a. det är hans ögonsten som han försöker upprätta, men inte kan helt och med alla förrän tiden är mogen för det. Och kanske är Gud så god, att de meningslösa lidandena i människolivet sätts i en kompost där de blir till näringsrik jord för nytt liv, så att allt lidande tjänar till det goda för människan, på ett sätt som är omöjligt att lista ut. "Allt tjänar", som Strindberg sa, är i själva verket kärnan i Bibelns lösning på teodicéproblemet. Vi förstår intet av det, men när vi står där, framme i himlen, får vi veta den stora bilden, helhetssammanhanget, och vi kan "förlåta Gud" för att han inte gjorde mer mirakel i vårt liv och i andras liv. Försonas med Guds begränsningar. Jag tror dock Gud gör så mycket mirakel han kan, så mycket gott han kan, räkna bara miraklen i ditt liv så ska du se att saker händer. Men i lidandets stund har vi tendensen att glömma alla Guds välgärningar i våra liv, vi ser bara världen genom depressionens glasögon. Gud är som frånvarande. Men i sådana stunder, läs böcker om mirakel Gud har gjort för människor, och du skall tröstas. Snart är det din tur.

Gud måste vara god, så mycket gott gör han i världen. Det är människorna som är onda, men ordet ond är inte rätta ordet här. Jag tror inte på ondskans existens. "Ondska" är svaghet och kunskapsbrist. Som en naturkatastrof, för att tala med filosofen Derk Pereboom.

Men jag har också tänkt på att det finns en ekologisk förklaring till varför vi ser relativt lite av mirakel i vår vardag. En ekologisk andlig naturlag, kan man säga, som begränsar Gud i hans handlande. Hur ska det gå med naturen om Gud hela tiden kelar med sitt sorgebarn människan? Sjukdomar och lidande lägger nämligen lock på människans destruktiva krafter som förstör miljön och plågar djur. Hur skulle det se ut med överbefolkningen på jorden om Gud bara gjorde oss till viljes hela tiden? Och ingen dog i förtid av sjukdomar och krig? Om alla fick barn som ville ha det? Det skulle bli en ohygglig överbefolkning på jorden, som skulle förstöra naturen på kort tid. Gud ser inte till personen, han har inga speciella kelgrisar på jorden. Han helar människor och djur på lika villkor. Vi är ju lika mycket värda som djur och växter, ja allt levande. Så länge vi lever i denna fallna värld behövs lidandet alltså för att upprätthålla den ekologiska balansen i naturen, att vi människor är sjuka och svaga är en fördel för djur och växter, för då får de vara lite mer i fred för vår rovdrift. Gud måste se till att vi människor inte blir för framgångsrika, om han ska klara av att ge oss den tid vi behöver för att mogna för och bli beredd på hans väldiga skörd i Jesu uppståndelse och alltings återställelse. Gud har en perfekt plan, men han är begränsad av ekologiska frågor och andra av hans himmelska naturlagar. Han kan t.ex. inte göra onda gärningar. De himmelska naturlagarna tillåter det ej. Så han är inte allsmäktig. Han gör vad som är kärleksfullt mot alla, kalla det kärlekens "allmakt", och då får han inte glömma insekter och bin i sin gudomliga ekvation. Ingen varelse eller växt glöms bort i den ekvationen. Det är mycket Gud behöver ta hänsyn till när han skall göra gott mot människan. Han får då inte glömma naturen. Ekoteologin är viktig för teodicéproblemets lösning,

I break the silence of this blog because of this information

Publicerad 2021-09-19

Secret holocaust: Are millions of vaccine victims disappearing into mass graves? (blog post on the new Seemorerocks blog)

(I can't keep my promise to stop blogging because of this)

Also read this: When the ABC went fishing for vaccination horror stories (blog post on the new Seemorerocks blog)

De sinnessjuka är oskyldiga som barnen, de vet inte vad de gör

Publicerad 2021-02-05

I natt drömde jag en väldigt märklig dröm. Det var som om Gud talade till mig och tröstade mig i min sinnessjukdom. Jag drömde att på samma sätt som utvecklingsstörda är som barnen och tillhör himmelriket, är frälsta, så är de sinnessjuka som barnen och tillhör himmelriket, är frälsta. De har en oskuld i sig som är större än den i vanliga människor, med andra ord, de vet inte vad de gör i större grad än vanliga människor, är inte tillräkneliga i större grad. Så om du har ett mentalt handikapp, fröjda dig. Du åtnjuter samma himmelska rättigheter som de utvecklingsstörda, och detta säger jag inte i förringande mening, ty i min värld står de utvecklingsstörda mycket högt. De är rena oskuldsfulla själar, och på samma sätt har jag upplevt de sinnessjuka i allt mitt umgänge med dem på sinnessjukhus. De är rättframma varelser utan hyckleri som lever utanför den här syndiga världen och inte fungerar i den, och i denna asocialitet har de blivit bevarade från världens ondska lite som autisterna och de utvecklingsstörda har det. Så om jag hade varit Jesus,

hade jag kanske sagt: "Saliga är de sinnessjuka, ty himlarnas rike är deras". Eller: "hindra inte de sinnesjuka från att komma till mig, ty Guds rike tillhör sådana som de", som han sade om barnen.

Alla slags handikapp bevarar från synd, inte bara psykiska. ”*Saliga ni som är fattiga, er tillhör Guds rike*", säger Jesus i Lukas evangelium 6:20. Och vem är inte fattigare än den sjuke.

Men det som gäller i högre grad om de sinnessjuka, gäller också för alla människor i någon grad, att vi inte vet vad vi gör (minns Jesu bön "Fader förlåt dem, ty de veta icke vad de göra"), och därför inte är helt tillräkneliga. **Ytterst** är vi inte ansvariga, vi har inte den yttersta ansvarigheten för våra gärningar, som filosofen Derk Pereboom säger. Vi kan inte, ty vi har inte den fria vilja som krävs för att avkräva en sådan ansvarighet. Vi gör alla så gott vi kan, slavar under omständigheterna och vår brist på insikt. Ondska existerar således inte. Dvs. ren, utspekulerad ondska. Bara relativ ondska, inte absolut ondska. I det absoluta är vi alla rena och oskyldiga inför Guds ansikte såsom barnen och de utvecklingsstörda. Men det finns grader här, och de sinnessjuka har en högre grad av oskuld än vanliga människor, ty de kan inte tänka klart, och är inte beräknande på samma sätt som vanliga människor.

Vi har inte fri vilja, ty tillvaron är determinerad, förutbestämd. Allt sker enligt en stor gudomlig plan, och vi har bara att tacka och ta emot det som sker, litande på att det är Guds vilja, och att det samverkar till det bästa för oss, som Paulus säger att allt gör för den som älskar Gud. Alla varelser älskar Gud innerst inne, så allt samverkar till det bästa för alla, dvs. allt går efter Guds förhärligade plan, som har en gudomlig avsikt med var och en av oss, och som realiserar den, ty det är han som bestämmer. Och minns att Gud är lika ren och oskuldsfull som hundarna och änderna, ja som loppan.

Jag tackar således Gud för mitt handikapp i min ena fot, som är på livstid och som gör att jag måste gå med kryckor, ty det gör att jag tvingas bo här på boendet i Österbybruk, och sparar mig från många faror, jag

som inte kan ta hand om mig själv. Här på boendet är den perfekta platsen för mig som sinnessjuk, även om Stockholmslivet lockar mera mitt kött, så jag ser mitt handikapp som skickat av Gud i hans plan för att bevara mig från faror och lidande. Jag fick det också på ett mycket underligt sätt, på ett sätt som tycktes vara Guds ledning av mitt konstiga hopp från den där balkongen, som resulterade i mitt handikapp. För mig var händelsen ett bevis på att tillvaron är förutbestämd enligt en plan, jag kan se Guds vishet i det som hände, och tackar och tar emot.

Om tillvaron är förutbestämd, kan lidandena tyckas vara grymma, Gud kan tyckas vara grym, men lidandet har ett syfte i Guds plan som vi inte kan förstå, vi kan bara räkna ut att allt tjänar den till det bästa som älskar Gud. Jag har skrivit mer utförligt om lidandets problem i denna artikel, till tröst och uppbyggelse.

Aforism om lidande

Publicerad 2021-01-26

För den lidande är den lidandes tålamod den största dygden, och den som hen tränar mest på. Kärlekens tåliga lidande på korset, bärande världens synd, o hur stort. Det är den dygd som kanske kostar mest arbete.

Ord till de som lider

Publicerad 2021-01-22

(om du vill, kan du höra på den här fantastiska sången medan du läser)

Kära själ som lider. Förtvivla ej, ty genom lidandet får du del av den bästa gåva tillvaron har att ge; barmhärtigheten med de som lider. Kärlekens kvintessens. Vad skulle vi ej offra för att få del av den bästa gåvan i

tillvaron? Mycket. En del av oss behöver inte offra, vi blir skänkta lidandets gåva oförtjänt. Så att vi får del i tillvarons största gåva, barmhärtigheten. Mystikern Martinus Thomsen skrev i sin Livets Bok att när vi kommer i salighetsriket, skall våra lidanden vara det vi minns med största ömhet och tacksamhet, ty genom dem fick vi del i det bästa tillvaron har att ge.

Förtvivla ej, även om dina lidanden tycks pågå i oändlighet. En vacker dag, och den dagen kan gärna komma före du dör, är dina värsta lidanden över, och den dagen kan komma när som helst. Då skall du tacka Gud för det barn som blivit fött genom dina födslovåndor, och se nyttan av födslovåndorna. Alla våra lidanden är födslovåndor, för att något ska bli fött i vårt väsen. Något ofantligt upphöjt över alla materiella ting som vi kan få i gåva. Satan missunnar oss denna gåva, barmhärtigheten, som han inte har, ty han har levt i bekvämlighet i alla sina dagar, som herre och gud. De fattiga skall ärva jorden, ty de har genom sina lidanden blivit skickade att styra. De saktmodiga skall ärva jorden, de som låg och blödde i förnedring, ty de har det som är väsentligt för allt styre, barmhärtigheten. Genom att de har lidit, kan de komma de som lider till hjälp. Och en konungs viktigaste uppgift är att lindra lidande i sitt rike, kom ihåg det. Det förstod Salomo i psalm 72 i Psaltaren. De som har gått genom den stora vedermödan, det stora lidandet, är skickade att bli Guds och Kristi präster och konungar, *"Du har gjort dem till ett kungarike, till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden.*" (Upp. 5:10) Så när du lider, ta det som en ynnest, att du har blivit utvald till att bli Guds präst och konung för att regera på den nya jorden en gång. Det känns inte så nu, men en gång skall du känna lidandets välsignelse, och då skall du glömma dina lidanden såsom en kvinna som nyligen har fött sitt barn glömmer sina födslovåndor i ren glädje över det nyfödda barnet. Födslovåndorna känns långa och outhärdliga medan de håller på, men vem vill inte offra det för att få hålla ett nyfött barn i sina armar? I lidandet gör Gud dig havande med barmhärtigheten, och en gång skall du föda barmhärtigheten, medlidandet fram i härlighet, och vara skickad att styra över jordens folk. Du har blivit rik, du har fått något större än ett nyfött barn, du har fått tillvarons främsta gåva, barmhärtigheten, kärleken. Varje timme du lider, ökar ditt konto i himmelen, barmhärtighetens

pengar, och en gång skall du få lov att ta ut pengarna från ditt konto som har samlat sig där, vars välsignelse du inte fick smaka medan du samlade dem. Tänk så när du lider, **du blir sant rik nu**, du samlar skatter i himlen, får del i det som ska hjälpa dig att hjälpa din nästa. Du får bara inte se och smaka din rikedom nu, men i verkligheten går du havande med din rikedom, gömd för dig själv. Och en gång skall dagen komma då ditt lidande är evigt förbi, och då skall du gråta av glädje och jubel. Gud har gjort dig skickad för det eviga livet i tusenårsriket, och du skall i tusen år få leva ett fulltonigt människoliv i en förhärligad materie, där allt ditt lidande skall kompenseras, och inte bara såsom rättvisan kräver, utan hundrafalt, tusenfalt. Så generös är Gud mot de som har lidit. De som lider är hans ögonstenar i tillvaron, kom ihåg det, ty han har själv lidit här på jorden i Jesu skepnad, mer än någon annan varelse har lidit, därför kan han vara vår barmhärtiga konung och överstepräst. Men ve dem som har gött sig på slaktedagen, och levat i bekvämlighet och rikedom alla sina dagar på jorden! De har redan fått sin lön, säger Jesus, och det betyder att de inte får vara med i tusenårsriket, utan går förlorade i mikrolivet, i stoftet. När de inser vad de har förtjänat, skall de gråta och skära tänder, och se med missunsamma blickar på de som lidit under jordelivet, och då önskar de i sitt stilla sinne att de kunde köpa de trognas salighet med allt de förtjänat under sitt jordeliv, men det är omöjligt, de går inte att köpa olja när brudgummen har kommit, för den som inte har olja själv. Läs liknelsen om de tio jungfrurna i Matt. 25:1-13. De skall banka febrilt på porten, men inte släppas in, ty de har inte barmhärtighetens olja, den Helige Andes kärleksväsen i sig.

Därför, om du aldrig har lidit, sök kärlekens lidanden, eller be till Gud att han må ge dig lidandets gåva, så du kan köpa olja. **Olja uppstår bara i lidandet**. Det är omöjligt att få olja om du inte lider. Ty lidande ger medlidande, medkänsla. Och då kanske Herrens Ande viskar till dig att du skall sälja allt du har och ge pengarna till de fattiga, och själv bli en hemlös tiggare, så du kan köpa kärlekens olja. Eller hoppa av Systemet på andra vis, som alltid innebär lidanden. Vem vet. Du vet var skon klämmer.

Det finns historier om kristna i den första kristna kyrkan som uppsökte martyrdöden för att få martyrkronan. De gjorde desperata saker för att få följa martyrer i martyrdöden. Så långt behöver du inte gå. Det räcker långt med en tvåveckors fasta på regnvatten för att ge matpengarna till en fattig tiggare på Stockholms gator, då vet du plötsligt vad det är att gå hungrig, och se, medlidandet föds i dig.

Men de största lidandena är de som Herren väljer åt oss, som inte vi väljer själva. De är också de tyngsta att bära, och således de som ger mest olja. Vi saknar kontroll då, saknar kontroll över vårt öde, har bara att böja oss under försynen och hoppas på det bästa. Vi kan inte hoppa av när vi vill, så att säga. Prisa dig salig om du har fått vara med om sådana lidanden, de är de sanna martyrlidandena. Varje själ som lidit så, är martyr, och skall få martyrkronan, inte bara de som dött för sin tro. Faktum är att det att dö för sin tro är en mindre uppoffring än att år efter år bära lidandets ok som levande. Att dö går så fort och ger dig lönen så snabbt. Du övas inte i tålamod, denna dygdernas dygd. På samma sätt som barmhärtighet inte kan fås utan att lida, kan inte heller tålamod fås utan att vänta, vänta och vänta. Tålamodets olja brinner länge och väl.

Och kom ihåg att kompensationen för dina lidanden, som en gång kommer i tusenårsriket, står i proportion till dina lidanden. Inte i rättvis proportion, visserligen tusenfalt, men den som har lidit mer får smaka mer glädje än den som har lidit mindre. Därför skall du prisa dig lycklig om du får lida mycket, ty då blir lönen extra stor. Denna anda genomgår det aposteln Petrus skriver i sitt första brev:

"12Mina älskade, var inte förvånade över den eld som ni måste gå igenom till er prövning, som om det hände er något oväntat. 13 Nej, gläd er ju mer ni delar Kristi lidanden. Då skall ni också jubla och vara glada, när han uppenbarar sig i sin härlighet. 14 Saliga är ni, om ni hånas för Kristi namns skull, ty härlighetens Ande, Guds Ande, vilar över er. 15 Men ingen av er skall lida för att han är en mördare eller tjuv, förbrytare eller förskingrare. 16 Men om någon får lida för att han är kristen, skall han inte skämmas utan prisa Gud för det namnet." (1 Pet. 4: 12-16)

Vad är Kristi lidanden? Det är lidanden som ger olja, som ger medlidande. Det finns lidanden som inte är Kristi lidanden, som t.ex. självömkans lidanden. Självömkan ger inte olja, så om du lider av det, skall du be till Herren om befrielse, och be om gåvan att kunna prisa Gud för dina lidanden, ty när du lider för Kristus vilar Härlighetens Ande över dig.

Vi ser det och känner det inte. Det är för att vi är inne i en lång, mörk tunnel, så lång att ljuset i andra ändan inte når oss. Men utanför tunneln visar sig ett vackert skådespel, änglar som svävar över oss och Kristus själv som ber för oss att vi må hålla ut, böjd över oss med handen över vår panna. Vi har tränat länge inför detta i himlen, innan vi nedsteg i våra kroppar, och det vet Kristus. En gång skall vi minnas allt detta. Och vi skall minnas att vi i träningen i himlen tränade extra mycket i tron, att tron liksom var nyckeln varmed vi kunde uppfatta något av det som pågick utanför tunneln, och minnas något av det vi lärt oss under träningen i himlen. Så nära dig med tron när du lider, inte med självmordstankar och flyktvägar, utan med Herrens Ord, som föder tro i dig. Då stöter du snart på ord som Paulus' ord om att allt tjänar dem till det bästa som älskar Gud, osv. Ha sådana ord som lyktor inne i din tunnel, låt dom massera din värkande kropp, och öva dig att förbli i detta trosmedvetande som du får av att läsa sådana ord, som får dig att en liten stund hålla huvudet över vattnet och kippa efter andan, för att sedan åter fortsätta din farliga dykarfärd. Eller varför inte liknelsen om att vi i sådana stunder sticker huvudet upp över molnen och ser solen en liten stund, ser hela den blå himlen och det eviga ljusets befrielse. För att sedan återvända till den gråa verkligheten, där himlen alltid är grå och hård som betong. Du skall minnas sådan epifanistunder när du lider. Du skall träna dig i att minnas dem. Minnas Herrens välgärningar emot dig, Det skall ge dig märg i benen när du lider. Herrens tröst är riklig, men du skall ta med dig trösten in i lidandet, och inte glömma bort den.

En gång är det värsta över. Kom ihåg det. Det är som att ha bestigit Himalaya, och nu skall ta dig ner igen. Det är mycket lättare att gå ner än att gå upp. Den stunden kan redan vara här, att du redan upplevt det

värsta i ditt liv, och att från den stunden allt blir lättare dag efter dag. Ditt eldprov är över, nu får du njuta frukterna av det, att du bestod provet. Jag har själv en sådan känsla av att "mitt lidandes tid är över". Jag har lidit så fruktansvärda lidanden. Ibland trodde jag att jag hade lidit mer än Kristus. Nu har jag kommit in i ett stabilt liv där det känns som om framtiden är viss och trygg. Har du en sådan erfarenhet? Då skall du jubla, ty det är en stor stund när det värsta är över. Då har du på ett sätt redan segrat. Det hela är lite som när Kristus segrade på Golgata, då var det värsta över i den gudomliga historien, och den avgörande segern vunnen. Du har kanske haft ditt Golgata. Om du har haft ett Golgata, då tillhör du martyrernas skara, och är nu korsfäst med Kristus intill han kommer tillbaka, Kristi slav och fånge, p.g.a. det medlidande med de lidande som fötts i dig. Du har Kristi sårmärken på din kropp i symbolisk bemärkelse, ditt adelsmärke. Nu kan du, i epifanins stund, se hur rik du har blivit, och glädja dig till den dagen då du skall få ta ut pengarna från ditt konto i himlen. Glädjen över din rikedom skall bära dig den väg som återstår. Och vad är din rikedom? Kristus är din rikedom. Du har vunnit hans hjärta med din uthållighet i lidandets smältugn. Då blir du Guds arvinge och Kristi medarvinge. Du skall då ärva allt, med andra ord. Allt blir ditt. För att du höll ut i prövningens stund, utan att bli bitter, bli ateist eller ta självmord. Men även självmördare kan vara martyrer och få martyrkronan, p.g.a. den olja de kan ha hunnit samla innan de dog för egen hand.

Uppståndelsen från de döda i början av tusenårsriket är martyrernas uppståndelse, då det heliga ordet från Jesu mun att de saktmodiga skall ärva jorden, skall gå i uppfyllelse, och de sista bli de första och de första de sista. Är du bland de lägst värderade här på jorden, skall du glädja dig extra mycket, ty stor blir din lön i himlen, du blir bland de första, du som var bland de sista.

Med dessa ord avslutar jag denna betraktelse över lidandet, och jag ber för dig som läser detta att Herren genom mina ord skall trösta dig djupt inne i hjärteroten. Denna betraktelse är vad jag lärt mig av lidandet.

Om syndafallet og frågan om menniskans syndighet

Publicerad 2020-12-13

(brev till dansken Kåre Lichtenberg om hans fru Dinah Schytts tal "Den förlorade gudsbilden", översatt från norskan)

Kära Kåre! Nu har jag hört det första talet, men det andra kunde inte höras, eftersom det var två Dinahs som pratade i munnen på varann, troligen två tal som har placerats ovanpå varandra. Men jag kommer att kommentera det första anförandet. Det var ett vackert stycke teologisk antropologi, läran om människan. Dinah har verkligen satt in sig i sitt ämne när hon kunde citera Luthers, Grundtvigs och Kierkegaards tankar om ämnet. Det är inte vanligt bland Smiths vänner. Där är vi självtillräckliga och bryr oss inte om andra församlingar och kyrkans historia. Det är bara oss, oss, oss. Så jag var glad att Dinah känner till teologin. Jag håller med det mesta av det hon sa, även om jag har min egen tolkning av syndafallet. Jag tror att syndafallet handlade om att människan utvecklade verktyg för att sätta sig själv över resten av skapelsen. Det första verktyget var en panflöjt, som Gud förbjöd oss att göra (det var också Satans syndafall, att göra en panflöjt av vass) eftersom vi inte skulle göra en bild av någonting på jorden eller i himlen, vi skulle vara som djuren, utan verktyg. Det första verktyget var fröet till all teknologi som har förstört naturen och mänskligheten idag. Gud såg detta i förväg. Syndafallet var att vi slutade vara djur, slutade vara apor. Och syndafallets crescendo var att vi dödade det första djuret. Vi kunde göra det tack vare våra verktyg. Och det första djuret vi dödade var ett lejon. Därför blev Jesus lejonet av Juda, som skulle återställafallet, och han dödade aldrig någonting under hela sitt liv, kanske bara myror på vägen, ofrivilligt. Inte ens myggor, frivilligt.

Så till frågan om mänsklig synd. Jag tror inte på ondska, att det finns ondska, all ondska är ren ondska, annars finns det ingen ondska, och ren onska finns inte, ingen vill vara ond för det ondas skull, alla tycker att de

tjänar en god och nyttig sak med det de gör. Den vanligaste formen av "ondska" handlar om hämnd, att hämnas, men då tror vi att vi är rättvisans tjänare, när vi hämnas, vi agerar då enligt juridiska principer som vi tror på, öga för öga och tand för tand, ofta. Det är inte ren ondska. All "ondska" handlar om okunnighet och svaghet, inte om ren ondska. Då är ondskan plötsligt lätt att ursäkta, och behovet av hämnd försvinner. Hämnd kommer alltid från det faktum att vi tror på ren ondska och behöver straffa. Så straff är kärnan i "ondska". I Guds ögon är vi alltid rena och perfekta, alla, och jag vet också att jag aldrig har begått en synd med vett och vilja, bara av okunnighet och svaghet. Jag känner mig syndfri, alltså, när det gäller medvetna synder. Jag känner inte något ont kött i mig som vill att fresta mig att synda. Nej, jag känner lusten till det goda i mig, lusten till det jag tycker är gott, som ibland kan vara ont. Det är så jag tror att alla människor känner. Det är naturligt för oss att vara goda, att försöka vara goda, så långt vi förstår vad som är gott. Så jag tror på människans naturliga godhet, människan är god innerst inne. Men syndafallet har tränat oss att vara onda, inte av egen fri vilja, utan utifrån, genom teknologin och samhällssystemet. Frälsning handlar om att korrigera detta, inte om någon individuell frälsning, även om vi belönas och straffas i efterlivet allteftersom vi har varit på den goda eller på den onda sidan. Men belöningen och bestraffningen handlar om kompensation, inte om frälsning i verklig, individuell mening. De som har lidit kommer att få kompensation, de som har haft ett gott liv på jorden kommer att straffas, eftersom de har gött sig själva på slaktdagen och inte offrat sig för den goda saken, vilket innebär lidande. Men straff handlar inte om att komma till helvetet, utan om att förlora rätten att vara med i tusenårsriket, så att vi lever i stoftet, mikrolivet, under tusenårsriket. Livet där är ett paradis precis som i tusenårsriket, men det är bara i det dolda, i det små, och man får inte längre vara människa. Kompensationen för dem som har lidit på jorden är att få vara människa igen på jorden, på en perfekt jord, där ande och materia är ett. Där kommer de att reinkarneras i Jesu eget släkte.

Frälsning handlar inte om en individuell frälsning från synd, utan om att vakna upp för att delta i mänsklighetens frälsning från teknologi och Satans makt över jorden. Vakna upp för att våga lida för evangeliets skull.

Lidandet har en otroligt stor plats i Guds frälsningsplan, och det är värt att lida för evangeliets skull, så stor är belöningen, redan här på jorden. Ja, vi blir redan belönade här på jorden, och straffet för att ha gött sig kommer också här på jorden genom alla slags sjukdomar och genom att bli slö av all lyx så att man inte kan njuta och glädja sig. De som har små behov har lätt för att glädja sig. Se hur mycket glädje och skratt det finns i till exempel Afrika och Amazonas och vilka glädjelösa zombies vi är i Skandinavien i jämförelse.

Varma hälsningar från Lars

George Matheson's hymn "Oh love that will not let me go"

Publicerad 2020-12-12

(here you can hear the melody)

Oh love that will not let me go
I rest my weary soul in thee
I give thee back the life I owe
That in thine ocean depths its flow
May richer, fuller be

Oh light that followest all my way
I yield my flickering torch to thee
My heart restores its borrowed ray
That in thy sunshine's blaze its day
May brighter, fairer be

Oh joy that seekest me through pain
I cannot close my heart to thee
I trace the rainbow through the rain

And feel the promise is not vain
That morn shall tearless be

Oh cross that liftest up my head
I dare not ask to fly from thee
I lay in dust's life's glory dead
And from the ground there blossoms red
Life that shall endless be

(George Matheson,1842-1906, "the blind preacher")

(The author was inspired to write this hymn in 5 minutes during a time of distress)

George Matheson was something as unusual as a liberal theologian and a mystic at the same time, who has contributed to the literature of the Holiness Movement.

En dagbetraktelse i boken "Källor i öknen", av George Matheson, "den blinde predikanten"

Publicerad 2020-12-12

"*...alla ni Herrens tjänare, ni som står om natten i Herrens hus... Må Herren välsigna dig från Sion, han som har gjort himmel och jord*." (Ps. 134:1,3)

En underlig tid för tillbedjan, säger du, att om natten stå i Herrens hus, att tillbe i sorgens djupa dal - det måtte i sanning vara en svår sak. Ja, förvisso. Men däri ligger just välsignelsen och beviset för den fullkomliga tron. Om jag vill lära känna min väns kärlek måste jag pröva dess halt under den mörka dagen. På samma sätt är det med den gudomliga

kärleken. Det är lätt för mig att tillbe under livets sommar, då luften tonar av sång och träden dignar av frukt. Men skall mitt hjärta sjunga, även om fågelsången tystnat och frukterna fallit av träden? Skall jag om natten stå i Guds hus? Skall jag älska honom och vaka med honom också under natten i Getsemane? Skall jag hjälpa honom att bära korset uppför smärtornas väg? Skall jag med Maria och den lärjunge han älskade stå vid hans sida i hans dödsstund och med Nikodemus bär den döda kroppen till graven? Om jag kan detta, då är också min tillbedjan fullkomlig och jag undfår rik välsignelse. Min kärlek har omfattat honom i hans förnedring. Min tro har funnit honom i hans ringhet. Mitt hjärta har under den simpla förklädnaden känt igen hans majestät och jag vet nu, att det inte är gåvan utan Givaren jag åstundar. Då jag om natten mäktar stå i hans hus, har jag mottagit honom uteslutande för hans egen skull.

(George Matheson (1842-1906), "den blinde predikanten". En kort biografi om honom finns att läsa här)

Med fullaste frihet jag lämnar
min fostran, o Gud, i ditt val!
Välj själv, vad du helst vill mig sända
av hugnad, av saknad, av kval.
Jag kysser i ödmjukhet redan
din faderligt vårdande hand.
Ditt val jag ej fattar här nedan
men först uppå himmelens strand.

Väl känns det rätt ofta, som skulle
du misstag begå mot min själ,
som läte du elden mig bränna
för hårt, som du läte mig träl
för mänskor och frestelser vara
och glömde ditt eget förbund
att lösa min fot ur var snara
och bistå i prövningens stund.

Jag vet dock du huldaste Fader,
att misstag du aldrig begår!
Din kärlek är aldrig en källa,
som sviker den till henne trår.
Hur skulle väl stoftet begära
att fatta den eviges råd?
Nej! Det blott må vara min ära
att tro ock i mörkret din nåd.

(Båda texterna ingick den 11 december i dagbetraktelseboken "Källor i öknen" av Mrs. Chas E. Cowman, 1870-1960)

Min syn på stöld, som anarkist och anarkoprimitivist. Samt något om att älska sin fiende.

Publicerad 2020-11-04

Jag tänker mycket i paret "gammaltestamentlig-nytestamentlig" när det gäller faserna i en människas utveckling. Gammaltestamentlig betyder att ens uppfattning baserar sig på Gamla Testamentets anda i Bibeln, och nytestamentlig betyder att ens uppfattning baserar sig på Nya Testamentets anda i Bibeln. Alla etiska frågor har en gammaltestamentlig lösning på sig respektive en nytestamentlig lösning på sig, där den gammaltestamentliga är en skugga av den nytestamentliga, en förberedelse, en träning inför det högre.

Även frågan om stöld har en gammaltestamentlig och nytestamentlig lösning på sig. Åttonde och tionde budet i Moses tio budord handlar om stöld. "Du skall inte stjäla", och "Du skall inte ha begär till din nästas hus och egendom" (förkortat). Du skall inte stjäla. Punkt och slut. Utan om och men. Ganska fyrkantigt, utan nyanser. All stöld är fel. Och det

tionde budordet är ännu mer radikalt, du skall inte ens begära din nästas egendom. Även om du behöver hans egendom otroligt.

Det är ofattbart obarmhärtigt mot de fattiga, men så är ock den gammaltestamentliga anden, obarmhärtig, lagisk.

Jesus sa ofta i Bergspredikan, att "det är sagt till de gamla si och så, men jag säger eder si och så". Men om stöld sa han ingenting sånt. Jag får leka Jesu roll för en stund och försöka sätta mig in i vad han skulle ha sagt i den vägen om han hade yttrat sig om stöld. Jag tror han hade sagt något i den här stilen: "Det är sagt till de gamle: "Du skall icke stjäla och inte begära din nästas egendom", men jag säger eder att en sak tillhör den som behöver den mest. Sök upp den som behöver en sak mest, och ge honom saken. Ty den tillhör honom. Han har rätt att få den."

Detta nytestamentliga tänkande om stöld är oerhört mer radikalt rättvisetänkande än det gammaltestamentliga "Du skall icke stjäla". I det gammaltestamentliga ser man bara på det yttre, på stelbenta regler, men Jesus ser till det inre, till helheten, till det som är rättvist mot helheten och mot Gud. Och det är oerhört befriande.

Så ja, man får stjäla enligt nytestamentlig etik, menar jag. Men man får bara stjäla i Robin Hoods anda, inte i Donald Trumps anda. Man får bara stjäla om man ger det man stjäl till de fattiga. Delar det med dom fattiga. Och om man är rik får man inte ta något till sig själv, bara om man är fattig.

Den här etiken har överbärande med de fattigas stölder, men är **oerhört** sträng med dom rikas stölder, och den är medveten om att de rika ofta stjäl på ett systemiskt sätt, genom att förstöra och exploatera naturen, djuren, de fattigas kroppar och tid, ja de stjäl de fattigas kroppar och tid ifrån dem och offrar dem på sin bisnis' altare. De rika är ofta oerhört noga med de gammaltestamentliga stölderna, med att följa den gammaltestamentliga lagen här, som ofta är ett med samhällslagen i ett land på många områden, men deras brott mot den nytestamentliga lagen här är ofta himmelskrikande, hårresande. Som kan göra en rasande, göra att

man vill att deras imperier ska kollapsa, ja göra att man äcklas vid dem något ofantligt. Det är svårt att vara rasande på en tiggare som stjäl en bit bröd, bara om du är rik äcklas du och blir rasande över sådana "synder".

Men vår plikt är faktiskt att söka upp dem som behöver en sak mest, och ge honom/henne den. Om vi har något, som vi kommer på att någon annan behöver mer, skall vi ge honom/henne saken, särskilt om det är fråga om våra pengar. Även om vi måste in i lidande. Det är det rättvisa, att vi ska lindra vår broders/systers lidande, och dela på lidandet så att vi lider lika mycket, om den ena lider mer än mig. Ja, man kan gå längre, och offra sig för den andre, så att jag lider mer än den andre. Det är slutstationen, det är Golgata, där hamnade Jesus till sist på korset. Han gav allt, för att vi skulle bli rika. Vi eländiga stackare.

Då är vi inne på så radikal nytestamentlig mark att det börjar påminna om ett hårresande bud som jag läste i Jodas bok som finns i himlen *. Där stod det att "Ju mer ond en människa är, desto mer skall du älska honom". Det är den etiska slutstationen i att älska sin fiende. Tror du Jesus följer det budet som Joda skrev en gång? Ja, det gör han, helt in i det sista. Vi var nämligen hans fiender när han dog för oss. Han sökte upp oss eländiga och gav oss ALLT; trots att vi var hans bittra fiender, Och han är den samme än.

* ursäkta, det här är mina barnsliga dagdrömmar och fantasier

Min dröm natten till igår

Publicerad 2020-09-23

Jag drömde att jag var på en sommarfest i Finland med ungdomar, på kvällen. Vi badade, och en ung "utvecklingsstörd" gjorde i badandet ett lindrigt och klumpigt våldtäktsförsök på en annan ung tjej och gjorde

andra mycket märkliga grejer på kärleksområdet. Jag sade att det är en dödssynd att plåga en "utvecklingsstörd".

Det var i Åbo, och många studenter från Åbo Akademi var närvarande, som kände mig. Jag berättade för de andra att jag själv hade en lindrig utvecklingsstörning (jag kan informera er om att jag varit autist sedan tolv års ålder). Jag frågade teologiska studenten Mia Wikstedt, som kände mig, om hon hade märkt denna gryende utvecklingsstörning hos mig. "Ja, i hur du klär dig och pratar", svarade hon. Jag sade ytterligare att mina nerver var i sammafall och att min utvecklingsstörning blir värre med tiden. När vi skulle äta på kvällen lurade studenterna i mig drogsvamp och tog själv massvis med droger. Jag upptäckte snart att svampen jag åt var drogsvamp, och rymde från huset där festen varit, fram längs Auragatan, för att tillkalla polis. De andra i gänget följde mig hack i häl, och jag sprang. De sprang efter, och medan de sprang bakom mig långa vägar sprutade de en drogmassa in i mitt rumphål, antagligen i brist på drogsprutor att köra i mig. De ville att jag skulle drogas att bli som dem så att jag inte skulle få dem fast, och jag utropade ständigt, förtvivlat; "Vilken desperation i uppskjutandet av sitt straff!". Sen vaknade jag.

The best way to tackling the suffering we are encountering now

Publicerad 2020-09-17

is to let go of all dreams of a bright future on earth before Jesus returns, to set the captives free so that you are not yourself a captive (those who keep others in captivity are always themselves in captivity), when you are free you can most easily adapt to the new circumstances, and then abandon luxury and comfort deliberately, i.e. beginning to live the ascetic life that all prophets in all religions have spoken about so much. That is in fact the most certain way to happiness, to have very, very small demands on life, and enjoy very, very small things in life, a little

like the dogs in captivity do. Aren't they happy? Yes they are. I have seen it. They are the happiest and meekest creatures I have met. They are happy in the midst of their captivity suffering, and that is possible.

How to form a Theodicy

Publicerad 2020-09-12

A Theodicy (vindication of God) should be formed by asking those who have suffered most, if God is just. Do NOT ask the rich, the ungodly and the comfortable and lazy. You will get the answer that God is not just from them. Ask those who have suffered most. Then we have to ask Jesus of Nazari, because he has suffered most of all humans in history. What did he tell us? **Resurrection** was his answer, where he elevated God in the most glorious manner. That was the end of his life, and he is still among us as the resurrected one who praises God without end.

Sometimes I have thought that I have suffered more than Christ. I must also be among those who have suffered most. Ask me if God is just, and I will answer "yes". He has not given me a burden that was too heavy to carry. He has carried me through everything, and will do so even hereafter.

Hallelujah!!!!!

Salvation is to find a home in suffering

Publicerad 2020-09-12

Salvation is to find a home in suffering, to build a bird nest there, instead of fighting it with carnal weapons. To live in the temple, upon the altars of God, as a living sacrifice. It is to thank God for the sufferings, and rejoice for being made worthy to suffer. Then we suddenly transform the

sufferings to something else. We become like animals in captivity, who can find their paradise in captivity, because their demands on life are so small. Riches is about having small demands, not having much. That's the key to enduring sufferings.

Srila Prabhupadas noble view on suffering

Publicerad 2020-09-08

"A devotee’s conclusion is that no one is directly responsible for being a benefactor or mischief-monger without the sanction of the Lord; therefore he does not consider anyone to be directly responsible for such action. But in both the cases he takes it for granted that either benefit or loss is God-sent, and thus it is His grace. Jesus Christ was seemingly put into such great difficulty, being crucified by the ignorant, but he was never angry at the mischief-mongers. That is the way of accepting a thing, either favorable or unfavorable. By God’s grace, the devotee tolerates all reverses. A devotee has no suffering at all because so-called suffering is also God’s grace for a devotee who sees God in everything." (*Bhagavatam* 1.17.22, Purport)

My comment: Our bad conscience for very bad sins would never be quenched if we were ultimately responsible for our bad actions. No man can be that, not even Satan. Srila Prabhupadas view comes close to that of Derk Pereboom about the free will, that we have not ultimately free will. I would say that this is a very difficult problem to solve, and that I consider that Jesus has said the ultimate word about it: "Father, forgive them, because they do not know what they are doing" (Luke 23:34). We should always turn to this verse when we want to impose free will on a sinner to be able to revenge ourselves upon him.

But you ask further about the cause of evil and suffering. Maybe you should not ask and be satisfied with the words of Jesus on the cross. It is

the answer of Love. Love is the answer. Love answers everything. Trust in that.

Skogens ande

Publicerad 2020-09-07

Skogens ande tonar
djupt i fängelsets natt.
Skogen allt försonar,
griper mörkret fatt.

Skogen, liv i döden,
skogen, ge mig skog!
Är du full av nöden,
doppa dig i skog.

(Lars Larsen)

Min dröm inatt

Publicerad 2020-09-07

Jag drömde inatt att jag tog självmord, och att orsaken till det var att jag alltid skulle sättas till de tyngsta jobben hemma hos föräldrarna, och en dag orkade jag inte mer. Det var när jag sattes för mycket till att lösa upp Ecovilla, som kräver att man har munskydd på sig medan man jobbar, som jag inte orkade mer och tog mitt liv. Ecovilla är en underlig dammig röra av gamla tidningspapper som man gjort till en slags dammig ull. Den måste lösas upp, då den är mycket hårt packat i förpackningarna, och att lösa upp Ecovilla var alltid min tidiga ungdoms mardröm.

Min kommentar: Det ligger en viss sanning i drömmen, jag har gjort tre, fyra självmordsförsök i mitt liv, och jag sattes alltid till de tyngsta och tråkigaste jobben hemma hos föräldrarna. Vi jobbade ju otroligt mycket på fars hus som han byggde, och något av de traumana kommer upp nu i drömmen.

My prophecy of a global famine is coming true

Publicerad 2020-09-06

It Is Being Projected That More Than 50 Million Americans Will Be Fighting Hunger By The End Of This Year (Article by Michael Snyder)

My comment: Remember that Bloomsberg, who makes this prediction, is a very blind news outlet, who denies doomsday to the bitter end.

You also have to consider that America is considered to be the richest country in the world, generally. In my view only the Nordic countries are richer. Snyder writes also that "All over the U.S., we are seeing long lines of people driving very nice vehicles waiting for up to six hours to get food at local food banks." This is really staggering. Snyder writes also that "And so many people that I talk to believe that what we have experienced so far is just the tip of the iceberg and that much worse is coming."

Doomsday has arrived for sure.

Ett stycke dramatik från himlens teatrar

Publicerad 2020-09-06

Bosse till Bolle: "Vad gör du här?"
Bolle: "Jag ligger här och väntar på att solen min brud ska lysa på mig."
Bosse: "Den lyser ju på dig, molnen skymmer bara dens strålar!"
Bolle: "Men jag varken ser eller känner det."
Bosse: "Men den lyser på dig ändå."

Finns det lidanden på planeten Götz?

Publicerad 2020-08-25

Det här är en bra fråga, och mitt svar på den är ett svar till avdöde biskop Tor Andrae (som också satt i Svenska Akademien), som funderade på frågan i en bok om döden och uppståndelsen, "Det osynligas värld" från 1934. Finns att läsa fritt och gratis på länken jag gav.

Swedenborg sade att ingenting kan upplevas förutom genom sin motsats. För att något gott ska finnas måste det finnas något ont, osv. Detta är sant, men till en viss gräns. Det ursprungliga syndafallet hade aldrig behövts, om Satan hade förnekat sig själv och inte hängett sig åt sitt högmod och sin avund, likaså hade Adam inte behövt falla. Syndafallets mysterier ska en gång avslöjas för oss. Varför denna underliga paus i evigheten? Den är ofattbar om vi inte ser saker utifrån Tabors höjd och genom Guds ögon.

Men även om syndafallet aldrig hade förekommit, skulle Swedenborgs sats ha varit lika sann, och vi hade vetat om ondskans möjlighet i alla fall. Ingen är så oskuld att den inte vet om denna möjlighet. Denna möjlighet är endast en teoretisk möjlighet efter alltings återställelse, inte

längre en praktisk möjlighet. Före fallet var den både ock, både en teoretisk och en praktisk möjlighet. Det som var möjligt, skedde, men det hade inte behövt ske. Här går vi ut på djupa vatten.

Swedenborgs sats är sann på många sätt. Njutning är inte möjlig utan att vi upplever dets motsats, lidandet. Om inte livet hade pendlat mellan normalt liv och rusig njutning, hade allt varit samma, och då hade det varit lika med att säga att livet inte hade existerat. När inga skillnader finns, existerar inte verkligheten.

Men tar vi bort syndafallet från livets ekvation, betyder det inte att vi behöver lida för att uppleva det goda i livet. Något sådant förutsätter ett syndafall. Däremot har livet två poler också utan syndafallet, men på ett annat sätt. Vi är hela tiden lyckliga och tillfreds, och det är dom ute i skogen idag, djuren, men vi är inte hela tiden i extas. Livets rikedom skapas genom pendlingen mellan lycka och extatisk lycka. Här finns oändliga möjligheter till rikedom i livet, i denna pendling. Så nej, lidande finns inte på planeten Götz, men däremot skiftningar i lyckans styrka. Och gott är det, jag behöver inget evigt LSD-rus. Det hade jag inte orkat med. Guds värld är perfekt som den är.

India is awake, as always

Publicerad 2020-08-13

Remember my prophecy? The day before the worldwide famine began, an Indian newspaper wrote this.

The Great Tribulation begins today at eleven o'clock AM

Publicerad 2020-08-11

Or, to be more accurate, 11.8.2020 at 11.11.11. o'clock AM.

The Great Tribulation will last for three months, until 11.11.2020, and then Jesus will put an end to the suffering of the world, in the skies above Jerusalem.

Be strong now.

It begins after eleven minutes.

Today the worldwide famine begins

Publicerad 2020-08-11

Watch up for the signs of this beginning to unfold. I have prophecied about this.

The Third World War is over

Publicerad 2020-08-08

The nuclear missiles by Israel against Beirut marked the end of the Third World War, which has been raging since 2001. Now a depression is following, with hunger and sickness. A worldwide famine will begin 11.8. 2020. Be ready!!!!

Party with this lovely song by Einar Ekberg. Jesus has redeemed us!!!!!!!

"Att vara olika är det vackraste vackrare kan du inte bli"

(Josef Ask)

"Att anden är skön betyder inte att kroppen och utseendet är det inte i Världen."

(Josef Ask)

Give each other massage!

Publicerad 2020-08-07

Now is the time to give each other massage, if you have forgotten such things. The suffering is big in the world.

I'm a masseur by profession, that is one of the things I have worked with in my life, that's why I always remember such things, that we have to give each other massage.

Sangen "Himmellosen", en ufattelig vakker sang

Publicerad 2020-08-06

Anne Toril og Bjørn Aker synger sangen:

Himmellosen (på youtube)

(sjungen en gång av äldstebrodern Gerhard Oord på en konferens i ex-Smiths Vänner, något som gjorde djupt intryck)

1. Uten den himmelske losen om bord
Tumlet min livsbåt omkring uten ror
Tårnhøye bølger om båten min slo
Omgitt av mørke alene jeg sto

2. Frådende bølger og yrende vind
Fulgte mitt angstfylte hjerte å sinn
Aldri et lysende fyrtårn jeg så
Evig fortapelse foran meg lå.

3. Nærmere, nærmere brenningens brus
Håpet om redning var sunket i grus
Da kommer Jesus, den Himmelske los
Entret min livsbåt og endret min kurs.

4. Jesus utslettet min synd, mine feil.
Gav meg en ny båt med ror og med seil
Fremad jeg stevner mot Himmelens strand
Snart er jeg fremme, snart går jeg i land.

5. Jesus min Frelser jeg lovpriser deg
Takk at du frelste en synder som meg
Stormen har stilnet, mitt hjerte har fred
Losen fra Himmelen i båten er med.

*** * ***

Särlig det siste verset er ufattelig vakkert. Klassisk vekkelsekristendom, der har jeg mitt hjem.

Rönnells antikvariat är vid kollapsens rand. Snälla hjälp dem ekonomiskt

Publicerad 2020-08-06

Rönnells antikvariat, Sveriges största och mest välrenommerade antikvariat, är vid kollapsens rand. Snälla hjälp dem ekonomiskt genom att köpa mycket från dem eller sätta in pengar på deras plusgirokonto 4671392.

Jag skulle gråta blod om Rönnells gick i konkurs. Den butiken är en av de sista butiker i Sverige som bör gå i konkurs. Var med och visa solidaritet och bilda er istället för att köpa mat och kläder. Ha en liten ramadan (fasta) för Rönnells antikvariats skull. Särskilt viktig är Rönnells för gamla människor i karantän som vill läsa bra böcker.

Read this about the Libanon-Beirut Hiroshima bomb. Something about the Israeli-Libanese war

Publicerad 2020-08-06

http://theeconomiccollapseblog.com/archives/did-the-mushroom-cloud-explosion-in-beirut-just-push-the-middle-east-closer-to-a-major-war

The author Michael Snyder in the article doubts that Israel is behind the bomb, but he is a Christian fundamentalist of the zionistic sort, and you cannot therefore trust him. He forgets that Libanon is right now in full-scale war with Israel. What a lapse.

There is a strange phenomenon in people who closely monitor and follow conflicts between nations. They do not call a conflict a war, because they are "home blind" (hemmablinda), i.e. they cannot see the forest for

the trees. They watch too closely. How many suicidebombers do you have to have before it should be called a war? Don't they know that muslims bomb in this way? Maybe they are not educated in war history enough. This is truly a very strange phenomenon, and the phenomenon is strongly politicized and corrupted by money.

Yes, Libanon and Israel are in a full-blown war with each other. It is true. Come, Lord Jesus, come soon!!!!!

Den schizofrenes öde

Publicerad 2020-08-06

För en psykiatriker är schizofreni den eviga fördömelsen, och han behandlar också den schizofrene utan hopp, med den satanism som kommer av brist på tro och hopp. Men Gud är stark, och helar den sjuke, gömmer sina skatter i svaghet.

Message from Andrian Muhammad to me on Twitter

Publicerad 2020-08-05

(from Andrian Muhammad, human rights activist in Gaza, to me on Twitter:)

"Hi, how are you? We are youth team from Gaza, launched this campaign to collect donations and help street children in the besieged Gaza.

On the streets of Gaza at night, you can take a tour and see the poor. There is no food in their homes or no housing for them. This is the case for children only, so how are their families! We are still roaming the streets of Gaza. Painful scenes from the streets of Gaza.

Donate to save the lives of Gaza's children for a better future." https://www.paypal.com/paypalme/fayezrawan

Mesage to the world from Sally, Gaza, Palestina

Publicerad 2020-08-05

نقف مع الشعب اللبناني الشقيق في هذه الظروف الصعبة ونؤكد تضامننا معه.. ونسأل الله تعالى أن يخفف عنهم ويلطف بهم وأن يرحم موتاهم ويشفي جرحاهم.. اللهم احفظ لبنان وشعبه من كل مكروه. #بيروت_في_قلوبنا

Translation in English:

"We stand with the brotherly Lebanese people in these difficult circumstances, and we affirm our solidarity with him .. We ask God Almighty to relieve them, to be kind to them, to have mercy on their dead and to heal their wounded .. God save Lebanon and its people from all harm. #بيروت_في_قلوبنا"

(From Twitter)

Message to me from Mary Hanem, human rights activist in Gaza

Publicerad 2020-08-04

"This is a special PayPal to help poor children in Gaza. Write and publish it.https://www.paypal.com/paypalme/fayezrawan"

(Mary Hanem to me on Twitter)

Va Gud sa tä mäjjj

Publicerad 2020-08-03

Gud sa tä mäjjj. Ja måste tina däjj. Du mökke lidit haa. Det lång tid taa.

Gud sa ti Shaytan. Ja måste tina däjj. Du mökke plesur haba. Du mökke eigen vilja gjort haba. Nu måst du vanja däjj. Min vilja gora. Det ont gora.

Netherlands read my blog. Thank you.

Publicerad 2020-08-02

And finally the Netherlands began to read my blog. I have waited for that. I'm very poor. They gave me Haldol depot injection yesterday morning, early in the morning. I had had no power to look at my blog. Help me. I will help you all. Pray to me. I'm Jesus.

But why do my blog visitor statistics robot Ukki never utter Kirkkonummi, Kyrkslätt, in Finland. My family lives there, and many of them

read my blog. People like daddy Josef Larsen, often commenting, and Björn Larsen, my most beloved brother.

My blog visitor statistics robot utter every city of my visitors. It's very nice of him.

Jaj prajta mä kråkan krax

Publicerad 2020-07-30

Jaj prajta mä kråkan krax idaa om leidandets brobleem. Kråkan krax sa vänta, sa kråkan krax, det är en högre kurs. Ja sa, ja, ja ska inte tänka på saken, sa ja. Då få man bara ångest. Ja lita på kråkan krax at Guy ä go å pärfäkt i alla fall.

Ja såg Guys härlighet i kråkan krax. Jag aldrig sett kråkan krax så vacker som idaa. Hon lyste av Sakina.

Jaj möktje sämre nu i parkanson. Jaj ikky sunga kan. Ja bara kraxar som kråkan krax. Däffö prajta kråkan krax mä mäjj idaa.

Hajj.

Big war has broken out in Israel. I prophecied about that recently.

Publicerad 2020-07-29

From this post at Zero Hedge:

"Israeli forces on Monday exchanged fire with Hezbollah militants along the volatile Israeli-Lebanese frontier, as Israeli civilians living

in the area were ordered to remain indoors amid the **heaviest fighting between the bitter enemies in nearly a year**.

The fighting occurred in an area known as Chebaa Farms, which was captured by Israel in the 1967 Middle East war and is claimed by Lebanon. Residents of southern Lebanon near the border reported **Israeli shelling was continuing for more than an hour**."

My comment: Shelling means "beskjutning" in Swedish. This looks like a classical big war. The Harmageddon war is here. I wrote in a recent notebook like this: *"1.7. there will break out a war in Israel, when Israel robs a lot of land from Palestina".* I did not post the prophecy here on the blog, I do not know why.

I'm on the side of Iran and Palestina. May God judge Israel, the lost sheep. May God bless the arabs, the found sheep.

All should now donate money to the Palestinians. They have to win the war over the terrorist state Israel.

"Donate to save the lives of Gaza's children for a better future."

Publicerad 2020-07-29

(From Twitter, sent to me:)

Hi, how are you? We are youth team from Gaza, launched this campaign to collect donations and help street children in the besieged Gaza.

On the streets of Gaza at night, you can take a tour and see the poor. There is no food in their homes or no housing for them. This is the case for children only, so how are their families! We are still roaming the streets of Gaza. Painful scenes from the streets of Gaza.

Donate to save the lives of Gaza's children for a better future.

http://paypal.me/fayezrawan This message was sent to me by the youth from besieged Gaza if you can help them.

The paradise nigger song

Publicerad 2020-07-29

"I'm gonna lay down my heavy load, down by the river side."

Memorial words on Eta Linnemann's grave

Publicerad 2020-07-29

Eta Linnemann (1926-2009) was one of the very, very few saved theologians out there. I could eat her books, so lovely they are. She is one of those theologians who have kept me inside fundamentalism. She were my professor.

Other saved theologians were Frédéric Godet, Franz Delitzsch, Waldemar Rudin and A.F.Granfelt. No church father theologian was saved, not even Origenes (Isak of Nineve was not a theologian), they were too full of worldly wisdom, power and might. A martyr death, like that of Origenes, do not give you the lovely Old Testament salvation, the first step on the salvation path. Read 1. Cor. 13.

This is how strict and rigid God is. This is how difficult it is to be saved in Babylon. Only by denying power and might you can be saved. By in earnesty **denying yourself, denying pleasures**. Easy to die a martyr death if it gives you kicks, like it gave Origenes. Honour in the church history of Satan Lucifer. But Origenes was almost saved. He just did not make the last move: becoming a fundamentalist. Become like a jew or like Muhammad. For him it was horrible to accept, after death, that his martyr death by torture did not give him Old Testament salvation. He went out in the darkness and wept bitterly, like saint Peter did. But it was too late. Your fate is sealed in the second of death. After that you can not sacrifice anything any more, not suffer for Jesus' sake. That's why repentance after death is impossible. Origenes did what the best unsaved devils do: he went and slept, tired of himself, in Hades, not to awaken before the last judgement after the Millennial Kingdom. That's a salvation in itself, because you do not do anything evil then, and you are completely free of suffering in hell. Those devils who are partially awake (fully awake they aren't, time goes extremely fast for them) suffer when an angel of heaven approaches them, otherwise not, not the least. They enjoy their hell. But blessed are those devils who are so noble as Origenes, who didn't want to plague himself with war against the saints after death, risking the torturous presence of angels now and then, reminding them of their true condition, as punishment for their torture. When they, the devils, understand their hell and their punishment, it is horrible for them. They do not want to know. So it is also with the devils in this earthly world, they are like Bill Gates and Anders Tegnell. They do not want to know what they have created, what a torture empire they have created. To know it, would be torture. And tortured they will be in their soul when they can't deny the reality of their hell any more, when it becomes too visible. The torture will consume them to atoms forever, lost forever. Then they will be saved in the microlife in the soil, by forgetfulness. By complete dementia praecox, i.e. insanity. It will not be possible to find them any more after that. The memory of them will wither away forever. They are not worthy of remembrance.

But let us remember Eta Linnemann, my beloved professor.

Dikten/sången "Fången"

Publicerad 2020-07-28

Det sitter en fånge i djupaste cellen,
så ensam och sorgsen och väntar på kvällen.
När natten den kommer han sällskap skall finna
bland drömmarnas andar och trösten förnimma.

Så sällan får fången besök utav andra,
istället så låter han tankarna vandra.
I drömmen han lever, dit når inte muren.
Där sjunger han som näktergalen i buren.

Ett brinnande talgljus han håller i handen
som minner om solen och gemenskapsanden.
Den fången är människan i civilisationen.
En gång skall han nås av den ljuvaste tonen.

(Lars Larsen i april 2018)

Detta är min vackraste dikt. Den har lästs 116 gånger på www.poeter.se. Är det mycket? Jag vet inte. Men mer dikter av mig på denna sajt är här. Jag har samlat mina bästa dikter där.

Något om hur allvarlig synden är

Publicerad 2020-07-25

Skillnaden mellan den som aldrig har syndat medvetet, dvs. bevarat sin edeniska oskuld, och den som har syndat medvetet bara en gång, dvs. drivits ut ur paradiset, är så stor, att det senare känns som att hoppa ut för ett stup och landa på botten, varefter man haltar genom ett ökenlandskap fullt av rövare, dvs. risken att gå förlorad för evigt. Så allvarlig är synden. Så styggt är det att skända vår gode Gud med en synd.

Min martyrsång på svenska

Publicerad 2020-07-25

Livets flod porlar stilla,
vart den kommer spirar livet,
:/: och den floden, floden milda,
det är martyrernas heliga blod.:/:

Detta blod, blodet milda,
är så dyrbart, och en bild av,
:/: detta blod, blodet milda,
det är vår Jesu heliga blod. :/:

Inte ensam led vår Jesus,
var martyr har del i blodet.
:/: Blodet milda, frälsningens källa,
för evigt lyser dess heliga glans. :/:

(Lars Larsen, maj 2019)

Elbilevangeliets fördelningspolitik

Publicerad 2020-07-25

Elbilevangeliets fördelningspolitik: "Ren luft här, skit utanför Kinas gruvor där". Eller: "Så kör vi lite i paradiset här, och så blir det lite helvete där".

Min rörelse "Rörelsen för valfri medicinering"

Publicerad 2020-06-26

startades på Ankarets allmänpsykiatriska avdelning 2 efter tortyrmedicinen jag fick 16.6.2020 på kvällen.

Då fick jag nog.

Nu har en rörelse skapats kring detta.

Rörelsen heter "Rörelsen för valfri medicinering" och har mig som ledare.

Rörelsen är en del av "Mental Patients' Lives Matter"-rörelsen.

Fräls mig och lyssna på den ofantligt vackra reggae-låten Sálvame ("fräls mig") av det spansktalande reggaebandet Dread Mar I, från Argentina (sic! Minns ni "Don't cry for me Argentina"?). Sedan 2016 har sången fått 66 618 456 visningar på youtube. Det är "kova kamaa", som man säger i Finland, alltså hårda grejer.

They gave me three antipsychotic injections now

Publicerad 2020-06-24

I got three injections of antipsychotic (might as well be antipsychic) medications now. One shortlived Cisordinol, one shortlived Temesta and one injection of Haloperidol that is in my blood for four weeks. I resisted as much as I could, but I didn't succeed to stop them. Nobody helped me from the internet world. Most are zombies and do not prioritize people like me. Least of all they phone 112. I cannot phone 112 from here. I'm just psychotic in the eyes of my friends, and have therefore no human rights whatsoever, only the right to be tortured. Weak people have no human rights. I'm weak.

So it is. I know my friends and their thinking and how they act.

Hope they didn't give me overdoses, so I can go on working on my blog. Maybe I will be a little zombified and not so smart and alert from now on, but I will do my best.

Jesus, rememer your holy words in Mark 16:18 about drinking poison without the poison being able to harm a disciple of you. Let it be fulfilled in me now. I.e. give my bacterias in my body the holiest baptism in the Holy Bacteria Spirit in their life time. It is they who keep me alive and non-zombified, after all.

I have a lot of those holy angels inside me. I eat soil. And do you know how? I drink from dirty puddles in the forests all the time, my favourite water. Puddles with a lot of soil in the water. "My Tea", I call these puddles.

It's true. I am after all a real Forest Man, not a fake. Animals do that all the time.

I have because of these habits a body so full of life that I sleep very, very little, without becoming tired.

I escaped from a mental hospital

Publicerad 2020-06-11

Dear friends.

On tuesday 9.6.2020 I escaped from a mental hospital in Stockholm, Sweden. I had been there then for five days and been tortured severely. I was too scared of the staff, and escaped. Excuse me, but I had to. Just to save my health. I will return, but only when it's safe. And for me to feel safe, psychiatry has a long, long road to travel. So horrible that industry of torture, poison, death and suicide is. I will put up my conditions for my return. I promised to return, but I will put up my own conditions. I really loved the people there this time. I feel I have something to complete there, so if possible, God will lock me up again, but hopefully with medicin-free care. Without medicines, which are drugs and poisons, the time in the hospital feels like a vacation, not like a plague. I had two medicin-free days in the mental hospital this time. Felt like paradise itself. So big is the difference. The reason is that the medications destroy the stimuli-system in the soul and body, so that you are like a zombie and are not interested in anything, cannot concentrate upon anything, when you are on medication. Without medications, you are interested in everything, and a lot of things happen in a mental hospital, so you never get bored. On medications you are bored all the time, almost.

May God stop the psychiatry industry business soon. May Jesus come back.

Hopefully my staff in the mental hospital is interested enough in me to read my blog and read this what I write here now. Otherwise, please inform them that I have written about them. Greet them from me. Maybe I

will post a paper letter to them soon. If nobody else, the police, who also reads my blogs, should inform my staff about this article, so we can have a dialogue about my care.

The staff "skrev ut mig" ("signed me out") from the mental hospital soon after I escaped. I do not know if I'm wanted for by the police ("eft-erlyst"). Anyway my war against society goes on, my actions go on, so probably I'm wanted for, so I exercise the precautionary principle, and do not play with the government. I do not dare to seek for a new ID-card (greet this to my brother Nils, who tried to help me with this recently). I can get caught. I operate under false name and hide in the forest.

The Second Coming is very, very near.

Warm greetings from Forest Man

The parable about the rich man who was greedy to the bitter end

Publicerad 2020-03-12

Once upon a time there was a rich man in Nyköping. He lived in a big villa in the outskirts of the city.

Every morning, early in the morning, there was a homeless beggar knocking on the door of the villa, asking for a rusk (skorpa). Every time the rich man said no. But the beggar returned every morning, and didn't give up.

The beggar got, as time went by, poorer and skinnier (magrare) and sicker. And the riches of the rich man grew every single day. But he also became older and older.

Someday he was 90 years old, and rich as a troll. But a rusk to the homeless beggar he still could not give.

The rich man got sick. He became bedridden (sängliggande) for a long time. The beggar returned faithfully, but no rust he got.

Someday the rich man lay on his death bed. He felt that it was time to die. That morning the beggar came again, but there was no rust to get that time either.

The time for the death of the rich man came. He lay and was about to utter his last words. The relatives were there, and they asked him about a last crust of bread to the beggar, a testament with some coins maybe, to a rust. But no, the rich could not grant that.

The rich man died, and bequeathed (testamenterade) all his property only to his children.

The homeless beggar returned again, and found the rich man dead. He was then so meager and sick that he died shortly after, not only by starvation and sickness, but also from sorrow over the fate of the rich man. So deeply he had loved the rich man, and prayed for his soul.

The local historians who then researched the two deaths, found shocked that the rich man had stolen, by fraud, the majority of the very laboriously, by begging collected money of the beggar. For as long as they had known each other.

Två citat av den tyske teologen Jürgen Moltmann. Min kommentar

Publicerad 2019-10-04

(Här är en wikipediaartikel om Moltmann, född 1926 och lever än, 93 år gammal)

"Jag föreställer mig alltså att det eviga livet ger de förkrossade, handikappade och förstörda människorna rum, tid och kraft att leva det liv som var bestämt för dem och som de var födda till. Jag tänker inte så av egoistiska skäl för min personliga fulländnings skull, inte heller moraliskt på grund av någon slags rening utan för den rättfärdighets skull som jag tror är Guds sak och främsta angelägenhet."

"Som allt annat vetande är eskatologin alltid bestämd av vissa intressen och leder intresset i en viss riktning. *Cui bono?* [Bra för vem?] är en kritisk fråga till alla eskatologiska symboler och bilder. Den som äger makt fruktar dess slut, men den som lider under denna makt hoppas på dess slut. De som njuter av livet på den moderna världens solsida fruktar världens undergång, under det att de som lider på dess skuggsida hoppas på dess slut. För den ena kategorin människor betyder ordet apokalyps katastrof för deras värld. För den andra kategorin betyder det att verkligheten avslöjas och att sanningen äntligen kommer i dagen och befriar dem."

(från sidorna 136 och 153 i Moltmanns bok "Den Gud som kommer. Kristen eskatologi", tyska originalet publicerat 1995)

Min kommentar: Jag har nämt det tidigare på mina bloggar, men det förtjänas att upprepas, att civilisationens kollaps är en befrielse för de fattiga och lidande, men inte för de rika. Precis som Moltmann säger. Jag måste tillhöra de fattiga, för jag upplever den kommande kollapsen som något ljuvligt och befriande. Jag spejar efter tidstecken på internet. En del av mig längtar efter att dö också, så jag äntligen får förena mig

med naturens liv utan att jag riskerar psykos eller förföljelse för det. Jag är inte suicidal, jag är bara utfattig och förtryckt. Det är samma sak med döden som med kollapsen. Kollapsen får oss att se döden i ansiktet, och kanske vi dör också av den.

Världsmannens visa

Publicerad 2019-08-24

(melodi: Olle Adolphsons visa "Sängen")

Man måst vrida sig lite
som masken på krok
för att klara sig i denna världen,
och skruva i IT
och lura sig klok
och ta med böckaböcker på färden.
Till sist sitter man där
och skrapar sin böld
och man undrar "ja, till vilken nytta
slet man och huttrade i andens köld
så man darrade i kallingen!
Ja, det får vi tala om sen!"

Tröst till lidande själar

Publicerad 2019-08-10

Vi var alla medvetna om vilket farligt äventyr vi begav oss ut på då vi valde att bli foster i våra mödrars morsliv. Gud räknar detta mod som en så stor bonus att denna bonus aldrig kan tillintetgöras av synder och brott, så att det skulle gå på minus (så fick jag höra av en "ljusvarelse" en gång under ett självmordsförsök, som avbröts av denna insikt), utan

vi kommer alla att få beröm när vi kommer hem till Gud efter döden, beröm för att vi vågade och orkade så här långt, ja överhuvudtaget vågade oss in på ett människoliv, då detta i himlen antagligen anses för att vara den mest utmanande existensen, den farligaste, den mest sårbare, den där mest kan gå fel, den med mest lidande, **med råge**.

Förtvivla därför icke, du tappre soldat, Gud vet hur svårt du har det, och är inte, som vi människor, sen med beröm. Och om du inte orkar mer, står han inte med slavpiskan, utan med förvåning över att du orkade så långt, och med beröm för detta.

Insikten om detta är en morgonfrisk befrielse, ett barmhärtighetens omfamnande, att ta det mänskliga lidandet på allvar.

Gud är långt mer barmhärtig och god än vi anar.

I sjukdom gömmer Herren sina skatter

Publicerad 2019-08-08

(skrivet på psyket i Norge, i juni)

I sjukdom gömmer Herren sina skatter, så att ingen ovärdig skall få tag i dem. Ja han gömmer dem i förnedringen och plågan, så att bara de som är villiga att offra allt på korsets väg, kan hitta dem här på jorden.

Huvudorsaken till min psykos i Polen: en epifani i Warsawa

Publicerad 2019-07-10

(epifani betyder plötslig gudomlig uppenbarelse. Psykos betyder ungefär "andlig förvirring")

Jag har lovat flera gånger att skriva det här inlägget, nu kommer en förklaring av huvudorsaken till min psykos i Warsawa i Polen, för att öka förståelsen för min sjukdom:

Det började med att jag inte fick sova om natten, därför att jag hade fruktansvärd hosta (uppkommen genom för mycket frysande, p.g.a. att min sovsäck blev stulen), och inte ville sova på de ställen för hemlösa jag hade sovit förut, av hänsyn till de andra hemlösa, för att inte ge dem också sömnlösa nätter, p.g.a. min fruktansvärda hosta, som till slut, efter att psykosen brutit ut för fullt, kunde vara så hemsk att jag hostade tills jag spydde.

Så, en sömnlös natt (de sömnlösa nätterna var minst sex stycken på rad, detta gav mig posttraumatisk stressyndrom, det och de andra starka lidanden jag blev utsatt för, bl.a. ett mordförsök på mig i skogen utanför Warsawa) tillbringade jag på en McDonaldsrestaurang i Warsawa. Jag bad hela natten genom att skriva mina böner i miniböcker (jag tappade alla miniböckerna jag skrev i Warsawa), och långt ut på natten började jag be Gud om att döda jordens värsta kriminella, och jag räknade upp de jag tyckte var värst, bad för den ena och den andre, var sin tur. När jag hade bett för den första av alla, så hände något märkligt i samma stund jag satte punkt för bönen. Plötsligt gick det som en chockvåg genom andevärlden, som en blixt, och det uppstod ett brus på McDonaldsen, människorna pratade plötsligt mycket livligt, så det uppstod ett sorl, ett brus, och på McDonaldsens toaletter hörde man unga tonårstjejer ropa hysteriskt. Det var alltså som om alla kände chockvågen. Bruset lade sig snabbt.

Var detta en hallucination? Det trodde jag inte då, jag tolkade det som att den man jag bad att Herren skulle dräpa, verkligen dog då, och att detta skapade en chockvåg i andevärlden. Ty en av de jag skulle be för senare, trodde jag var "megaantikristen". Varför det var en mycket okänd "kriminells" (den första jag bad för) död som skapade chockvågen, och inte min bön om megaantikristens död, fick jag aldrig någon förklaring på.

När jag i åtta, niotiden på morgonen gick ut ut McDonaldsen, var vädret mycket vackert, solen lyste varmt, fast det var nionde februari. Jag gick några hundra meter, och fann plötsligt en stor kopp med apelsinläsk, full, vid väggen på gatan. Det var den första drycken jag hade hittat på gatan i Polen, efter drygt två månaders vistelse i Polen. Jag tog upp koppen för att dricka drycken, min vana trogen. Jag gick några tiotals meter med koppen. Sen såg jag plötsligt en stor flock med småfåglar över mig, kanske två, tre meter över mig, och småfåglarna dansade och jublade och kvittrade som besatta, på ett sätt som jag aldrig hade sett förut, aldrig hade jag sett så glada fåglar förr, inte närapå heller, allra minst i flock. De tycktes jubla över mig. Då fylldes jag av en outsäglig extas, som om en ofattbar lätthet fyllde mig. Det var plötsligt så lätt att existera! Och jag mindes plötsligt hur lätt det var att existera när man var riktigt liten. Såhär var ursprungstillståndet! Lekande lätt! Mitt inre jublade med solen och småfåglarna. Jag lyfte koppen med apelsinläsken, och såg mitt ansikte speglas i en fönsterruta, lyfte koppen och log ett av mina sinnessjuka leenden mot min spegelbild i fönsterrutan, gratulerade mig själv till segern på McDonalds, och drack apelsinläsken, **som var den bästa läskedryck jag hade smakat i hela mitt liv**, så kändes det då (jag brukar tycka mest om läsk som stått länge så att den inte är varken för kall eller har för mycket kolsyra i sig).

I allt detta sken solen på mig med ett fantastiskt ljus, ett ljuvligt morgonljus, vilket bara förstärkte det paradisiska i upplevelsen. Det var en överväldigande upplevelse, så källfrisk, så Edenisk, så romantisk (inte många dagar innan hade jag fått tillbaka mina romantiska känslor i en underlig upplevelse), så sagolik. Jag förstod fågelspråket i upplevelsen, att fåglarna jublade över mig! Så upplevde jag det. De visste vad som hade

hänt på McDonaldsen! Antikrist hade dött! De värsta kriminella på jorden hade dött!

Upplevelsen varade några minuter, sen gick jag vidare för att besöka Adventistkyrkan (det var lördag morgon), och känslorna avtog och dog bort.

Men det hela hade varit så fantastiskt att jag efter det trodde att den morgonen var Tusenårsrikets påskmorgon, som skulle firas som påskmorgon genom hela Tusenårsriket, och att jag var domedagsjesusen (inte Jesus av Nasaret dock) som skulle dräpa Antikrist. Då förstår ni lite hur kraftig upplevelsen var.

Samma dag, eller var det dagen efter, jag minns inte så noga, men ganska snart efter, mötte jag en hund på gatan, som hälsade på mig med samma jubel som fåglarna hade haft. Den var alldeles utom sig av glädje, och visste inte om den skulle slicka på min högra hand eller min vänstra hand, jag hade aldrig sett en hund vara så glad, någonsin i mitt liv. Jag upplevde då att flera djur än småfåglarna visste vad som hade hänt på McDonalds natten till den 9.2., ja, kanske alla djur i Warsawa visste det? Kanske det var främst djurens och naturens påskmorgon, inte människornas? Jag teoretiserade senare att det hela var ett tecken på att naturen fått sina romantiska känslor tillbaka, efter all plåga som teknologin och mänskligheten lagt den under, och att detta möjliggjordes av att Antikrist dog, ty min antikrist var en riktig teknologipåve. Jag fick ju också mina romantiska känslor tillbaka runt denna tid, och det var för att jag hade återgått till naturen, stod på naturens sida som jag upplevde det samma som naturen runt denna tid. Jag kom senare också att sätta upplevelsen i förbindelse med mänsklighetens klimatuppvaknande i samband med Greta Thunbergs verksamhet. Att Tusenårsrikets påskmorgon hade något med detta att göra.

Efter upplevelsen upplevde jag att jag hade direktkontakt med himlen, med änglarna och Jesus, och jag började göra "radioprogram för änglarna", dvs. att jag lekte att jag liksom talade in i en himmelsk radiosändare, för att rapportera från fronten (jag upplevde att jag var på fronten i

ett andligt krig), till änglarna, som en andlig general. Detta gjorde jag kanske en gång, högst två, per dag, ibland mer sällan, fram tills nån gång i maj 2019, på psyket. Dvs. under minst tre månader.

Min fantasi började bli mer och mer levande, som barns är, jag spann upp fantasier om än det ena, än det andra. Jag litade på alla mina fantasier, att allt var sant. Ja, sådana är psykoserna.

Jag tror inte längre på min dåvarande förklaring av epifanin i Warsawa, bl.a. för att ingen av de jag bad föra att skulle dö på McDonalds, dog i verkligheten. Vad som verkligen hände, är mig en gåta. Särskilt frågan om chockvågen och småfåglarna över mig var hallucinationer som inte hade med verkligheten att göra. Även om de var syner, kan de ha haft med verkligheten att göra, alla syner är inte bara fantasifoster.

Men nu förstår ni lite bakgrunden till att jag kunde flippa så totalt. Av så starka möten med det gudomliga, flippar man lätt. Johannes som skrev Uppenbarelseboken föll som död ner på marken i hans möte med Jesus.

Jag har fått tillbaka mitt romantiska kænsloliv

Publicerad 2019-07-04

Jag har næmnt det førr på min senaste blogg, men det ær en så stor sak i mitt liv att det førtjænar ett eget blogginlægg:

Medan jag var i Polen, i Warzawa, som hemløs, i stort elænde, kom mitt romantiska kænsloliv tillbaka. Det har varit borta i tolv år, næstan exakt tolv år. Det førsvann i april-maj 2007, under mitt livs første riktiga, allvarliga depression (sånt som har sjælvmordstankar i sig). Efter det kænde jag inte mer romantik, detta som var så dominerande i mitt kænsloliv føre det. Inte en enda førælskelse har jag haft under denna tid.

Hur kom det tillbaka? Ja, en vacker dag blev himlen pløtsligt fylld av en kænsla. Detta var något jag førlorade 2007, men min barndom och tidiga ungdom var full av sånt. Och vad var det før en kænsla? En smutsig och tragisk kænsla. Den påminde mig om något jag kænt våren 2007. Jag tog det før att vara den sista "romantiska" kænsla jag hade innan jag førlorade de romantiska kænslorna. Det var en fruktansværd kænsla, kanske dess fruktansværdhet var det som fick mina romantiska kænslor att gå i ide.

Efter denna upplevelse, var det igen længe stilla på den romantiska fronten. Sen, i Oslo, två månader senare, upplevde jag att jag kunde kænna på en avdød mænniskas ande, hur den smakade. Det hade jag glømt var møjligt. Jag førlorade næmligen också den romantiska empatins førmåga, nær jag førlorade mitt romantiska kænsloliv 2007. Att kunna leva sig in i något med kænslorna. Jag mærkte det nær jag læste romaner, særskilt då. Jag tappade lusten att læsa romaner då, då jag inte fick kontakt med kænslan i romanerna. Føre det hade jag læst en hel del romaner, med stort utbyte.

Det hænde tidigt på morgonen. Kvællen føre det hade jag varit på Evangeliesenterets møte i Oslo centrum, och gråtit djupt av att høra ækta tungotal. Jag tolkade det som att något blev helat i mig den kvællen.

Sen gick det igen ett par månader dær ingenting hænde på en romantiska fronten, och så, på Psykosavdelning 2 på Kalnes sjukhus, mindes jag pløtsligt, med kænslorna *, hur ljuvliga romantiska kænslor jag hade haft 2005 då jag dansade i Varissuoskogen till ljuvlig musik så mycket att jag førælskade mig i den skogen och gifte mig med ett træd dær. Det var særskilt sången "Lætt som en sommarfjæril" som jag mindes, vilka kænslor den sången væckte i mig, och jag græt nær jag tænkte på det. Ja, det var en nostalgisk kænsla jag fick. Nostalgi ær en romantisk kænsla jag inte førmått kænna efter april-maj 2007. Det ær en vacker kænsla, och det var vackert det jag kænde.

Sen dess blev det gråt titt som tætt, av nostalgi och længtan efter den førlorade barndomen och ungdomen. Ænnu kommer gråten ibland. Jag

har nog aldrig gråtit så mycket i mitt liv som under den senaste månaden. Igår græt jag två gånger på en dag. Av længtan efter att bli ett naturvæsen, gå in i den værld jag kænner mig tillhøra, naturen.

Så då var det ingen inbillning, det jag gissade i Polen, att mitt romantiska kænsloliv har kommit tillbaka. Jag trodde innan Polenresan att det var medicinerna som tagit død på det, men jag har nu ætit mediciner i två månader och inte har de tagit død på romantiken, tværtemot har den blivit starkare. Jag tror nu att det var min første depression som tog død på romantiken, inte medicinerna. Så førødande kan en depression vara. Det bekræftas æven av att jag har flera vænner som går på liknande mediciner som jag, men har bevarat de romantiska kænslorna bortom allt tvivel.

Jag trodde att medicinerna skadat mig så fruktansvært att jag inte kunde få romantiken tillbaka æven om jag slutade med medicinerna, att jag måste vænta tills døden før att få det tillbaka. Dærfør blev jag totalt øverraskad av det som hænde i Polen.

Jag har svårt att glædja mig som jag bør øver detta helandemirakel. Før ett helande ær vad det ær. Och ett helande av en av de egenskaper jag skattar størst i livet, jag har sagt på min senaste blogg att romantiken ær livets hjærta, och jag tror det æn. Jag ær trots allt ærkeromantiker, och har skrivit ærkeromantiska dikter æven utan romantiska kænslor.

Då kan ni ha mer førståelse før den psykos som det hela utløste, att jag trodde den eviga soluppgången, Aurora, hade uppgått før jorden och mænskligheten 9.2.2019, inte længe efter att jag fått mina romantiska kænslor tillbaka. Det hænde næmligen andra otroliga saker också då, som jag ska berætta mer om i ett annat inlægg.

Men før min personliga del, var det nog en soluppgång.

* det ær faktiskt møjligt att minnas gamla kænslor med sina nuvarande kænslor, i sina nuvarande kænslor, særskilt genom musikens førmedling. Ni har sækert upplevt det ni också.

Fortvil ikke om lidelsens problem

Publicerad 2019-07-01

(skrivet 22.6.2019)

De som fortviler over lidelsens problem må huske på at ingen vet hvor mye Gud trøster den enkelte. Jeg er et eksempel på en som har lidd utrolig mye både fysiskt och psykiskt, og kan vidne om at trøsten har vært mer enn nok, jeg kan ikke anklage Gud det minste, har aldrig vært fristet til det heller. Antagelig er det slik for alle andre som lider mye, for Gud finnes faktiskt, hvem og hva "Han" nå enn er.

Livets flod (salme)

Publicerad 2019-07-01

(skrivet 19.6.2019)

(egen melodi inspirert av en polsk julesang)

Livets Flod
risler stille,
hvor den kommer
spirer livet,
og den Floden,
Floden stille,
det er martyrenes hellige blod.

Dette blod,
blodet milde,

er så dyrbart
og et bilde
på det blodet,
blodet milde
det er vår Jesu hellige blod.

Ikke ene
led vår frelser,
hver martyr
har del i blodets
ophav milde,
frelsens kilde
for evig lyser dets hellige glans.

(Lars Larsen)

Lite om hur jag blev inlagd och hur det har varit på psyket

Publicerad 2019-07-01

(skrivet 10.6.2019)

Jag blev inlagd på psyket 18.4. av två huvudskæl, tror jag. Det ena var att jag hade befriat djur på tre gårdar næra Fredrikstad, kor, hæstar och kaniner, uppemot kanske femtio, sextio djur, inte alla kom ut dock. Jag søndrade också mjølkningsmaskinerna totalt på gården med kor. Det andra skælet var att jag hållit på med avsløjanden av vænner som jag trott hållit på med kriminella saker. Ja, ock kanske var också en tilltagande spekulativitet på min blogg en av orsakerna, att det blev mer och mer uppspinn om andeværlden och om saker som jag liksom bara fick før mig utan att det kunde bekræftas. Hur har det varit på psyket? Jag gav er några glimtar i førra prosainlægget, men en av det viktigaste att

sæga var att jag blev mer galen av inlæggningen, fick en ordentlig mani i børjan, då jag satt och skrev oavbrutet i tre dygn, åt och drack bara emellanåt, snabbt. Att min kropp och min hand orkade det førstår jag ej. Anden ger kraft åt kroppen. Nå, efterhand brøt det ut krig mellan mig och personalen på akutavelningen som jag var på, det som utløste kriget var jag att jag blev førbjudet anvændningen av penna før att jag klottrat på væggarna. Det eskalerade till ett klassiskt kiss-och-bajs-krig som vissa schizofrena gør ibland, dær jag førsøkte stoppa personalen med kiss och bajs, inte bara før att jag sjælv skulle få mina rættigheter, men också før att en annan muslimsk kvinna skulle få det (jag ær førsiktigt muslim, ber med muslimerna om jag får møjlighet). Det slutade i sju timmars spænnbælte før mig, något som var så traumatiskt før mig att det triggade igång en dødsprocess i min kropp en eller två dagar efter spænnbælteslæggningen, en dødsprocess som varade i åtta dagar och till slut gjorde mig helt sækert på att jag skulle dø. Jag hade en redrækning till ett klockslag som jag bett om att jag skulle få dø på, av Herren. Jag dog inte. Sen blev jag mer och mer andligt førvirrad, men helades av en tre veckors vistelse i isolering med en av personalen stændigt sittande med mig, så jag fick prata ut. Inte længe efter bytte jag avdelning.

Reflektioner kring tortyr. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-23

Det känns som att många människor har väldigt stereotypa föreställningar om vad tortyr är, hämtade från t.ex. medeltidens inkvisition och våra dagars tortyr av politiska fångar i diktaturer runt om i världen, och av terroristmisstänkta i Guantanamos och Abu Ghraibs fängelser. Det är ofta fängelserna man tänker sig att tortyren förekommer i. För det mesta räknas inte den tortyr som förekommer på sjukhus, i psykiatriska fängelser eller i djurfabriker. Tortyr kan också vara indirekt tortyr, så som att tvinga en människa att leva, som vill dö av goda skäl, dvs. långvariga, outhärdliga plågor som det känns som om endast döden kan rädda en

från. En läkare kan faktiskt bli en plågoande som man är rädd för, och är det också ibland, mycket p.g.a. vår grymma, omänskliga lagstiftning. Detta är viktigt att inse och påpeka för att vi ska kunna skydda oss och kollektivt resa oss upp mot förtrycket.

Jag har upplevt fyra sorters tortyr i mitt liv, av vilka jag vill nämna endast tre; kemisk tortyr (dvs. mina "antipsykotiska" psykmediciner), spännbältesläggning (dvs. att hela kroppen binds fast vid en säng så att man knappt kan röra sig) och isoleringscellsvistelse på obestämd tid. Den kemiska tortyren var värst (den var både fysisk och psykisk), bl.a. för att den varade överlägset längst och var på obestämd tid, vilket drev mig till ett ofullbordat självmordsförsök hösten 2008. Spännbältet var nästvärst, ty jag fick svår ångest där jag låg i en timme, ensam för det mesta (i Milano i Italien). Jag har aldrig hört dessa tre tortyrformer kallas tortyr, i Sverige. Men jag upplevde dem som tortyr. Kanske var jag överkänslig? Men många har känt som mig. I vilket fall som helst, om du har sådana plågor av en medicin att den driver dig till ett självmordsförsök, då tror jag att vi har att göra med kemisk tortyr (i mitt fall handlade det om namnlösa, svåra plågor i hjärnan och att jag hamnade i ett tillstånd av psykisk förlamning och en känsla av att vada i tjära psykiskt, att släpa mig fram genom dagarna, från att ha varit i ett ljuvligt tillstånd p.g.a. en råkostfasta som var det som ledde till tvångsvård). Politiska dissidenter som tvångsvårdades på mentalsjukhus för sina politiska åsikter i Sovjet, har också kallat den kemiska medicintortyr som de utsattes för, för den värsta formen av tortyr (uppgifter från professor Götzsche i boken "Dödlig psykiatri och organiserad förnekelse" från 2016). Jag har för övrigt inte hört eller läst om någon som försökt ta sitt liv efter att ha blivit torterad på traditionellt vis, fram tills att jag googlade på det och fann bl.a. denna artikel, som bekräftar att isoleringscell av många upplevs som tortyr.

Vilket hyckleri i Sverige när det gäller tortyr! Vi fördömer Saudiarabiens och Amerikas grymheter, men vad håller vi själv på med, som t.o.m. är s.k. "lagligt" och för det mesta lyckas undvika kritik från politiker och myndigheter?

Det förekommer även lagligt sanktionerad tortyr av barn i Sverige, tro det eller ej. Läs då denna artikel, om en åttaåring som torterades med spännbälte, flera gånger i uppemot fem timmar, så att han ett tag slutade andas.

Det finns många tecken på att civilisationen fyllt sina synders mått, ja även Sverige. I Brasilien tänker man skövla ett regnskogsområde större än Frankrike, på "laglig" väg, tack vare den nya fascistiska regeringen och den fascistiske presidenten Jair Bolsanaro som tillträder sin post i januari nästa år. Läs om det här. Det är planer så grymma mot världen och urfolken att det går mig över huvudet, jag har svårt att greppa det och sörja som man borde sörja. Man blir avtrubbad av denna mörka medeltid som vi lever i, där man ofta får höra om grymheter i samma storleksklass.

Burhönornas och kycklingarnas plågsamma liv i djurfabrikerna. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-22

"I de nya burar som införts i svensk äggproduktion lever värphönorna dåliga liv. Den yta som varje höna tilldelas är inte mycket större än ett A4-ark. Hönan kan knappt sträcka på vingarna. Bristen på motion och den höga produktionen gör att skelettet urkalkas. Det blir skört. Många hönor bryter ben eller vingar när de samlas in och packas i plastlådor för att skickas i slakt.

Konsumtion av kyckling ökar. Dessvärre. Kycklingindustrin är nämligen eländig. Varje år föds sextio-sjuttio millioner kycklingar upp i Sverige. Kycklingarna har avlats för att växa extremt snabbt - de slaktas efter fem veckor - med följd att ben och leder inte hinner med. Svensk forskning

har visat att många kycklingar har svårt att röra sig och att de förmodligen lider av kronisk smärta."

(Utdrag ur boken "I vänliga rebellers sällskap. Kristet ickevåld som konfrontation och ömhet", av Annika Spalde och Pelle Strindlund, Arcus 2004) Jag vet inte om det är bättre eller värre idag, men jag har inte hört att det skulle vara bättre överlag med sånt här, av djurrättsorganisationerna.

Djur är lika mycket värda som människor, och förtjänar lika bra liv som oss, förtjänar lika mycket att sparas för lidande. Tänk om det fanns skumma hemliga organisationer i Sverige som hade väldiga människofabriker där människor avlas till att bli så bra och mycket köttfärs som möjligt, och att dessa människor avlas för att växa extremt snabbt - de slaktas efter fem veckor - med följd att ben och leder inte hinner med. Och att de därför har svårt att röra sig och att de förmodligen lider av kronisk smärta. Som spädbarn.

Avla varelser till lidande, ofattbart. För profiten. Grov misshandel av spädbarn (djurs motsvarighet till våra spädbarn) för profiten.

Skulle detta upptäckas, skulle vi ha en Nürnbergrättegång mot dessa nynazister, och antagligen skulle ledarna för denna organisation få livstids fängelsestraff, och alla inblandade medskyldiga skulle få fängelstraff.

Men tror du ledarna för djurfabrikerna får livstids fängelsestraff? De spenderar inte ens en natt i finkan för dessa förbrytelser ("brott mot djurriket", motsvarighet till "brott mot mänskligheten"). Inte ens böter. Inte ens lagar stiftas mot dem, för att förhindra att sådant här sker.

Det är helt enkelt lagligt. Ofattbart. Vi lever i ett fascistiskt land, helt enkelt.

Nynazism, någon?

Foto av Titti Spaltro

Evighetens källfriska, försonande väsen. Av Lars Larsen

Publicerad 2018-11-05

Omständigheterna har stor inverkan på en människas lycka. Det stämmer inte riktigt att "var och en är sin egen lyckas smed", och inte heller stämmer New Age-tjafset om att det finns inga offer, att vi behöver inte betrakta oss som offer. Tyvärr är vi ofta offer. Idag mer än någonsin, offer för en förtryckande civilisation.

Man kan vänja sig vid allt, det är sant, men det tar tid och det är tungt. Man kan också bära sina bördor med stoiskt jämnmod, men dit kommer man ofta genom en lång andlig resa.

Jag tror att omständigheterna spelar en så stor roll, att om vi är i rätt miljö, kan vi faktiskt "leva lyckliga i alla våra dagar". Inte utan sorger och bekymmer så länge vi är människor, men ändå med en grundmurad lycka, en styrka som gör att vi tål allt utan att bryta samman.

Det är detta, att miljön spelare så stor roll, som gör att vi, när vi i döden återvänder till den skapelsens varma kokong varifrån vi kom, naturens "andevärld", vårt sanna hem och vår bästa miljö, kan uppnå en lycka som inte bara är grundmurad och stabil, utan som kan vara för alltid, evighetens stilla glädje, och som inte gör oss uttråkade, ty den är hämtad från evigt friska och fräscha källor; vår djurlikhet och naturlikhet. Det är primärt den ljuvliga miljön som skapar detta, och i så måtto är denna lycka en gåva utifrån, av nåd. Men den har också en bas i vårt innersta, den flödar inte bara till os utifrån, annars skulle vi bli uttråkade. Men vi kommer liksom in i den trygghet som fostren har i livmodern, eller som

atomen i stenen har. Vi återvinner vår yttersta naturlikhet, som är atomlikheten. Och denna trygghet är att man inte kan varken mörda, såra, förorena eller låsa in fantasin och tanken och känslan, bortom floden. Sånt hör människolivet till. Atomen fruktar inte helvetet, detta tillhör fantasins förorening, som tillhör den civiliserat mänskliga existensen. Efter döden tas vi upp i det ickemänskliga, och vi glömmer civilisationens absurditeter. Du kan också lägga märke till att sånt försvinner som dagg för solen en vacker, solig höstdag ute i skogen, då himlen tycks upplyst av evigheten själv, lika daggfrisk som evigheten. Såna dagar ska du tänka på när ditt samvete plågas av gamla "synder". Och det hjälper också att tänka på en kos trygga väsen där den står och tuggar i evighetens ro, eller för den sakens skull, en snigel. Vi tillhör faktiskt dessa himmelska varelser, även den värsta brottsling gör det. Men brott är inte personlig ondska, som fundamentalisterna vill få oss att tro med sin förorenade deckarfantasi. Nej, brott är som naturkatastrofer, eller som när djuren äter varann. Det kommer inte av någon "synd" i fundamentalisternas mening, utan av en brusten värld, och kommer att försvinna som dagg för solen när det är dags för oss att stiga in i den evighetens drömska lövsal där även kon och snigeln har sitt hem. Även brottsligen kommer att stiga in där, ty hen har i hemlighet, i det fördolda, bortom polisens och deckarförfattarnas demoniserande blickar, levt det där livet som snigeln, kon och alla vi andra har levt i det fördolda; keruben har levt i hans inre också, och ska träda fram ur askan av alla brott på Den Stora Dagen. Den keruben sågs kanske bara av hans katt, om han hade en sådan. Djur ser saker som inte människor ser, inte minst vår paradisiska naturlikhet, som aldrig kan förintas.

Ja, vad är det som ger brottslingen frälsning i döden, om inte förr? Jo att han kommer hem, till det hem som var hans innersta väsens källflöden som människa, att han får rätt miljö runt sig för att även han kan läka ("synden" har inget med skuld och skam att göra, utan det är en brustenhet, ett sår, snarare en medicinsk term än en juridisk term) och återgå till ursprunget. Ty även hen älskade naturen och djuren om han inte älskade Gud och Kristus, även hen älskade Livet, och i Livet gömde sig både "Gud" och Kristus, anonymt i den där katten som hen älskade mer än

hen älskade någon människa. Ty den katten hade inget av det där kyrkliga hyckleriet som förpestade all andlighet och "helighet" för denne brottsling, och fick henom att hellre föredra Hells Angels framför präster. Det är väl så mången brottsling har börjat sin mörka bana, som uppror mot falsk helighet.

Men det ligger outforskade hemligheter bortom kriminalromanernas demoniska fantasi, som ger en hopp och glädje och tro på det ljusa i den mest förstörda varelsen på denna planet. Men då ska man gå ut i de höstliga lövsalarna, och sluta läsa deckare och thrillers eller se på våldsfilmer. Eller som jag diktade i December 2010:

"När dagspolitiken med stenansikt talar
och psykiatrins moralism blir för tung
går du ner i undervattnets salar
till leken i havsströmmars gung."

En stor anomali på Stockholms gator, som säger mycket

Igår såg jag en av dessa stora anomalier som man ibland ser, och som talar om hur absurd vår civilisation blivit. Jag har sett honom en gång förr, med samma plakat runt halsen som igår, där det står att myndigheterna torterar honom med fjärrstyrd teknologi som läkare opererat in i hans huvud. Jag hälsade på honom denna gång, och frågade om han hade låtit sitt huvud fotograferas (jag menade röntgen och sånt) för att se om det verkligen fanns någon sådan teknologi inopererad i hans huvud, ty det hela lät så konstigt. Han sade att han försökt allt, men läkare och polis hindrar honom från att fotograferas, han har sökt hjälp även utomlands. Jag bad honom att inte ge sig, ty vare sig han inbillade sig teknologin (som liknar på vad en av mina vänner upplevt), eller det verkligen var som han trodde, skulle han vinna på att låta huvudet fotograferas. Men att han möter sådant mot-

stånd när han söker hjälp, säger något om vår civilisation. Det är ett fruktansvärt brott att låta bli att fotografera denna mans skalle med röntgen, oavsett om han är galen eller inte. Är han galen, kan han ha stor nytta av att se på fotografi att han inbillat sig alltihop.

Tydligen avfärdas han bara som en galning och rättshaverist, en konspirationsteoretiker.

Samma likgiltighet har jag upplevt själv från psykiatrins sida, ja från hela samhällets sida. "Galningar" tas inte på allvar, och man låser in dem, isolerar dem och plågar dem istället för att vänligt tala dem till förnuft igen, och ingenstans får man så lite samtalshjälp som i psykiatrins fängelser. Jag tror denne man råkat ut för denna samma kyla. Hur det än förhåller sig med hans historia, är han en anomali som säger mycket.

2018-09-26

Något om lidandets problem

Varför tillåter "Gud" (= atomerna) så mycket lidande? Varför tar de inte genast oss till sig, till andevärldens paradis, när vi lider av obotlig cancer *, svår, långdragen tortyr (1), eller korsfästelsestraffet?

Detta är en av naturens generalhemligheter. Jag frestas att ge upp tron på atomernas gudomlighet och intelligens inför lidandets problem, men om jag gör det, är det så mycket mer av annat som blir oförklarat, så jag nöjer mig med att konstatera att detta är lika svårt att förstå som telepati. Jag böjer mitt förstånd i stoftet, och tänker att kanske det finns en mening med det hela (2), eller kanske är det så som Emil Gustafson (1862-1900) sjunger i sången "Hur underlig är du i allt vad du gör", att "oroliga hjärta vad sörjer du för, ej prövningens dag är så lång."

Men det är kanske bara när vi tror att "Gud" förbjuder eutanasi och självmord som lidandets problem blir riktigt svårt, likaså teodicéproblemet.

Att ha eutanasin/självmordet som "säkerhetsventil" kanske gör att vi står ut med mycket mer lidande än vi annars skulle, ty då är lidandet frivilligt, och hoppet om lidandets slut lever inom oss. Och att lida mycket kan också förändra vår syn på eutanasi om vi har förbjudit det tidigare, och göra oss mindre benägna att fördöma och skuldbelägga dem som begått eutanasi/självmord.

Och så skall man alltid minnas att "Gud", atomerna, vakar över världen och är med och påverkar dem som orsakar oss lidande, ja vem vet om de inte ibland stoppar dem, såsom det gick med den kinesiske fången som skulle hängas, men där blixten slog ner i repet han hängde i, så att det gick av, så att hans bödlar omvände sig till Gud?

* kanske atomerna låter oss få bestämma när vi vill begå eutanasi/självmord, om vi inte orkar mer.

(1) kanske hoppet om att tortyren ska sluta och vi ska återhämta oss och bli fria, är så stark att atomerna inte vill avsluta det fysiska livet för oss.

(2) i sig själv är lidande meningslöst, och det är helt meningslöst att orsaka lidande, men i naturens stora "kompost" kan allt bli till mening.

2018-09-02

Förhållandet själ-kropp och Swedenborgs korrespondenslära. Och något om ångesten.

Förhållandet mellan själ och kropp är ett stort mysterium. Har du någonsin tänkt, när du har ångest och det känns som ett öppet sår i maggropen, att hur kan detta gå till utan att det är något verkligt fysiskt sår där? Läkarna kan aldrig finna något fysiskt sår, om de söker. Och har du kanske gripit efter teorier om "astralkroppen", "smärtkroppen" och liknande? Att vår själ liksom också har en kropp? Det ligger nära till.

Swedenborgs korrespondenslära kanske kan komma oss till hjälp här, läran om att det finns en andlig motsvarighet till allt det fysiska och materiella. Eller min mikrolivsfilosofi, där jag menar att all materia har en andlig sida, även atomerna i stenarna och i vår kropp, och att det är in i denna andliga sida vi går efter döden. Kan inte det vi kallar själ eller ande i människan, i själva verket vara människokroppens drömsida, andliga motsvarighet? Kan det förklara varför ångesten känns i magen? Men det är antagligen inte från cellernas och atomernas andliga sida som smärtan kommer, utan från det som vi känner som "oss" i vår kropp, och detta jag är liksom i kontakt med alla cellerna och atomerna i hela vår kropp, därför känns ångesten i magen. Vi är inte vår kropp, utan vi är det "jag" som besjälar vår kropp och samlar den till en organisk enhet. Men vårt "jag" är inte en kropp med utsträckning i rummet, utan är till sin innersta kärna en atom i vår hjärna, centralatomen, som lever ut genom resten av vår kropp. Denna atom står i levande, stark kontakt med alla andra atomer i vår kropp, och samlar dem till ett helt, som "centraldatorn för vår kropps internet", som centralatomens ande skriver på, i gemenskap med "Gud", "atomernas kosmiska community", och där alla andra atomer i kroppen är de övriga datorerna, och internetet är vårt "jag", för att använda en liknelse. Precis som internet inte har utsträckning i rummet, har inte vårt "jag" det heller. Men internet hålls vid liv av datorerna.

Angesten härrör inte från centralatomen, som är paradisisk, utan från vårt "jags" möte med vår kropp och omgivningen, det har uppstått komplikationer i hur detta jag lever ut i kroppen och omgivningen. Ångesten är inte minst ett relationellt problem, det är något som är fel i mina relationer med omgivningen, och med omgivningens relationer till varann och mig. "Världen är sjuk", så att säga.

Kroppens celler och atomer har inte heller ångest själva, inte heller de som finns i maggropen, men de får signaler om ångesten från hjärnan, och arbetar på vår läkedom. Atomerna och cellerna i vår kropp är som änglar som hjälper de fördömdas andar till frälsning. De är själva saliga, men känner dock medlidande.

En gång skall vi för evigt gå in i deras skara, och bli som dem, saliga och fulla av medlidande och arbetsvilja för världens salighet.

2018-08-20

Uppenbarelseboken kap. 4-5 är Bibelns centrum

Jag skulle vilja gå så långt som att säga att Uppenbarelseboken kapitel 4 och kapitel 5 är Bibelns centrum *. Ingen annan stans i Bibeln beskrivs gudomens innersta, Guds tron, så noggrant och vackert. Och är inte Gud Bibelns centrum? Gud och Lammet?

Jag tror N.P.Wetterlund skulle hålla med mig, som inledde sitt jätteverk Andens lag med att förklara Uppenbarelsebokens fjärde kapitel.

Det finns väldiga djup i dessa texter, mycket naturmystik, och gammal judisk mystik, från både tabernakelmystik och merkabah-mystik. De är fulla av symboler och arketyper. Sagolika.

Intressant att notera är att ett slaktat Lamm står mitt i tronen, där "Gud" ansågs residera. Det slaktade lammet är urkeruben, gudomens innersta i alla varelser, det alla varelser från atomen till människan har gemensamt, och det säger något om att "Gud" inte är skild från sin skapelse, utan lider och känner med den, ja är en slaktad, korsfäst Gud, en lidande Gud, såsom Erling Eidem hävdade i boken "Den lidande Guden" (1922), och såsom Bertil Malmberg diktade:

Men är du maktlös, evigt ett med det
som irrar, jagar och som dör och dör
- och är det denna enhet vilken gör
din gudom och odödlighet;

och är du rösten genom regn och vind
och skrämda händers ängslan, när de smeka
ett älskat väsens alltför bleka
— o alltför genomskinligt bleka kind,

och är du den som till ett helt församlar
tid, kärlek, vissnande och klagoljud
-då är det efter dig jag famlar
och dig jag söker överallt, min Gud.

(Utdrag ur dikten "Gudom" ur diktsamlingen "Flöjter ur ödsligheten" 1941)

Men det är en "Gud" som uppstår till liv genom lidandet, med oss, med sin skapelse. Att ett slaktat lamm står på tronen, innebär att "Gud" är den som ger sitt liv för sin skapelse, går under den och tjänar den istället för att härska över den.

* Jag lovar att Upp. 4 och 5 inte varit bibeltolkningens och kyrkans centrum!

2018-08-03

Något om den lagliga tortyren i vårt humana svenska samhälle

Traditionell tortyr av politiska fångar anses av många vara en omöjlighet i vårt humana svenska samhälle, både praktiskt och juridiskt. Professorn i kriminologi och deckarförfattaren Leif G.W. Persson skulle aldrig kunna torteras i ett svenskt fängelse, och gå ut i samhället och berätta om detta utan att det skulle bli ramaskri och stora rättegångar.

Men det finns ett sätt att kringgå allt detta, tyvärr. Det är **genom att sinnessjukförklara Leif G.W**. Plötsligt blir han helt rättslös, och man får göra närmast vad man vill med honom. Man får fängsla honom i psykiatriska fängelser, plåga honom med vidriga gifter som skadar djupt hans själ och kropp, man får hjärntvätta honom, skrämma honom till lydnad i tankarna, man får stigmatisera honom med fruktansvärda, förnedrande psykiatriska diagnoser (hur låter "schizofren" i de flestas öron. t.ex.?) som han ofta får bära med sig resten av livet, man får lägga honom i spännbälte (att man binder hela kroppen fast vid en säng, så att han knappt kan röra sig) om han inte lyder, man får tvinga honom att leva om han inte orkar leva mer p.g.a. tortyren, bl.a. med tvångsmatning, man får beröva honom plånboken för att han inte ska rymma, man får efterlysa honom med polisens hjälp om han rymmer, man får omyndigförklara honom och sätta honom under förmyndare om han inte är tillräckligt normal med pengar och annat, och man får låsa in honom i isoleringscell på obestämd tid om han inte är lydig, utan någon rättegång. Ja, **allt detta utan någon rättegång**. Och sen, när han kommer ut från det psykiatriska fängelset, nerdrogad och kemiskt lobotomerad av utspekulerade gifter, kommer han att få svårt att få någon av hans vänner att bry sig om det som har hänt, ty han är ju sinnessjuk, och han ska ju "vårdas" på detta sätt. Ja, vi ska "ta hand om honom" på detta sätt, det är för hans eget bästa, och påstår han något annat, så är det en del av hans sinnessjukdom och rättshaveri, dvs. "han har inte sjukdomsinsikt", som psykiatrikerna säger. Dom kan tysta det mesta av kritiken med detta.

Vad baserar jag detta på? Egna bittra erfarenheter. Bara med den skillnaden, att Persson har mycket större chanser än jag att få någon att föra hans sak efter att han släppts ut från psykiatrifängelset. Jag har inte ens råd. Men inga av mina vänner har någonsin försökt hjälpa mig att föra min sak, varken ekonomiskt eller på andra sätt, inte när jag varit inlåst och inte när jag kommit ut (jag har varit tio gånger tvångsvårdad). Jag har inte ens själv orkat ta tag i det, det känns så hopplöst. Jag har så lite status att ingen bryr sig, mig kan man trampa på hur mycket man vill utan att någon ryter till. Ja, vem har skrivit ett enda ord i offentligheten om psykiatrins förföljelse av mig? Inte någon, vad jag vet. Mina plågor räknas helt enkelt inte. Och det samma gäller alla stackars dårar som är för sköra och för svaga och

bräckliga för att stå upp för sig själv och för att ha någon annan som står upp för dom. Det är dessa som blir plågade mest, dom får man göra vad man vill med utan att någon ryter till, för de är inte värda något, tydligen, har ingen status. Samhället har en lång tradition av att trampa på de svagaste mest, eftersom de inte kan försvara sig. Det får en att koka av vrede.

Dårarna har sällan gjort en fluga förnär, utan har ofta bara gjort underliga saker som inte passar in, och tänkt underliga tankar som ingen vill veta av. Jag räknar dom som politiska fångar, tankefrihetens hjältar. Allt är nämligen politiskt, även dårarnas tankar.

Martyrernas blod ropar under altaret (se förra blogginlägget).

2018-07-1

Något om urfolk, självmord och helvetet

"When a missionary told the Amazonian Piraha tribe about his aunt's suicide, they laughed because no one in their tribe had ever committed suicide, so they thought it was a joke. Is the pressure of modern society responsible for today's suicides?"

(från denna sida)

Min kommentar: Detta bekräftar på ett oerhört tydligt sätt att det är sant det jag anat att man är lyckligare desto närmare naturen man lever. Ty är inte självmorden det tydligaste tecknet på ett samhälles och individens illamående? Och i samma intervju som citatet ovan är hämtat ifrån, säger Daniel Everett att Piraha-stammen är lyckliga trots att de har mycket sjukdomar (särskilt malaria) och barnadödligheten är mycket hög. Vad kommer detta av? Jag kan bara förklara detta genom min teori om att vi måste skilja mellan natursmärta, som alla i naturen har mer eller mindre av (förutom kanske atomerna?), och som man kan leva med, och civiliserad smärta, som bara de civiliserade har, och som ofta är outhärdlig, helvetisk

(tänk på den svåra ångesten och depressionen), uppkommen av att man är alienerad från naturen och det naturliga. Varför fick inte Piraha-folket lust att ta sitt liv om de drabbades av en plågsam sjukdom som de inte visste om de någonsin skulle återhämta sig från, eller om de handikappades för livet? Detta säger mycket om lidandets natur, att kanske naturligt lidande inte är så fruktansvärt som vi tror när vi är omgivna av kärlek och gemenskap och har tillgång till vissa fina örter, såsom medicinmännen har. Då känner vi oss kanske mer som i en kokong av omvårdnad och ömhet, mitt i smärtan. Så har jag upplevt det flera gånger då jag varit sjuk, alltid när jag har feber, men även en gång när jag slogs nästan medvetslös med en klubba i den lilla byn Orgiva i Spanien. Med feber och kroppen full av stora blåmärken återhämtade jag mig i ett tomt hundstall, och kände på ett oförglömligt sätt hur min kropp vårdade sig om mig ömt och ljuvt mitt i smärtan. Det var en helig upplevelse som jag aldrig kan glömma, som gav mig en tilltro till naturens paradisiskhet.

Det finns så många sådana här saker som bekräftar min aning om att naturen är paradiset. T.ex. trodde inte Nordamerikas indianer på helvetet (judarna i Gamla Testamentet verkade inte heller ha trott på det). De lärde sig om det av de vita, och de undrade om de vita var från helvetet eftersom de lärde folk om dess existens.

Detta ger en hopp när vi ska återgå till naturen i dödsstunden, det blir nog spännande och härliga överraskningar som väntar oss då, när vi återgår till ursprunget. Vi kommer nog att återgå till naturen inte bara fysiskt, utan även psykiskt, när inga psykiatriker och poliser och väktare vaktar på oss för att hindra oss.

2018-07-11

Mikrolivets smarthet. Och något om dom som lider för mycket.

Studera din hand, och tänk lite på den intelligens som måste finnas i atomerna och cellerna för att kunna hålla ihop och samarbeta för att skapa och upprätthålla en så fantastisk finkänslig och magisk skapelse som din hand. Jag tror inte de är mindre smarta än du. Människans intelligens är inte måttet för all intelligens.

Och om du får ångest vid att tänka på hur vissa människor kanske lider för mycket, lita då på atomernas, cellernas och bakteriernas smarthet, att de nog vet när det är dags för kroppen att resa vidare till nästa liv. Överlåt de lidande i naturens barmhärtiga händer, och tro och hoppas att naturen ska förbarma sig över dem, och gör samtidigt allt du kan för att förbarma dig över dem du med, som en stor bakterie i Moder Jords kropp.

2018-07-04